A leFeuvre

Năsturelul Lui Teddy

CUPRINS:

I. Un adversar…5

II. Când un grec se întâlneşte cu altul atunci începe războiul…14

III. Un sergent învăţăcel…25

IV. Înrolat pentru toată viaţa…35

V. Primele victorii…48

VI. Hainele roşii…59

VII. Înălţat şi căzut la pământ…72

VIII. Pe câmpul de trifoi…82

IX. Pierdut…93

X. Găsit…106

CAPITOLUL I.

IN jurul lui stăteau adunaţi câţiva băieţi mai curioşi din sat, iar el, cu capul descoperit în bătaia nemiloasă a soarelui, cu picuri de sudoare pe frunte ce i se strecurau anevoie printre cârlionţii săi aurii şi frumoşi, părea atât de atras de ceea ce făcea încât dădea impresia că nu ar fi putut exista nimic care să-i abată atenţia de la sine, de la fiecare mişcare sau vorbă a sa.

El era un flăcău slab şi delicat, cu trăsături fine şi drepte asemenea unei fete. Ochii lui albaştri şi visători aveau o privire adâncă, iar acum se plimbau plini de viaţă de la un ascultător la altul, cu o spontaneitate uimitoare. Fiecare căutătură a sa scânteia de încântare şi întregul său corp tresaltă de entuziasm şi energie. Îşi lăsă teatral capul pe spate, în timp ce mâinile şi picioarele se mişcau neobosit, aproape alert. Băieţii din jur păreau fascinaţi şi îl priveau lung cu o anume admiraţie pentru agitaţia ce-o răspândea printre ei. O clipă mâna îi rămase misterios în aer, apoi cu un gest de mândrie el arătă spre un nasture de alamă, cusut la o vestă mică, dovedind că nasturele era motivul întregii sale stări.

— Tatăl meu alerga mai departe – Haideţi oamenilor; trebuie să salvăm drapelul! Şi toţi au strigat într-un glas: Uraaaaaa! În timp ce îl urmau pe el. Erau multe bombe ce explodau şi obuzele zburau, multe săbii se vedeau prin aer, iar duşmanii năvăleau cu feţele lor roşii ca de foc şi dinţii scrâşnind! Tatăl meu îşi scoase sabia – şi nimeni nu-i putea sta în cale, nimeni! Tăia şi cresta în stânga şi în dreapta. Multe capete, braţe, picioare căzeau ca lovite de trăsnet unul după altul. Reuşi să ajungă sus la drapel şi cu o lovitură el împlântă sabia chiar în corpul duşmanului care furase steagul! Duşmanul căzu doborât la pământ. Tatăl meu se uită la steag şi apoi în jurul lui. Era singur! Ceilalţi soldaţi au dat înapoi. Îi era lui frică? Nu! Strigă cât îl ţineau puterile: Uraaaaaa! Îşi luă sabia şi se grăbi să se întoarcă, iar duşmanii năvăliră toţi după el. Fugea acum ca să-şi scape viaţa şi alerga cu spatele înainte, pentru a nu-şi întoarce spatele duşmanilor. Alerga şi striga mereu: Uraaaaaa! Până ce ajunse lângă prietenii săi şi apoi se duse direct la colonel.

— Căpitanul a murit, domnule! Dar am luat steagul!

Il salută în timp ce vorbea apoi căzu mort la picioarele colonelului, sângele curgându-i năvalnic din inimă peste haine şi peste acest nasture.

Micul orator făcu o mică pauză pentru a-şi trage sufletul, apoi se ridică din nou şi spuse triumfător:

— Peste treizeci de gloanţe şi şase tăieturi cu sabia a avut tatăl meu în corpul său! A fost un adevărat erou, un mare erou!

— O, da, cu siguranţă, murmură o voce sceptică din mulţimea de băieţi. Data trecută erau douăzeci, iar data viitoare vei spune cincizeci, Teddy!

— Şi aceasta e istoria nasturelui meu, încheie băiatul ignorând ultima remarcă dispreţuitoare.

— Da' tatăl tău avea doar un singur nasture la haină?

O voce necunoscută răsună în spatele lor şi toţi băieţii, ca la un semnal, se întoarseră curioşi. Înaintea lor stătea ţeapănă o domnişoară mai plinuţă care-i înfrunta cu o privire rece şi fixă. Fata se alăturase grupului fără să poată fi observată, din pricină că ascultătorii păreau prea captivaţi de povestea lui Teddy. Nu era îmbrăcată obişnuit ca orice fată din sat. Ea purta un costumaş aspru de serj, asortat cu pălăria mare aşezată cu grijă peste pletele ei brunete şi răsfirate. Era uşor îmbujorată, în timp ce ochii ei căprui, acoperiţi de gene lungi şi negre, îi aruncau micului orator o privire sfidătoare, de dispreţ.

Deşi fusese surprins de acea remarcă, Teddy îşi reveni şi îşi luă revanşa.

— Un singur nasture! Spuse el sarcastic. Haina tatălui meu a fost trimisă mamei cu un singur nasture şi dacă tu – şi îşi întoarse faţa spre ea supărat – dacă tu ai fi fost într-o asemenea bătălie sângeroasă şi ai fi ucis atât de mulţi oameni, cu siguranţă că ţi-ai fi pierdut toţi nasturii şi nu ai fi rămas cu unul cum a rLmas tatăl meu!

Băieţii începură să aplaude zgomotos şi chicotind vesel, dar fata păru neimpresionată de spectacol.

— Este o poveste adevărată? Spuse ea pe un ton sever.

— Desigur că e adevărată! Răspunseră cu toţii într-un glas.

— Pot să-ţi spun băiete că nu cred o iotă din ce ai spus! Se întoarse brusc şi plecă, semănând sentimente de ură în inimile băieţilor.

— Cine e? Întrebă Teddy, care obosit şi epuizat de recitalul avut, se trânti pe iarbă să se odihnească. Unul dintre băieţii mai mari se grăbi să-i răspundă:

— Am văzut-o ieri venind cu un transport din oraş şi mergea la bătrânul Sol ce locuieşte la intersecţie – era ea şi mama ei, din câte îmi mai amintesc. Aveau două sacoşe, o ladă şi un papagal într-o cutie. Eu cu ochii mei le-am numărat, pentru că mergeam în spatele lor şi femeia cu care era fata asta l-a strigat pe bătrânul Sol „Tată”, aşa că fata e nepoata lui!

— Poate că au venit din Mericky, sugeră un puşti dând din mâini şi din picioare. Polonezii au venit întotdeauna pe mare.

— Ea nu a crezut povestea mea, murmură Teddy, rupând gânditor un fir de iarbă.

— Fetele nu-s bune de nimic, niciodată! Dac' ar fi fost băiat te-ai fi bătut cu ea, dar nu mi-ar păsa de o fată fără valoare ca ea.

Teddy îl fixă cu privirea pe cel ce vorbise.

— Nu, nu m-aş fi bătut cu ea, Sam, chiar dacă ar fi fost băiat. Am promis mamei că nu mă voi bate cu nimeni până ce ea îmi va da voie. Vezi tu, m-am bătut cu patru băieţi într-o săptămână data trecută şi ea mi-a spus că nu a fost frumos ce am făcut. Nu înţeleg de ce soldaţii au voie să lupte, iar băieţii nu!

— Nu cred că a mai rămas vreun băiat cu care să te mai baţi, aşa că nu mai ai de ce să te temi. Ştii doar că Tom Larken a fost trimis să încerce să-ţi ia nasturele, iar acu' e plecat în altă parte a ţării.

— Cred că… Poate, continuă încet Teddy, în timp ce se întorcea cu faţa spre cerul albastru şi limpede de deasupra lui, cred că nu am avut dreptate în ceea ce priveşte numărul gloanţelor. ^ Cred

că a primit doar şase gloanţe şi trei tăieturi de sabie. Întotdeauna uit numărul lor; dar ea a spus că nu crede nimic din ce am spus eu!

Ceasul vechi al bisericii bătu monoton şi ritmic ora cinci. Dintr-o săritură Teddy fu în picioare şi, urmat de un chiot lung, o porni la goană de-a lungul câmpului, cu părul fluturând în bătaia calmă a vântului şi cu paşi atât de uşori încât picioarele lui sprintene dădeau impresia că nu ating pământul, iar băiatul părea să plutească în imensitatea unui covor multicolor.

Nu era nimeni în tot satul atât de iute de picior ca Teddy. Poate că şi asta contribuise la popularitatea lui. Dar stilul său extraordinar de a spune poveşti, agerimea mişcărilor şi mintea ascuţită erau cu siguranţă motivul pentru care devenise atât de îndrăgit printre săteni. Niciunul dintre ceilalţi băieţi nu avea talentul lui, de aceea nu-i putea sta nimeni în cale pentru că el părea să fie preferatul. Trecu precum o săgeată peste întinderea câmpului, traversă o alee largă mărginită de copaci, două lanuri de grâu şi apoi, aproape fără respiraţie şi gâfâind fără-ncetare, băiatul se opri în faţa unei case vechi şi modeste, din curtea unei ferme. Îşi trecu în grabă mâna prin părul creţ, netezindu-l puţin. Într-o clipă deschise cu calm prefăcut uşa şi intră în bucătăria lungă şi joasă a casei.

Interiorul, întreaga privelişte avea ceva odihnitor. În capătul încăperii, o masă de lemn, pătrată, acoperită de o ţesătură alba părea să dea echilibrul întregii imagini. Pe mijlocul mesei era o vază cu margini ciobite şi plină de trandafiri. Un coş cu pâine de casă, o bucată de unt, un pahar cu miere în fagure şi câteva stafide completau masa simplă. În capul mesei stătea ţeapănă o femeie severă, aproape respingătoare, ce părea a avea în jur de şaizeci de ani sau mai mult, iar în faţa ei era aşezat fiul – stăpânul fermei – un om cu o figură mai tot timpul obosită şi somnoroasă. Lângă el, cu spatele la uşă, stătea mama lui Teddy. Era o femeie drăguţă, iar ochii albaştri şi pătrunzători semănau izbitor de mult cu ai fiului. Nu avea nimic în comun cu cealaltă femeie, ci avea ceva aparte în mişcări, în înfăţişare, trăsături ce-o făceau să fie deasupra celorlalţi, dând impresia că nu se

potriveşte acelui loc. Venise aici însoţită de singurul băiat, în urmă cu aproape doi ani, să locuiască pe meleagurile unde copilărise cândva soţul ei. Când o văzuse pentru întâia oară, doamnei Platt i se păru o biată sărmană, prea fragilă, o făptură de puţin folos. Dar timpul îi dovedi contrariul, căci femeia se dovedi a fi o noră vrednică şi plină de ambiţie. Tânăra doamnă John, aşa cum obişnuia să-i spună mama soacră, deveni mâna dreaptă a bătrânei, iar acum toată munca de la fermă se bătea în capul ei.

— Ai întârziat din nou, ticălos mic ce eşti! Au fost cuvintele cu care l-a întâmpinat pe băiat bunica lui, în timp ce Teddy intră în cameră.

Băiatul se uită la ea cu o sclipire în ochi, îşi duse mâna la frunte şi o salută milităreşte.

— Îmi pare rău, spuse băiatul şi se strecură pe scaunul care îl aştepta.

— Ce ai făcut azi, băiatule? Întrebă mama sa cu ochii strălucind de fericire la vederea lui.

— Am spus povestea tatei, răspunse băiatul ager. Chipul mamei se crispa ca de o durere adâncă, dar nu spuse nimic, ci continuă să privească trist în jos, cu gândul la dorinţele fiului ei.

— Tatăl tău nu a întârziat niciodată la masă, spuse bunica lui cu asprime.

— Chiar niciodată, bunico? Nici când era un copil? Eu voi ajunge mereu la timp atunci când voi fi soldat.

— Începe de pe acum să ajungi la timp. Obiceiurile rele cresc repede, asemenea buruienilor.

Teddy nu mai avu ce să replice, aşa că îşi umplu gura de pâine cu unt şi nu mai vorbi nimic până ce termină de mâncat. Când cana goală de ceai îi fu luată dinainte, se ridică fără zgomot, apropiindu-se de unchiul său. Bărbatul îşi scoase cuţitul din

buzunar şi, aşezat pe scările scunde din faţa uşii deschise, începu să cresteze cu grijă o bucată de lemn.

— Unchiule Jack!

Acesta mormăi ceva şi îşi lăsă uşor capul pe umărul drept. Gestul fu de ajuns, aşa că băiatul, în câteva clipe se propti în faţa lui şi, cu o faţă rugătoare, se aşează pe genunchii lui osoşi. Intre ei exista mereu o înţelegere tăcută care-i făcea să ţină mult unul al altul şi să fie atât de apropiaţi.

— Mă întreb oare cum pot să-mi fac câţiva duşmani! Începu băiatul ţinând mâinile încrucişate şi uitându-se atent la unchiul său. Toţi oamenii buni din Biblie aveau duşmani, iar eu n-am niciunul măcar. Mi-ar place să am un duşman pe măsura mea!

— Pentru ca să te lupţi?

— Cu care să am de-a face, ştii tu, el îmi va întinde mie curse şi eu i-aş face la fel, aşa cum a fost David şi Saul. Vom avea un timp frumos împreună. Şi apoi, poate, dacă ar face ceva foarte rău, poate că mama mi-ar da voie să mă bat cu el, măcar din când în când. Nu crezi că ar fi frumos?

— Lupta nu e ceva măreţ în lumea aceasta, pacea e mult mai de preţ decât lupta, veni răspunsul, punând la îndoială dorinţele băiatului.

— Aşa spune şi mama. Azi dimineaţă m-a pus să învăţ versetul – „Binecuvântaţi sunt făcătorii de pace!”, dar trebuie să ai un duşman cu care să faci pace, iar eu nu am niciunul.

Urmară câteva momente de tăcere, în timp ce unchiul lui continua să cioplească bucata de lemn. El era un om bun, poate cu mult mai deştept decât părea, dar trebuia să recunoască în sinea lui că de multe ori felul de a vorbi al lui Teddy îl pusese în încurcătură, nevoindu-l să-şi găsească cuvintele cele mai potrivite; şi încercările acestea ale lui îi păreau adesea hazlii şi caraghioase, de parcă un puzzle îi fusese pus înainte. Băiatul

începu să vorbească iar, dar de data aceasta cu o voce scăzută, aproape schimbată:

— Am văzut pe cineva astăzi care poate să-mi fie duşman, dar este o fată; iar bărbaţii nu se bat cu femeile.

— Aş prefera să..., şi bărbatul se opri o clipă nehotărât. Trebuie să ai grijă, băiete, pentru că femeile pot fi uneori nişte duşmani neaşteptat de puternici! Mă rog, cu ce ţi-a greşit această domnişoară?

— Ea a spus – şi ochii lui Teddy deveniră mai strălucitori în timp ce sângele îi năvăli în obraji – ea a spus că nu crede nici un cuvânt din povestea tatălui meu – nici un cuvânt! Apoi a râs şi a plecat mai departe.

— Asta nu e prea bine, şi cine se crede ea ca să vorbească aşa?

— Nu e de pe aici; Sam a spus că a venit să stea la bătrânul Sal din intersecţie.

— Cred că e fata lui Grace, spuse bătrâna doamnă Platt, care ascultase până atunci fără prea mare interes discuţia celor doi. Am auzit că a venit să stea cu tatăl ei vara aceasta şi mă bucur şi eu mult pentru bătrân – este mereu singur. Cred că soţul ei este din nou pe mare.

— Ce este soţul ei? Întrebă curioasă mama lui Teddy, în timp ce ieşi afară şi se aşeză pe un scăunel, continuând să lucreze ceva.

— E marinar. Grace a fost întotdeauna o fire căreia îi place să călătorească foarte mult. Nu poate sta locului şi nu ar fi rezistat cu un soţ de prin părţile noastre. Cum era moşieră şi-a permis să meargă în alte părţi, iar gura oamenilor zice că ar duce-o destul de bine. Din câte ştiu, locuieşte împreună cu fiica ei la Portsmouth.

Trebuie să mă laşi pe mine să trec prima!

CAPITOLUL II grec se întâlneşte ci* aftttf atenei începe râzbeittf.

DOUĂ fiinţe micuţe, dar hotărâte şi înţepate stăteau de o parte şi de alta a podului îngust ce se încovoia uşor peste pârâul limpede.

Podul îngust fusese construit cu mult timp în urmă şi pe el putea trece o dată doar o singură persoană. Dar niciunul dintre cei care stăteau la capătul podului nu părea să aibă intenţia de a se întoarce pentru a-i da întâietate celuilalt. Într-o parte se afla o domnişoară voinică, purtând o rochie de marinar şi ţinându-şi cu superioritate mâinile în şold. Fata părea să se potrivească în atitudine cu Teddy, care, cu părul său blond ridicat în sus de bătaia vântului, arăta asemenea unui cal nărăvaş gata să lovească din copită.

Aşa se întâlniră din nou într-o sâmbătă după-amiază când, hoinărind cu gândul aiurea de-a lungul râului, se treziră deodată că stau faţă în faţă.

— Tu trebuie să mă laşi să trec prima – se grăbi să spună micuţa domnişoară, accentuând fiecare vorbă – pentru că sunt fată.

— Băieţii nu dau niciodată înapoi. Băiatul unui soldat -niciodată! Nu voi întoarce spatele duşmanului meu – mi-aş dezonora nasturele dacă aş face asta.

— Acel nasture vechi! Spuse ea pe un ton plin de dispreţ.

Teddy simţi cum tot sângele îi năvăleşte în obraji, dar nu mai spuse nimic.

— Am ajuns pe pod înaintea ta, continuă ea.

— Dar eu am început să-l trec primul. Şi tu, cine eşti tu? Întrebă Teddy. Nimeni nu te cunoaşte. Eu trec pe acest pod de ani de zile.

— Din cauza asta ar trebui să nu-l treci acum. Numele meu e Nancy Wright şi asta sunt eu.

Îşi rostise numele cu atâta demnitate că îl făcu pe băiat să se gândească în acea clipă că nici o prinţesă n-ar fi reuşit să-l

spună la fel de frumos ca ea. Şi, rămânând hotărâtă în faţa lui, se răsti, zicând:

— Şi vreau să trec prima, aşa că dă-te înapoi.

— Niciodată! Niciodată nu dau înapoi!

— Am să te împing în apă.

— Vino şi încearcă!

Urmă o pauză apăsătoare. Niciunul nu mai spuse nimic, dar se priveau sfidător, poate cu o umbră de îndoială pe chip, ca şi cum şi-ar fi cântărit adversarul de sus până jos, măsurându-i din priviri puterile. Şi, la un moment dat, tot privindu-se aşa, ochii lor sclipiră, dornici de întrecere.

— Băieţii trebuie întotdeauna să dea prioritate fetelor, întotdeauna, spuse Nancy folosind cel mai puternic argument al ei. Dar tu nu eşti deloc asemeni celorlalţi băieţi.

— Dar nici tu nu eşti asemenea celorlalte fete. Tu porţi o şapcă şi vestă pentru băieţi.

— Sunt fată de marinar şi toţi pot să vadă asta. Tu spui că eşti băiatul unui soldat, de ce nu te îmbraci cum se îmbracă soldaţii?

Teddy simţi că nu mai rezistă. Îşi prinse nasturele cu mândrie.

— Eu port ceva care a fost pe câmpul de bătălie; este mai mult decât a te îmbrăca ca şi un soldat. Marinarii nu prea ştiu multe despre lupte.

— Ba ştiu la fel de multe ca şi soldaţii. Cred că nasturele tău de alamă l-ai cules de pe jos.

— Dacă nu ai fi fost fată, m-aş fi bătut cu tine! Vorbi repede Teddy, simţind că este cuprins de mânie.

— Ei şi? Dacă vreau îţi dau o mamă de bătaie; cred că nu ai muşchi nici măcar jumătate cât am eu.

— O fată cu muşchi! Ha! Ha! Eşti doar grasă!

Tonul plin de dispreţ şi batjocoritor al lui Teddy fu picătura care umplu paharul. Cu un strigăt puternic ce sperie păsările aşezate pe marginile de lemn ale podului, Nancy se aruncă înainte, gata să-şi doboare împotrivitorul. Teddy o privi o clipă surprins, atât de surprins încât nici nu fu conştient când se trezi şi el strigând şi se grăbi să treacă podul. Se întâlniră la jumătatea drumului şi, fără un cuvânt, se năpustiră unul asupra celuilalt într-o luptă foarte strânsă. Totul se sfârşi repede, cum era de aşteptat: un pleoscăit puternic, mulţi stropi de apă, ţipătul ascuţit al lui Nancy şi amândoi căzură în apele reci ale pârâului. Din fericire, apa nu era adâncă, iar căderea nu le pricinui decât zgârieturi mici şi neînsemnate. Cu puterile vlăguite se târâră până la mal unde rămaseră o vreme tăcuţi, surprinşi parcă de faptul că se treziseră deodată în apă, când fiecare era sigur că celălalt va fi cel care va cădea. Teddy îşi împreunase mâinile pe burtă şi începu să râdă zgomotos, aproape forţat, pentru a-şi înăbuşi sentimentul firav de ruşine ce i se năştea în suflet. Nancy, însă, era cu ochii plini de lacrimi.

— Te voi spune mamei mele; era cât pe ce să mă omori.

— Dacă eşti fata unui marinar, nu ar trebui să-ţi fie frică de apă. Marinarii şi peştii se simt cel mai bine în apă.

— Dar nu stau niciodată în ea, niciodată!

— Ei, oricum sunt în ea. Eşti aproape să plângi! Dar tu eşti doar o fată şi fata unui marinar nu poate fi niciodată foarte curajoasă – nu aşa cum ar fi fata unui soldat!

— Marinarii sunt mult mai curajoşi decât soldaţii, spuse Nancy, ştergându-şi repede lacrimile. Atunci când se luptă au de înfruntat mai multe pericole decât soldaţii. Tata mi-a spus că soldaţii şi-ar dori să fie înghiţiţi de pământ când au luptat din greu şi au câştigat. Aşa face marea cu bieţii marinari. Nava lor începe să se scufunde, ei strigă în cinstea reginei şi a ţării, stau pe navă cu armele în mâini şi nava se scufundă tot mai adânc,

tot mai adânc, până ce ajunge pe fund, iar marinarii nu plâng deloc.

Era atât de preocupată de vorbele pe care le spunea că uită de hainele ei ude, iar Teddy o privea lung, uimit de discursul ei.

— Ei bine, spus el, atent la vorbele ei, pot fi şi ei curajoşi uneori, dar nu se luptă ca şi soldaţii, nu au drapele, nu au haine roşii, nu au fanfară şi nu ştiu cum să defileze. Un marinar merge în dezordine. Am văzut o dată unul şi am crezut că e ţigan, dar nu era. Un marinar merge ca o raţă -merge împleticindu-se!

— Tu eşti cel mai rău şi necioplit băiat pe care l-am văzut în viaţa mea!

Nancy plecă cu capul sus şi dreaptă, iar Teddy, surprins de atitudinea ei, îi strigă în urmă:

— Te-ai descurcat destul de bine pentru o fată, dar nu ai putut trece peste mine.

Şi, cu un strigăt de luptă, o porni spre casă în fugă şi nu se opri decât în faţa uşii. Abia îşi mai trăgea sufletul când dădu cu ochii de bunica sa care-l înfruntă cu o privire aspră.

— Hei, ştrengarule, ce ai făcut astăzi? Nu trece o zi fără ca tu să faci vreo prostie. Dacă aş fi în locul mamei tale ţi-aş da câteva bote să te pun la punct, dar ea e prea miloasă şi te alintă mereu.

— Dar şi tu mă alinţi, bunico!

Îndreptându-şi sfios ochii albaştri către bătrână, o cuceri îndată cu gingăşia şi drăgălăşenia lui, lăsând-o fără replică, aşa cum reuşea să facă de fiecare dată.

— Du-te la mama ta, este în lăptărie. Nu ştiu ce să mă mai fac cu tine.

Teddy se îndreptă mai întâi spre camera sa pentru a se debarasa de hainele ude, lipite de trup; nu putea să-şi întâlnească mama în asemenea hal. Nu povesti prea mult din

ceea ce făcuse în acea zi şi spuse doar cu o prefăcută nepăsare că, din neatenţie, căzuse în râu. Dar la ceai, în timp ce fiecare stătea aplecat asupra cănii cufundat în propriile sale gânduri, băiatul se trezi spunând deodată:

— Dacă ai avea de ales între un soldat şi un marinar, pe cine ai alege, unchiule Jake?

— Ce vrei să spui? Ambii sunt buni în felul lor. Nu ştiu pe cine aş alege.

— Mamă, n-ai spus tu că soldaţii sunt cei mai curajoşi?

— Poate că am spus asta, fiule, dar şi un marinar poate fi foarte curajos.

Bucuria lui Teddy păli.

— Nu am crezut că un marinar ştie să lupte, spuse el cu dezamăgire. Am crezut că ei au grijă doar de nave şi mai trag şi ei cu puşca din când în când.

— Cine ţi-a mai vorbit acum şi de marinari? Îl întrebă bunica surprinsă de ce-i putea trece prin cap băiatului.

— Acea fată despre care v-am spus eu – numele ei este Nancy.

— Unde te-ai întâlnit cu ea?

— La pârâu. Am căzut amândoi în apă, pentru că am vrut să trecem pe pod amândoi odată.

— Dar, băiatule, trebuia să o laşi pe ea să treacă prima, spuse doamna John pe un ton dojenitor.

— Ştiu, mamă, că nu a fost frumos din partea mea, dar nu puteam să mă întorc. Asta ar însemna să fug din faţa duşmanului! Vezi tu, ne-am întâlnit la mijlocul podului iar ea nu e o fată prea drăguţă. E atât de mândră şi de îngâmfată şi se laudă mereu cu marinarii.

— Cred că la fel de mândru eşti şi tu de soldaţi! Spuse bunica lui.

— Soldaţii şi marinarii se înţeleg vreodată? Întrebă Teddy, ignorând cuvintele bunicii.

— Nu ştiu sigur, răspunse zâmbind mama sa. Din câte îmi amintesc nu i-am văzut niciodată împreună, dar cred că se înţeleg. Atât soldaţii cât şi marinarii se luptă pentru regină şi ţară.

— Eu sunt fiu de soldat şi nu îmi place de fata unui marinar, sunt sigur de asta! Cred că ea îmi este duşman.

— O, fiule! Nu trebuie să ai duşmani. Este greşit ceea ce spui tu.

— Nu ştiu dacă e bine să zic, dar chiar despre asta mi-a povestit şi mie ieri, interveni unchiul cu glas scăzut, aruncând o privire nesigură în jur. Mi-a spus că şi-ar dori să aibă duşmani.

— Da, vreau să am, spuse Teddy dând aprobator din cap. Mamă, cred că toţi oamenii buni au duşmani, aşa că ar fi drept şi corect să am şi eu.

— Oamenii buni nu încearcă să-şi facă, aşa cum faci tu. Teddy se uită la ea surprins.

— Cred, spuse el imediat, cred că din cauză că ea este o străină. Ea nu este din satul nostru. Mie nu-mi plac străinii.

— Ea nu e mai străină decât erai tu atunci când ai venit pentru prima dată aici, spuse mama lui; şi tocmai pentru că e o străină trebuie să te porţi frumos cu ea.

— Cred că mă voi duce să o văd pe mama fetei, zise bunica neaşteptat şi privi ţintă cu ochii ei verzi spre nepot, dorind să-i vadă reacţia. Vii cu mine să o vezi pe fată?

— Am văzut-o destul azi, bunico. Te rog, prefer să nu o mai întâlnesc.

Discuţia se sfârşi în acel punct, dar Teddy deveni tot mai agitat şi mai neliniştit. Îi treceau prin minte tot felul de gânduri vinovate pe care le alunga mereu, dar care se încăpăţânau să-l necăjească. Ca să-şi mai limpezească simţămintele, o porni agale prin sat după ceai. Acolo se întâlni cu doi din prietenii săi şi, luând-o ca pe o uşurare, le povesti nu cu prea mare entuziasm întâmplarea din ziua aceea. Ei aplaudară povestea, chicotind vesel, dar Teddy clătină din cap şovăitor:

— Bărbaţii trebuie să dea întotdeauna întâietate femeilor, aşa m-a învăţat mama şi mi-a reamintit-o şi azi. Dar eu nu mă puteam întoarce, vedeţi voi – aş fi dezonorat nasturele.

— Iţi spun eu ce ar fi trebuit să faci, spuse Harry Brown, poreclit „Morcovul” din cauza părului său roşcat, ar fi trebuit să faci şi tu aşa cum a făcut capra din abecedar – ar fi trebuit să te dai puţin într-o parte şi să o laşi să treacă pe lângă tine.

— Ar fi suferit profund, observă Teddy gânditor. Ea e atât de mândră, încât nu cred că aş fi făcut aşa.

— Nu, spuse Sam Waters. Te-ai fi descurcat foarte bine. Haide să mergem la răscruce poate că ea este acolo. Iar, dacă are curajul să se lege de noi, am să-i spun eu câteva să mă ţină minte.

Teddy se lăsă repede convins de spusele prietenilor săi şi o porniră toţi trei de-a lungul drumului drept şi prăfuit. În timp ce păşeau alene, cu mâinile adâncite în buzunarele largi ale pantalonilor, Teddy le povestea una din istorioarele sale mai noi. Se opriră cu o anumită sfiiciune în mişcări când ajunseră la răscruce, în faţa unei case acoperite de trandafiri.

O zăriră îndată pe fată cocoţată sus pe poartă, legănându-se, în timp ce vântul îi flutura pletele negre în toate părţile. Lumina caldă a înserării dădea forme frumoase chipului ei, iar ochii aveau o strălucire ciudată. Se uită cu indignare câteva secunde către băieţii dinaintea porţii, apoi începu să râdă zgomotos ţinându-se de burtă:

— Bietul băiat-nasture! Spuse ea. Trebuie să aibă grijă de tine doi băieţi mai mari.

— Am venit ca să te vedem, spuse Sam cu curaj. Pentru că nu vom suporta nici o obrăznicie din partea ta, aşa că ar fi bine, să ai grijă. Nancy se opri din legănat şi, dând impresia că se odihneşte puţin, îşi sprijini coatele pe poartă şi întrebă cu impertinenţă:

— V-a spus băiatul-nasture să veniţi şi să-l ajutaţi ca să mă bată? Toţi trei veţi încerca?

— Noi nu ne batem cu fetele, răspunse Teddy.

— Nu, doar le împingeţi în apă.

— Nu te-am împins.

— I-am spus mamei ce mi-ai făcut. A spus că eşti un băiat foarte rău pentru că nu ai aşteptat ca să trec eu prima podul.

Se aşternu o linişte apăsătoare între ei, dar Morcoveaţă continuă, încercând să nu pară deloc intimidat:

— Uite, tu trebuie să înveţi cum trebuie să te porţi, pentru că noi nu vom accepta o străină ca tine să se poarte aşa. Am venit să-ţi spunem să nu te mai bagi unde nu-ţi fierbe oala.

Nancy râse din nou şi începu să se legene iarăşi pe poartă.

— O, nu, băieţilor, o, nu! Strigă ea. Eu sunt pe vasul meu şi puţin îmi pasă de băieţi; ei sunt întotdeauna nişte nesimţiţi. O, nu! O, nu, băieţi, hei – rup!

Poziţia ei îi dădea un oarecare avantaj.

— Curând o să te facem să pleci de aici! Strigă Sam, mânia sa întâmpinând calmul şi indiferenţa fetei.

— Vino şi încearcă. Mi-am armat nava şi o furtună e gata să înceapă. Uraaaaaa – haide vino!

Sam şi Morcoveaţă se năpustiră asupra porţii, începând s-o lovească puternic, fără să ţină seamă că i-ar putea surprinde cineva. Dar râsul zeflemitor al fetei nu contenea, ci cu cât era legănată mai tare, cu atât mai mult striga, ţinându-se strâns cu mâinile ei mici de marginea porţii:

— Strânge vela mare! Nu interveniţi, băieţi – gata -viraţi la stânga! Viraţi acum la dreapta! Suntem în derivă! Strângeţi vela mare! Talaz în faţă! Io, ho!

Teddy se uita la ea, uimit de acei termeni marini, care curgeau atât de uşor pe buzele fetei. Lui i s-au părut nişte cuvinte minunate, dar nu putea sta deoparte în faţa unei astfel de privelişti. Cu un strigăt de luptă se grăbi şi el

— O, băieţi! Aveţi grijă! Uraaaaaa!

Poarta începu să fie lovită tot mai puternic şi Nancy începu să-şi facă griji pentru poziţia ei privilegiată de odinioară. Toţi strigau cât îi ţinea gura, agitându-se necontrolat, când în mijlocul larmei lor supărătoare apăru bătrânul Sol.

— Ce faceţi aici? Cine sunt aceştia care încearcă să-mi rupă poarta? Daţi-vă la o parte, ticăloşilor! Teddy Platt, tu eşti capul tuturor răutăţilor. Tu, ticălos mic ce eşti. Voi lua băţul şi-ţi voi trage o ciomăgeală.

Cuvintele bătrânului Sol îi făcură să îngheţe de groază, dar îşi amintiră repede că el avea poate cea mai bună inimă din tot satul, aşa că, fără să-şi facă prea multe griji, se trântiră chicotind pe pământ.

— Este vina băiatului-nasture! Spuse cu mânie Nancy, în timp ce cobora pe de poartă şi îşi strecură încrezătoare mâna pe după braţul bătrânului. El i-a adus pe aceşti băieţi să se bată cu mine, dar eu am fost sus pe poartă şi ei nu au reuşit să mă dea jos.

— Noi ţi-am spus că nu ne batem cu fetele, protestă supărat Teddy. Nu spui adevărul.

— Atunci de ce i-ai luat pe băieţi cu tine? Ceru, pe un ton sever să ştie mica domnişoară.

— Noi am venit să-ţi spunem, cuvântă cu curaj Sam, că dacă eşti atât de băgăreaţă, vei avea probleme. Nu vom accepta să fii obraznică cu noi, fato.

— Ce a făcut ea de sunteţi atât de împotrivitori?

— Sunt doar nişte băieţi, bunicule; hai să mergem la mama şi să-i lăsăm în pace. Ei sunt cei mai răi băieţi pe care i-am văzut în viaţa mea, iar dintre ei cel mai rău e băiatul-nasture; nasturele lui nu are nici o valoare!

Scoşi din sărite de zeflemelele fetei, băieţii începură să strige în cor şi aproape că nu mai reuşeau să se facă înţeleşi, că mereu se acopereau unul pe altul.

— Asta e! Strigă Morcoveaţă. Din cauza nasturelui se poartă ea aşa. Nu putem permite ca cineva să râdă de nasturele lui Teddy. Nu vom accepta aşa ceva, Sol, nu, nu vom accepta!

— După câte se vede nu ştie nimic, pentru că dacă ar şti n-ar vorbi aşa. E doar un copilaş, asta e.

— De ce nu crede că povestea tatălui lui Teddy e adevărată? Tu ştii că e adevărată, nu-i aşa?

— Ea nu are nici măcar vârsta nasturelui.

— Ha! Ha! Nici nu era născută când nasturele era în bătălie. Nu ştie nimic despre el!

Nu-i fu chiar uşor bătrânului Sol să calmeze spiritele încinse şi indignate ale băieţilor.

— Hei, băieţi, plecaţi acasă şi lăsaţi-mi fata în pace; ea nu ştie nimic despre nasture. Îi voi spune eu povestea şi apoi nu va mai râde de voi. Da, îmi amintesc că l-am văzut pe tatăl tău, tinere. A fost un om curajos, dar nu cred că ar fi luptat împotriva

domnişoarelor cum ai făcut tu. Să-ţi fie ruşine; du-te acasă! Duceţi-vă o dată, că de nu, aduc băţul.

— Ea a auzit povestea. A ascultat-o şi apoi a râs. Trebuie să spună că îi pare rău.

Vocea lui puternică avea ceva nou, o notă pe care ceilalţi n-o mai auziseră, dar care merita luată în seamă. Teddy rămase ferm, cu mâinile înfundate în buzunare şi cu ochii aţintiţi asupra fetei.

— Nu voi spune niciodată, niciodată, niciodată că îmi pare rău. Mă bucur de ce am spus. Nu cred nimic din ce ai zis tu!

Şi, zicând acele cuvinte, alergă în casă fără să mai privească înapoi. Băieţii o luară şi ei din loc fără prea mult entuziasm, târându-şi greoi picioarele după ei.

— Mamă, spuse Teddy în acea seară, în timp ce mama lui îl săruta pe frunte, nu am fost prea bun astăzi şi nu mă simt prea bine acum. De câte ori mă gândesc la ce am făcut mă simt atât de furios.

— Despre ce e vorba, fiule?

— Despre nasturele tatălui.

Glasul lui răsună stins şi vinovat; dădu să continue, dar cum văzu ochii doamnei John umplându-se de lacrimi, renunţă să mai spună ceva. Femeia îngenunche cu umilinţă lângă patul lui şi înălţă o rugăciune simplă prin care cerea ca fiul ei să fie un soldat vrednic şi curajos în slujba şi spre onoarea lui Christos, tot aşa cum era el mândru de nasturele tatălui său.

CAPITOLUL III.

Un sergent învâţâcef.

ERA o dimineaţă luminoasă de duminică. Ţinându-şi strâns fiul de mână, doamna John păşea apăsat” pe cărarea înăbuşită de iarbă şi buruieni. Aleea umbrită până toamna târziu de

coroanele stufoase ale teilor era acum învăluită de parfumul îmbătător al florilor, al trandafirilor sălbatici crescuţi din belşug pe gardul viu ce mărginea cărarea. Grupuri vesele de oameni se îndreptau spre clădirea bisericii, iar unii treceau prin poarta veche a curţii înainte de a intra. Cu o voce caldă şi binevoitoare, mama lui Teddy îi vorbea mereu băiatului, iar el, purtându-şi ochii dintr-o parte în alta, de la păsările gălăgioase de pe gard la fiecare floare ce o întâlnea pe cărare, îşi oprea din când în când privirea lungă şi visătoare asupra chipului gingaş al mamei sale.

— Voi încerca mamă, mă voi strădui foarte mult. Îmi voi ţine mâinile în buzunar şi picioarele unul lângă altul; şi mă voi preface că voi fi împuşcat de un şir de soldaţi. Voi fi curajos ca şi un om încercat şi orb şi cred că aceasta mă va ajuta să nu fiu neastâmpărat. Îţi promit că voi fi cuminte astăzi.

Încredinţată că fiul ei avea să-şi ţină promisiunea de-a fi cuminte în biserică, doamna John intră liniştită la serviciul divin. Era o adevărată povară să trebuiască să stai alături de Teddy în biserică pentru că băiatul neastâmpărat, negăsindu-şi locul, se foia mereu. Se găsiseră mulţi care să-l dojenească pentru comportamentul său, până şi păstorul şi învăţătorul de la şcoala duminicală îi atraseră atenţia, în timp ce mama lui nu mai contenea să-l roage să se potolească şi să încerce să-şi schimbe atitudinea.

În timp ce se aşeza liniştit lângă mama sa în biserică, Teddy spuse în sinea lui: „Douăzeci de soldaţi în faţa mea, douăzeci de arme îndreptate – voi sta ca şi o stâncă – voi tăcea şi nici măcar nu voi clipi. Acum îl văd pe căpitan venind – va spune: „Prezentaţi armele!” Nu voi mişca nici un deget.

Deodată, imaginea ce-i apăru înainte se prefăcu în mintea lui într-o adevărată lovitură. În faţa lui, pe partea opusă, stătea dreaptă şi nemişcată Nancy alături de mama sa şi de bătrânul Sol. Purta aceeaşi rochie de marinar, iar ochii ei neastâmpăraţi îl fixau atent pe Teddy. Băiatul înghiţi în sec, căci nu putea rămâne impasibil la privirea scrutătoare. Mâinile i se mişcau nervoase în buzunarele hainei. De ce se uita atâta la el? Şi el putea să se uite la ea, iar pentru câteva momente ochii lui

albaştri înfruntară privirea ei căpruie. Răbdarea lui Teddy avea însă limite, aşa că, strâmbându-se, se cocoţă pe periniţa de îngenuncheat pentru ca ea să-l poată vedea cât mai bine şi-i scoase limba. Apoi, neputând să-şi stăpânească mânia ce-i clocotea în suflet, rosti în şoaptă printre dinţi:

— Te urăsc!

Deşi nu-şi dădu seama imediat, vorbise destul de tare, suficient ca să fie auzit de cei mai mulţi din preajmă. Privirile curioase ale celor din jur se îndreptară către el, iar când ochii lui speriaţi întâlniră privirea surprinsă şi consternată a mamei. Teddy roşi până în vârful urechilor de ruşine. Luă în mâini o carte groasă de cântări şi nu-şi mai ridică ochii din ea până la sfârşitul programului divin. În timp ce oamenii se pregăteau să o pornească spre casele lor, pastorul îşi făcu loc prin mulţime, îndreptându-se spre tânăra doamnă Platt, care tocmai îşi lua rămas-bun de la un vecin. Pastorul se opri hotărât în faţa ei, trecându-şi uşor mâna prin părul lui creţ. Trăsăturile fine şi vocea lui blajină mărturiseau despre el că era un om blând şi extrem de calculat.

— Doamnă John, ce s-a întâmplat cu băiatul dumneavoastră în această dimineaţă, a uitat unde se afla?

— Nu ştiu ce să vă spun. Am crezut că astăzi va fi cuminte.

— Cred că ar fi bine ca să vină astăzi după amiază pe la mine. Vom bea un ceai împreună şi vom vorbi puţin.

Teddy îl privi pe sub sprâncene, având în ochi fericirea unui simţământ de teamă amestecată cu respect. Ştia din auzite că aşa obişnuia să procedeze pastorul cu cei care tulburau liniştea serviciului divin, dar parcă atunci se socotise norocos că nu fusese chemat niciodată acasă la el din această pricină. Enoriaşii admirau modul de a rezolva lucrurile al domnului Upton, care era încredinţat că o discuţie calmă între el şi vinovat era mai roditoare decât orice mustrare sau ocară, în această privinţă, se purta la fel cu toată lumea, fie bărbaţi, femei, bătrâni sau copii.

Pastorul observase de mai demult comportamentul nepotrivit al lui Teddy, care uneori ajungea să-l deranjeze chiar şi pe el, dar tăcuse, sperând că băiatul avea să se îndrepte. Dar ceea ce se petrecuse în dimineaţa aceea în biserică, nu putea fi trecut aşa de uşor cu vederea.

— Vă mulţumesc mult, pastore, răspunse doamna John. Va veni după masă la dumneavoastră după ce se termină şcoala duminicală.

În drum spre casă, Teddy, băiatul vorbăreţ şi neastâmpărat din totdeauna, deveni tot mai gânditor şi nu spuse nimic tot drumul.

La patru şi jumătate urca, nu cu prea mult elan, scările din faţa uşii de la intrarea casei domnului Upton.

Îi deschise uşa altcineva decât pastorul şi-l invită politicos să intre. In capătul unui coridor, dincolo de o uşă dublă de sticlă, se întindea o grădină minunată, plină de tot felul de flori. Băiatul îşi roti surprins ochii de jur împrejur. Figurine şi forme ciudate împodobeau duşumeaua, în timp ce străzile erau străjuite de sculpturi frumoase. Totul lucea de curăţenie. Domnul Upton, după ce rămăsese văduv, îşi luă pe lângă sine doi-trei servitori loiali care se îngrijeau de casă.

În timp ce îşi plimba privirile prin încăpere, apăru pastorul, care, luându-l prieteneşte de după umăr, îl conduse în biroul său.

— Avem o jumătate de oră până la ceai; în timpul acesta vom avea o mică discuţie, băiatule. Stai jos şi spune-mi ce ai învăţat astăzi la şcoala duminicală.

— Învăţătorul ne-a vorbit despre copiii lui Israel şi de Egipt. Nu mai ţin bine minte ce a spus, pentru că m-am gândit mai mult la întâlnirea cu dumneavoastră.

Domnul Upton zâmbi şi continuă să discute cu băiatul. El era încredinţat că inima copiilor se deschide mai uşor dacă se apropie de ei cu grijă. Puse în faţa lui o Biblie mare.

— Doresc să-mi citeşti din Prima Epistolă a lui Ioan, capitolul trei, versetul cincisprezece. Poţi să-l găseşti?

— Da, domnule, spuse Teddy înflăcărat în timp ce răsfoia Biblia: „Oricine urăşte pe fratele său este un ucigaş.”

— Destul. Acum gândeşte-te la acest verset cinci minute, apoi să-mi spui ce crezi despre el.

Băiatul îşi plecă ruşinat capul şi, într-un gest de neputinţă, lăsând mâinile să-i atârne greoi pe lângă corp, rămase nemişcat un timp îndelungat. Într-un târziu, spuse timid:

— Nu trebuie să-l urăsc pe fratele meu. Aş vrea să pot face acest lucru. Credeţi că acest verset se referă şi la o fată?

— Este acelaşi lucru – „frate” înseamnă orice persoană din lumea întreagă: bărbat, femeie sau copil.

— Atunci înseamnă că sunt un ucigaş.

Tonul vocii lui Teddy era schimbat şi suna de parcă avea faţă de sine un sentiment adânc de milă. Domnul Upton rămase serios, deşi părea că se abţine să nu zâmbească. Se întoarse spre fereastră şi spuse încet:

— Rădăcina unei crime este mânia. Acelaşi motiv care încurajează o trăire pozitivă încurajează şi o trăire negativă. Mânia a fost cea care l-a mânat pe Cain să-şi ucidă fratele.

Urmă un moment de tăcere, după care pastorul se întoarse spre micul vinovat cu o atitudine plină de înţelegere.

— Acum spune-mi tot ce s-a întâmplat în biserică şi cui îi erau adresate acele cuvinte.

Tot drumul se gândi Teddy la cum avea să se apere, aşa că începu să povestească cu atâta convingere şi pasiune, încât la sfârşitul mărturisirii sale, însuşi pastorul păru puţin derutat.

— Pentru mine contează foarte mult nasturele de la tata, adăugă el arătând obiectul său iubit. Ea nu m-a crezut deloc şi şi-a scos afară limbă cât de mult a putut. Este ca şi cum ai avea un duşman în faţă şi se uită la tine, iar tu ai mâinile legate la spate. A fost un moment cumplit, vă spun eu.

— Spune-mi povestea nasturelui, Teddy. Am auzit-o mai demult, dar am uitat multe detalii.

Ochii lui Teddy luceau de încântare şi, îndreptându-şi spatele, îşi lăsă cu un gest teatral capul pe spate. In câteva clipe fu în picioare în faţa pastorului şi-şi începu povestea pe care o repetase de nenumărate ori, însă de data asta o spuse cu şi mai multă pasiune şi dramatism. Domnul Upton se arătă foarte interesat de istorioara băiatului şi cu greu îşi stăpânea uneori zâmbetul la gesturile largi şi pline de înflăcărare ale lui Teddy. La sfârşit, dădu să spună ceva în legătură cu istoria năsturelului, dar fu întrerupt de unul din slujitori care-l anunţă că ceaiul era gata. Pastorul îl prinse de mână pe copil şi se îndreptă spre sufragerie.

Pentru ceva vreme micuţul nostru nu-şi mai luă ochii de la prăjiturile calde cu prune, de la pâinea cu gem, toate pregătite pentru ceai. În timp ce servea din bunătăţile ce-i fuseseră puse înainte, se întrebă în sinea lui dacă toţi băieţii asemenea lui, răi şi neascultători, fuseseră trataţi în acelaşi fel. Dar la urmă, gândi el – şi nu putu să-şi ascundă zâmbetul – nu era chiar atât de rău să fii invitat duminică în casa pastorului.

— Acum, spuse domnul Upton, aproape de sfârşitul mesei, doresc să mai discut cu tine. Tatăl tău a fost un soldat curajos. A murit salvând steagul. Doreşti să ajungi şi tu ca el, nu-i aşa?

— O, da, domnule, îmi doresc. Este lucrul cel mai important din lumea aceasta pentru mine.

— Este un verset în Cartea lui Dumnezeu care descrie steagul Domnului şi culorile Lui.

Domnul Upton deschise Biblia la Vechiul Testament şi citi un verset care era subliniat de mai multe ori.

— Ce spune acest verset, Teddy?

— Steagul lui pentru mine este dragostea”.

Teddy repetă acel verset încet, punctând fiecare cuvânt.

— E un steag minunat, continuă domnul Upton meditativ, unul pe care duşmanul încearcă mereu să-l distrugă. Se confruntă cu el de fiecare dată. În mijlocul celei mai crâncene bătălii putem înălţa steagul nostru. „Dragoste”. Dragostea lui Dumnezeu pentru oameni este mare, chiar dacă omul se luptă din copilărie împotriva Creatorului său. Oare ce oştire din lumea aceasta nu ar merge să întâlnească pe cei mai aprigi duşmani ai săi având steagul de culoare roşie, culoarea roşie fiind sângele Căpitanului, al Regelui, al Fiului lui Dumnezeu, al Salvatorului lumii?

Teddy respiră adânc, iar când pastorul se opri puţin, el spuse cu entuziasm:

— Vă rog, continuaţi, domnule. Îmi place ce spuneţi. Mă va lăsa Regele să ţin steagul pentru El?

— Doar dacă faci parte din oştirea Lui. Eşti tu unul din soldaţii Săi?

— O, nu, domnule, cred că sunt prea tânăr. Cu siguranţă voi fi un toboşar dacă Mă va lăsa.

— Regele are nevoie de soldaţi, Teddy, iar tinerii sunt cei mai buni; pentru unii ca ei este împărăţia lui Dumnezeu.

— Credeţi că pot să devin şi eu ostaş înainte de a deveni un bărbat aşa cum a fost tata?

— Da. Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi să venim înaintea Lui dacă dorim să fim înrolaţi în armata Lui. Tu ai făcut acest lucru? Vine un timp în vieţile noastre când noi ne vom dedica în

totalitate Aceluia care ne-a creat. Crezi că Domnul Isus a murit pe cruce pentru a te salva? Crezi că El a luat păcatele tale asupra Lui?

— Da, spuse Teddy uitându-se atent la pastor. Cred lucrul acesta, pentru că mama mi-a explicat de multe ori acest lucru.

— Atunci de ce stai deoparte de armata Sa? Cum de nu te-ai înrolat niciodată? Eşti alături de duşmani?

Mâinile mici ale lui Teddy erau încleştate, iar în ochii lui se vedea că problema era rezolvată.

— Vreau să mă înrolez. Vreau să devin acum un soldat al lui Dumnezeu. Unde trebuie să semnez?

— Cum vrei să faci lucrul acesta?

— Nu ştiu. Vă rog să-mi spuneţi.

Se aşternu liniştea. Domnul Upton întâlni privirea sinceră, plină de respect a băiatului şi realiză cât de importante erau acele cuvinte pentru el. Era convins că un copil poate avea o viaţă creştină veritabilă, cu condiţia să acest lucru. Ştia că Tatăl din ceruri va primi inima unui copil, că îl va ţine departe de ispită şi îi va conduce paşii către ceruri. Rosti o rugăciune prin care ceru călăuzire din partea Domnului şi spuse:

— Trebuie să-i spui lui Dumnezeu despre tine şi să nu te grăbeşti când faci acest lucru. Îngenunchează undeva şi cere mai întâi Duhului Sfânt să te conducă; cere-i ca păcatul tău să fie spălat şi numele tău să fie scris în Cartea Vieţii, pentru că Domnul Isus a murit pentru tine. Spune-i lui Dumnezeu să te înroleze şi fii gata să-L urmezi toată viaţa ta.

Domnul Upton vorbi cu o voce scăzută, accentuând fiecare vorbă a sa. Ştia că de multe ori predicile sale mult prea dogmatice treceau pe lângă urechile micilor săi ascultători fără a-i schimba prea mult. De aceea, încerca acum să vorbească în cuvinte simple, pe înţelesul băiatului dinaintea lui.

Teddy era foarte tăcut. La un moment dat, întrerupse tăcerea:

— Dacă mă voi înrola, voi fi soldatul lui Dumnezeu pentru totdeauna, până când voi ajunge să am o sută de ani, părul alb şi nici un dinte în gură?

— Doreşti să fii unul din soldaţii lui satana?

— Nu.

— Trebuie să te decizi. Nu trebuie să te grăbeşti atunci când iei această decizie. Mergi acasă şi meditează la tot ce ţi-am spus. Să vii să-mi spui când te-ai decis.

Fruntea albă şi înaltă a băiatului se încruntă.

— Mi-ar plăcea foarte mult să fiu un soldat în armata lui Dumnezeu, dar cu cine trebuie să mă lupt? Este vreun duşman real sau doar imaginar?

— Îţi voi spune mai multe despre duşmanii tăi după ce te-ai hotărât să te înrolezi. Îţi voi putea arăta unul foarte real care este cel mai de temut duşman.

— Puteţi? Unul adevărat? Teddy zâmbi satisfăcut.

— Acum, adăugă domnul Upton, trebuie să te trimit acasă. Dacă te înrolezi, prima persoană pentru care trebuie să ţii sus steagul este acea fetiţă despre care ai spus tu că o urăşti. Înainte de a pleca, doresc să mă rog pentru tine. Îngenunchează lângă mine.

Razele soarelui pătrundeau în cameră prin fereastra deschisă, luminând părul alb al pastorului şi buclele băiatului, în timp ce stăteau îngenuncheaţi, scăldându-i cu gloria eternă. Cu ochii închişi şi mâinile împreunate, Teddy ascultă rugăciunea domnului Upton.

— Tată drag, un alt miel aduc în faţa Ta. Ajută-L Tu să ia o decizie, iar dacă intră în armata Ta, foloseşte-l şi binecuvântea^ă-l întotdeauna. Ajută-l să ducă o luptă dreaptă a

credinţei şi a dragostei şi să fie încoronat cu toată gloria ta. În numele lui Isus m-am rugat. Amin.

O oră mai târziu, Teddy stătea alături de mama sa pe veranda veche a casei. Rămaseră o vreme amândoi tăcuţi, adânciţi în propriile gânduri. Rămaseră singuri acasă pentru că bunica şi unchiul Jake plecaseră la biserică să participe la serviciul de seară.

Băiatul începu să-i povestească doamnei John discuţia pe care o avuse cu pastorul. Stătea încolăcit pe scaunul de lemn, ţinându-şi genunchii lipiţi de piept şi uitându-se cu priviri aiurite peste grădina frumos mirositoare. Părea atât de preocupat de gândurile lui încât nu dădea semne că observă ţânţarii şi albinele ce bâzâiau printre florile din apropiere, nici păsările gălăgioase ce-şi urau „noapte bună”. După un timp, trezit din amorţirea sa, fu uimit să urmărească liniştea ce se aşternu încet peste întreaga natură.

— Cred, spuse el îndată, în timp ce privea cerul întins, că Dumnezeu mă aşteaptă pe mine, mamă.

Doamna John nu zise nimic. El continuă repede:

— Când te-ai înrolat mamă? Cu mult, mult timp în urmă?

— Da, dragul meu. Chiar înainte de a mă căsători cu tatăl tău.

— Şi tata când s-a înrolat? Când a fost un băieţel ca şi mine?

— Nu, abia după ce a devenit un om matur, fiule. De multe ori mi-a spus că îi pare rău că nu şi-a predat inima lui Isus atunci când era tânăr.

— Crezi că Dumnezeu primeşte soldaţi tineri? Crezi că eu aş fi cel mai tânăr din armata Lui?

— Nu, dragul meu. El are soldaţii mult mai tineri decât tine. Se lăsă între ei o tăcere lungă, spulberată într-un târziu de suspinul adânc al băiatului.

— Cred că am multe lucruri la care să mă gândesc în seara aceasta. Vrei să-mi citeşti ceva înainte de a merge la culcare?

Mama îi sărută capul buclat.

— Băiatule, mă bucur atât de mult că ai aceste gânduri. M-am rugat de multe ori pentru tine ca tu să fii unul dintre soldaţii şi slujitorii lui Cristos. Ce doreşti să-ţi citesc acum?

— Citeşte-mi despre cei trei din cuptorul cu foc. Tânăra mamă se ridică şi îşi aduse Biblia. Îşi trase cu gingăşie fiul mai aproape de ea, iar el, cu capul sprijinit de umărul ei, ascultă în tăcere istorioara respectivă.

Târziu, îl conduse în pat şi, sărutându-l pe frunte, îl înveli cu cearceaful subţire. Când femeia dădu să plece, Teddy o opri şi, prinzând-o de gât, îi spuse pe un ton confidenţial:

— Cred că mă voi înrola mâine.

CAPITOLUL IV pentru toată viaţa

^UL doua zi după-amiază, copiii din sat roiau gălăgioşi în jurul şcolii. Soarele ardea nemilos revărsând un aer fierbinte peste curtea şcolii, dar căldura şi înghesuiala nu păreau să afecteze în vreun fel buna dispoziţie a copiilor. Imediat după sfârşitul orelor de clasă, băieţii se strânseră toţi pe gazon, pregătindu-se să joace crichet.

— Unde este Teddy?

— Teddy Platt!

— Tânărul Ted, unde s-a dus?

— Aduceţi-l aici pe Teddy!

Toţi strigau într-un glas numele lui Teddy. Dar Teddy nu se vedea nicăieri.

— Oare a fost reţinut la şcoală?

— Cred că da. Astăzi a fost toată ziua cu capul în nori!

— O, dar nu e corect. Astăzi i-am dat o jumătate de măr atât de mare. Mărul meu! Şi era atât de mare! Ochii lui erau atât de pierduţi în depărtare, ca şi cum i-aş fi dat noroi şi nu măr! „Mulţumesc”, a spus el, „Dar voi lua o bucată mâine – nu astăzi.”

— Profesorul a fost foarte dur cu el, spuse un alt băiat. El a răspuns greşit la toate întrebările de la matematică şi a spus că patruzeci de soldaţi acoperă o suprafaţă de o prăjină. Profesorul i-a spus:

— În capul tău sunt doar soldaţi şi nimic altceva? Iar Ted s-a făcut roşu ca racul şi a spus:

— Peste tot sunt astăzi soldaţi, domnule. Profesorul a continuat:

— Du-te în spatele clasei până ce reuşeşti să scapi de ei şi apoi să-mi spui cum ai făcut. Când Ted a trecut pe lângă mine l-am întrebat:

— Ţi-ai pierdut nasturele, prietene, de eşti atât de necăjit? Dar el a spus:

— Nu, nasturele nu are nimic, dar mă gândesc cum să mă înrolez.

— El vrea să fie toboşar atunci când va fi mai mare; eu voi şi merge cu el! Strigă Morcoveaţă.

— Haideţi, strigă unul din ei nerăbdător, dacă Teddy nu e aici, să începem odată.

Ceea ce i s-a întâmplat lui Teddy a fost imediat uitat de îndată ce au fost prinşi de joc.

Nu-l reţinu nimeni pe Teddy la şcoală în acea zi, dar îndată ce se terminară orele, băiatul porni grăbit spre pădurice de pe malul râului, un loc pe care-l adora. Picioarele lui subţiri se mişcau cu repeziciune, iar în timp ce alerga, începu să vorbească de unul

singur aşa cum făcea de fiecare dată când îşi simţea sufletul apăsat. „Voi merge cât mai departe în pădure şi mă voi aşeza sub un copac umbros. Nu voi lăsa să fiu văzut nici de vreo veveriţă sau iepure. Trebuie să fiu cât mai liniştit; trebuie să fie ca şi la biserică. Nu voi pleca de acolo până ce nu voi termina.”

În momentele acelea nu şi-ar fi dorit să întâlnească pe nimeni. Îşi dorea să fie singur. O luă cu paşi domoli prin pădure, dar ceva părea să-l nemulţumească. Umblă de colo-colo, aruncând o privire cercetătoare fiecărei ascunzători, fiecărui tufiş. Trecu mai bine de o jumătate de oră până să găsească un loc pe placul lui.

Teddy se opri într-un târziu sub un stejar bătrân şi falnic, unde pământul din jurul rădăcinii fusese acoperit de muşchi verde şi gros, iar tufişurile ce crescuseră împrejurul trunchiului cioturos formau un adăpost plăcut. Era tocmai locul umbros pe care-l căutase ca să poată sta acolo câtva timp. Cu o timiditate neprefăcută şi cu o anume reverenţă în acel gest, îşi scoase şapca din cap şi se întinse pe pământul cald. În timp ce stătea culcat pe spate cu mâinile sub cap, se uită printre ramurile verzi şi pline de frunze spre cerul albastru şi însorit. Pentru câteva clipe tăcu. Vântul adia uşor prin părul său şi printre frunzele de deasupra lui, iar în depărtare se auzea doar ciripitul vesel al păsărelelor. Când îşi coborî privirile din nou spre pământ, ochii lui păreau să fi păstrat ceva din lumina soarelui ce strălucea deasupra. Apoi îngenunche şi îşi împreună mâinile; se apropie mai mult de trunchiul copacului. Îşi plecă în tăcere capul său blond până când fruntea îi atinse cioturile şi rămase aşa, cu capul lipit de cioturile copacului ca şi când s-ar fi odihnit. Începu să se roage cu voce tare, mai mult murmurând cuvintele decât rostindu-le cu toată gura. Din când în când făcea pauze lungi, apoi continua.

— O, Doamne! Aici sunt. M-ai aşteptat de mult? Am venit ca să mă înrolez. Te rog, am uitat multe lucruri din ceea ce mi-a spus domnul Upton; dar vrei să-mi ierţi păcatele şi să-mi scrii numele în Cartea Vieţii?

— Eduard James Platt este numele meu. Vreau să devin soldatul tău pentru totdeauna. Vrei să mă ţii mereu? Vreau să fiu toată

viaţa mea soldatul tău. Ajută-mă să mă lupt în bătălii mari, dă-mi putere să pot ţine steagul Tău bine. Te rog Doamne, vrei să-i spui tatălui meu că m-am înrolat astăzi după amiază? Domnul Upton mi-a spus că Mă primeşti. Îţi mulţumesc pentru că L-ai trimis pe Fiul Tău Isus să moară pentru mine şi îmi pare rău că nu m-am înscris până acum în armata Ta, dar nu am înţeles până acum că Tu, Doamne, doreşti acest lucru. Ajută-mă să fiu un băiat bun pentru mama mea şi un soldat brav pentru Isus, Regele şi Salvatorul meu.

Fusese rugăciunea simplă a unui copil, dar o rugăciune făcută cu credinţă reală pe care numai inima unui micuţ o poate avea. Atunci când Teddy se ridică, nu mai avea nici o îndoială că Dumnezeu îl iertase şi îl acceptase ca slujitor al Său. Hotărârea pe care o luase atunci, aceea de a se dedica în slujba Regelui Regilor, urma să-i rămână vie în minte întreaga lui viaţă. Acum, după toate acestea, îşi simţi gândurile mai limpezi şi inima mult mai uşoară, de parcă i se luase o greutate de pe ea. Se întoarse printre băieţii ce se jucau pe gazon şi, cu chipul radiind de fericire şi pace, îşi ocupă locul în echipă. Juca plin de atâta îndârjire încât deveni repede eroul jocului. În acea seară, o porni spre lăptărie, acolo unde mama sa trebăluia de zor şi, fără prea multe explicaţii, îi ceru să-i dea voie să-l viziteze pe pastor. Rămase în cadrul uşii, nehotărât dacă să intre şi privea spre ea, aşteptând parcă o aprobare neîntârziată.

— Dar de ce vrei să mergi la el, băiatule?

— El mi-a spus să merg. Crezi că e prea târziu? Aş vrea foarte mult să merg la el în seara asta.

Doamna John se întoarse acum cu totul spre el şi se uita surprinsă la expresia fermă, dar în acelaşi timp rugătoare, de pe chipul fiului ei.

— Du-te, dar să nu stai prea mult.

Era a doua oară în acea săptămână când Teddy venea în casa pastorului.

— Vă rog, domnule. M-am înrolat! Spuse el repede, cu respiraţia aproape tăiată, imediat ce ajunse în faţa pastorului.

— Da? Ce ai făcut?

Îl găsi pe domnul Upton în spatele biroului său, cu capul sprijinit în mâini, adâncit în gânduri şi uitându-se la întâmplare pe fereastra înaltă. Glasul cristalin al copilului îl trezi din visare. Era atât de preocupat de grijile sale încât nici nu băgă de seamă când acesta intră. Teddy făcu vreo doi paşi înainte şi, salutându-l soldăţeşte, cu un zâmbet larg pe chip, exclamă pe un ton plin de entuziasm:

— Sunt gata pentru a-mi face datoria, domnule! M-am înscris în Armata Regelui!

Puţin dezorientat, pastorul nu-l recunoscu imediat. Dar îşi dădu repede seama cu cine avea de-a face şi-i spuse pe un ton vioi:

— Aaaa! Eşti Teddy Platt, nu-i aşa? Deci te-ai înrolat? Slavă Domnului! Oh, da, îmi amintesc de tot ce am discutat. Eşti un proaspăt recrut.

Ochii lui Teddy străluceau.

— M-*am înrolat astăzi după amiază, domnule. Sunt aici, gata să-mi fac datoria, domnule. Spunând acestea Teddy îl salută din nou pe pastor.

— Ai făcut acest lucru pentru toată viaţa? Dumnezeu nu e de acord să fii înrolat doar o perioadă.

În tinereţe, domnul Upton fusese o vreme preot militar peste hotare, de aceea era foarte familiar cu regulile şi cu ceea ce se petrecea în armată.

— Pentru toată viaţa, domnule.

— Domnul să te ajute să fii al Lui pentru totdeauna. După o scurtă pauză, Teddy spuse cu voioşie:

— Vă rog, domnule, să-mi spuneţi acum duşmanii cu care trebuie să lupt. Acum, pentru că sunt soldat, nu trebuie să pierd timpul, ci să lupt.

— Da? Aşa am spus? Unul din cei mulţi – care dintre ei, mă întreb?

— Unul adevărat, aşa mi-aţi spus.

— O, da, îmi amintesc. Vino pe-aici.

Îl conduse pe copil în sufragerie în faţa unei oglinzi mari şi aşezându-se jos pe duşumea îi spuse că el va fi faţă în faţă cu cel mai de temut duşman.

— Îl vezi Teddy?

— Dar... Nu văd în faţa mea pe altcineva decât pe mine! Spuse Teddy dezamăgit, deşi în ochii lui se putea citi uimirea.

— Acesta este el – tu însuţi – micul Teddy Platt este cel mai rău duşman al tău şi cu cât vei trăi mai mult cu atât vei descoperi cât de rău şi aprig duşman este el.

— Vă rog, domnule, nu înţeleg nimic.

— Stai aici lângă mine şi îţi voi explica. Dacă încerci să-l slujeşti pe domnul Isus Cristos, Regele Nostru, vei descoperi că vei avea de luptat cu doi Teddy – unul bun şi altul rău. Cel rău este duşmanul tău. Mi-ai spus ieri că erai supărat pe acea fată. Mai eşti supărat pe ea?

— Am şi uitat-o. Eu – eu nici nu o iubesc, dar nici nu o urăsc.

— Teddy cel rău care este în tine nu o place pe ea, dar Teddy cel bun o va iubi. Acum tu trebuie să lupţi împotriva lui Teddy cel rău şi să-l învingi. Isus te va ajuta; tu nu poţi să te lupţi fără ajutorul Lui; dacă îl chemi, El îţi va răspunde şi îţi va arăta lucruri mari şi măreţe pe care tu nu le vei putea înţelege. Isus nu este asemenea tuturor celorlalţi regi, generali sau căpitani. El nu-şi comandă soldaţii de la distanţă. El participă la bătălie împreună

cu noi. Teddy, El nu te va părăsi şi nu te va abandona niciodată. Dar, chiar dacă e cu tine, vor fi perioade când inamicul va fi mai puternic decât tine.

— Cred că înţeleg, spuse Teddy gânditor. În această săptămână, un prieten de-al meu a spus: „Vino să luăm nişte mere din grădina lui Park.” Doream atât de mult să merg. Acela a fost Teddy cel rău; dar acum văd foarte bine că dacă făceam acel lucru, furam. Acesta de acum e Teddy cel bun, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Stai aproape de Căpitanul tău. Ţine steagul Său sus şi ţine minte: „înainte! Nu trebuie să arăţi duşmanului tău că ţi-e frică!”

Uitându-se absent spre grădină, domnul Upton adăugă, mai mult pentru sine:

— Dar văd o altă lege în trupul meu... Cine mă va elibera de acest corp destinat morţii? Îi mulţumesc Domnului în Numele lui Isus Cristos. Astfel, cu mintea îl servesc pe Domnul, dar corpul meu este supus păcatului.

Ziua următoare, în timpul cinei, Teddy se uită la ceilalţi şi se hotărî să pună întrebarea care-l rodea:

— Care este cel mai urât nume pe care îl poate avea un băiat?

— Doamne Sfinte! Protestă bunica. Ce copil va avea acest privilegiu de a-i pune cel mai urât nume?

— Nu este pentru nici un copil, este un copil de aceeaşi vârstă cu mine. Care crezi că e cel mai urât nume?

— Nu cred că este vreun nume urât, zise mama lui. Dacă îţi place de o persoană, atunci îţi place şi numele ei. Am cunoscut doi băieţi: unul se numea Tobiah şi celălalt Eli. La început nu-mi plăceau aceste nume chiar dacă erau din Biblie, dar, după ce i-am cunoscut pe aceşti băieţi, au început să-mi placă şi numele lor.

— Dar eu vreau un nume foarte, foarte dezgustător, afirmă Teddy. Un nume care să descrie o persoană foarte rea.

— Sper că nu vei striga pe cineva cu acel nume, spuse plină de suspiciune bunica lui.

Teddy îşi ridică privirea spre ea într-un mod solemn.

— Sper că voi găsi eu singur unul, spuse el, iar apoi nimeni nu reuşi să afle mai multe de la el.

După masă, pentru că avea timp liber, Teddy o zbughi în pădure. Fiind convins că e singur, începu să aibă o conversaţie sinceră cu el.

— Bulley ar merge, sau Googles, sau Grubby, sau poate Toad. Trebuie să am un nume, altfel nu voi putea vorbi cu el atât de bine. Ce bine ar fi fost dacă mama m-ar fi ajutat… E atât de greu să alegi un nume. Nu pot să mă gândesc la un nume foarte urât. Poate că domnul Upton mă va ajuta. Voi aştepta şi-l voi întreba. Sper că nu voi avea de aşteptat foarte mult, pentru că vreau ca totul să fie bine pus la punct, pentru a putea începe să mă lupt cu el. Acum trebuie să o găsesc pe Nancy. Domnul Upton mi-a spus că trebuie să fiu prieten cu ea şi că trebuie să o iubesc. Sper să fie de acord. Dar e o fată atât de îngrozitoare – Aha, acesta este duşmanul care vorbeşte! O fată îngrozitoare, asta voiai să spui, nu-i aşa? Acum pleacă de aici. Nancy este o fată foarte drăguţă – cel puţin aşa va deveni. Voi încerca să cred că e o fată drăguţă. Trebuie să mă lupt cu tine, duşmanule, dacă spui lucruri atât de urâte. Uite-o acolo, cocoţată în copac!

Monologul lui Teddy se sfârşi în acelaşi moment, iar privirile lui începură să urmărească cu interes mişcările sprintene ale lui Nancy în timp ce urca fagul bătrân din faţa lui. Băiatul fu surprins să se nimerească iar faţă în faţă cu fiica marinarului. O fluieră pentru a-şi face simţită prezenţa. Fata se uită în jur şi nu păru deloc tulburată la vederea lui.

— Aha, uite-l pe băiatul-nasture. Nu mă poţi prinde! Vorbele ei erau provocatoare. Într-o clipă, Teddy îşi dădu haina jos de pe el

şi se urcă după ea în copac. Nu era departe de el, dar, cu toate că se străduia să o ajungă din urmă, nu reuşi; picioarele ei agere se căţărau mult prea repede pe crengile subţiri şi nesigure ale fagului. Ajunsese până aproape de vârf, gâfâind mereu din pricina efortului. Pentru că nu putea urca mai sus, Nancy se aşeză comod pe o creangă şi se uită cu răutate spre Teddy…

— Nu ai reuşit să mă prinzi; nu ştii să te caţeri în copaci! Tatăl meu m-a învăţat. Pot să mă urc sus pe catarge la fel de repede ca şi un băiat de marinar. Aceasta este nava mea, iar dacă te porţi frumos cu mine te pot lăsa să stai lângă mine.

Teddy nu-i răspunse şi se aşeză pe o ramură mai groasă aproape de ea. Rămase tăcut mai mult timp. Amândoi obosiseră din pricina urcuşului şi respirau adânc, încercând să-şi domolească bătăile inimii. Teddy se tot întreba cum să facă pace cu ea şi găsi în cele din urmă o soluţie destul de ciudată, dar nu nepotrivită.

— Cred că suntem foarte aproape de cer, spuse el repede şi îşi ridică privirea spre cerul albastru. Mă întreb dacă acesta este motivul pentru care nu se ceartă păsărelele când sunt în cuiburile lor. Cred că îngerilor nu le place să se certe fiind atât de aproape de cer.

— Nu vreau să mă cert cu tine, dar nu ai pronunţat corect acel cuvânt.

— Care cuvânt?

— Ceartă.

Nancy spuse cuvântul cu o voce apăsată şi sigură, dar imediat în mintea ei se născu o undă de îndoială ce o făcu să mai mediteze dacă rostise corect cuvântul sau nu. Dar Teddy păru nu să audă corectura ei, fiind mult prea preocupat cu scotocitul buzunarelor. Scoase apoi cu grijă o batistă mare, albă şi desfăcând-o înaintea fetei, o legă de o crenguţă ruptă şi începu să o fluture încetişor prin faţa ei.

— Am făcut-o eu azi dimineaţă, spuse el cu mândrie. I-am cerut unchiului meu Jake cea mai bună batistă a lui. El mi-a dat-o aseară, iar eu am scris-o cu stiloul înainte de micul dejun. Poţi să citeşti ce am scris pe ea?

Nancy se uită chiorâş la literele scrise neregulat şi împrăştiate pe batistă.

— Dragoste? Zise ea curioasă. Ce înseamnă asta?

— Acesta este steagul dragostei care îl duc pentru Căpitanul meu. Asta înseamnă că trebuie să te iubesc chiar şi pe tine.

Fata îşi ţuguie cu nemulţumire buzele.

— Nu vreau ca tu să mă iubeşti, spuse ea.

— Eu – eu nu sunt chiar atât de sigur. Nu vreau să mai fiu rău cu tine. Acesta este un lucru rău – un lucru foarte rău. Vreau să-ţi spun că-mi pare rău că nu te-am lăsat să treci tu prima podul şi îmi pare rău că am spus că te urăsc în biserică.

Ochii negrii ai lui Nancy priveau ţintă în ochii albaştri ai lui Teddy.

— Îţi pare într-adevăr rău? Întrebă ea.

— Cred că îmi pare rău, cel puţin o parte din mine; duşmanului meu nu, dar mie da.

Aceasta era mai mult decât putea pricepe Nancy.

— Vrei să spui că nu te vei mai supăra niciodată pe mine şi nu îi vei mai trimite pe acei băieţi răi la mine?

— Nu, niciodată.

Copila încetă să-l mai privească neîncrezătoare şi, cu un gest de delăsare, scoase din buzunarul rochiţei un măr pe care îl întinse lui Teddy în semn de împăcare:

— Trebuie să te iubesc şi eu?

— Cred că da, pentru că aşa va fi mai uşor.

— Ei bine, voi încerca, dacă şi tu vei face un singur lucru.

— Ce anume?

— Dă-mi mie nasturele tău cel vechi.

El luă mărul din mâna ei fără să spună nimic. Nancy muşcă cu poftă din mărul ei şi se întoarse spre Teddy.

— Să-ţi dau ţie nasturele tatălui meu! Strigă el. Niciodată, niciodată, niciodată! Prefer să fiu împuşcat, înecat sau chiar spânzurat, sau tăiat în bucăţele! Niciodată nu voi renunţa la el! Îl voi purta mereu pe hainele mele până ce voi avea o sută de ani, iar când voi muri îl voi lua cu mine în mormânt. Dacă aş pierde nasturele, ştii ce aş face?

Nancy se uită uimită la micul orator.

— Nu, spuse ea. Ce?

— Voi cădea ca mort, inima mea se va desface şi se va opri, iar dacă nu voi muri foarte repede, nu voi mânca şi nu voi bea nimic. Voi pleca trist spre mormântul meu şi mă voi întinde jos pe pământ. A doua zi dimineaţă mă vei găsi ţeapăn şi rece şi cu ochii ţintă la cer, asemenea unui câine despre care am citit.

Vocea sugrumată de hotărâre şi emoţie în acelaşi timp suna aproape tragic şi o făcu pe Nancy să tacă. După câteva secunde de tăcere, îi spuse plină de convingere:

— Nu te voi iubi cu adevărat până ce tu nu-mi vei da nasturele.

— Dar, mă vei plăcea câtuşi de puţin?

— Cred că pot face asta, spuse ea în silă.

— Dar tu nu vei crede niciodată povestea tatălui meu?

— Nu pot promite acest lucru.

Muşcând ultima bucată de măr, continuă pe un ton ce-i trăda curiozitatea:

— Am auzit multe din poveştile tale. Vreau să aud una chiar acum. Sally White mi-a spus la şcoală că tu ştii multe lucruri despre monştrii marini.

Teddy dădu aprobator din cap, dar adăugă oarecum uimit, mai mult pentru sine:

— Cred că ştiu, dar nu pot înţelege de ce tu nu crezi povestea tatălui meu.

— Spune-mi acum o poveste.

Teddy se prinse cu mâinile de o creangă şi se gândi la o poveste. Apoi îşi ridică privirea cu ochii scânteind.

— Să-ţi spun despre felul în care eu am intrat într-un stejar şi am găsit o uşă şi nişte scări ce duceau spre o lume pierdută?

Vorbele băiatului sunau de-a dreptul încântător, astfel că Nancy îşi căută poziţia cea mai confortabilă şi se pregăti să asculte povestea. Istorioara aceea închipuită fu rostită cu atâta pasiune încât Nancy fu vrăjită de fiecare cuvânt al lui Teddy: comori, dinozauri, splendori subpământene, aventuri îngrozitoare şi evadări. Iar noi ne mai întrebam de ce era Teddy regele satului, după modul extraordinar în care spunea toate poveştile! Ajunse la sfârşit, iar Nancy respiră uşurată şi mulţumită când auzi finalul: „Repede am deschis uşiţa şi am fost lângă stejar, în siguranţă din nou.”

— Băiatule-nasture, să ştii că-mi place de tine, afirmă fata, dând şi din caP. Îmi vei mai spune şi alte poveşti?

— Poate că da, spuse Teddy, simţindu-se în culmea fericirii, pentru se simţea deja într-o o situaţie favorabilă. Acum trebuie să merg acasă. Am venit aici doar să meditez şi să mă împrietenesc cu tine.

— Ce te-a făcut să vii? Întrebă mica domnişoară când ajunseră la poala copacului, după ce-l coborâră cu grijă, ajutându-se unul pe celălalt. Ai spus ceva despre Căpitanul tău; cine este El?

— Isus Christos, spuse Teddy cu evlavie. Steagul Lui este dragoste, aşa că eu trebuie să-i iubesc pe toţi, chiar dacă îmi place de ei sau nu.

— De ce?

— Pentru că aşa doreşte El; iar eu sunt unul din soldaţii Lui.

— Isus are vreun marinar?

Întrebarea ei veni neaşteptat, dar primi repede un răspuns prompt, spus pe un ton de superioritate:

— Nu. El are doar soldaţi.

— Atunci eu nu vreau să aparţin Lui. Eu cred că El are marinari aşa cum are şi soldaţi, dar nu vrei să spui adevărul.

Tonul ei era plin de ură, dar Teddy dădu din cap solemn.

— Sunt convins că nu scrie nimic despre faptul că Isus ar fi fost marinar; dar o voi întreba pe mama şi îţi voi spune. Trebuie să plec. Pa, pa. Rămânem prieteni?

— Da, vom rămâne prieteni, răspunse ea.

Se despărţiră şi fiecare o luă într-o altă direcţie, înainte de a se depărta prea mult de el, Nancy se opri. Cu hotărârea şi dârzenia unei adevărate femei, îi strigă din urmă:

— Dar nu te voi iubi până ce nu-mi vei da nasturele tău.

CAPITOLUL V.

Primele vâcteriî.

DOMNULE, pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Domnul Upton ieşea din biserică după repetiţia corului în momentul în care Teddy se apropie de el. Zâmbi când îl văzu pe băiat.

— Poţi să mă însoţeşti până acasă şi să mă întrebi tot ce doreşti.

Păşiră tăcuţi pe aleea umbroasă. Pastorul mergea cu capul plecat, privind mereu la fiecare pas al său şi ţinându-l pe băiat pe după umeri. Teddy păşea legănat, încântat de plimbare. Încercând să înăbuşe importanţa cererii sale, spuse la un moment dat pe un ton serios:

— Vă rog frumos să-mi daţi un nume pentru duşmanul meu.

Domnul Upton se uită la el distrat.

— Ai avut vreo bătălie cu el până acum?

— Cred că am avut ieri una. Pot să vă povestesc? Bunica a fost supărată pe mine ieri pentru că am transformat una dintre cele mai bune batiste ale unchiului meu Jake în steagul dragostei. Nu am crezut că este ceva rău. Am scris cu stiloul „Dragoste” pe ea şi am fost pedepsit, dar eu am vrut să îl arăt lui Nancy. Când să plec de acasă, bunica era atât de supărată încât m-a prins de guler, m-a tras şi m-a închis în bucătărie. Mama era afară şi eu am strigat. M-am simţit atât de nenorocit! Bunica mi-a spus că voi ajunge la o casă de corecţie; mi-a spus că sunt cel mai rău şi obraznic băiat pe care ea l-a văzut vreodată şi mi-a spus că-mi va trage o mamă de bătaie. M-am plictisit să fiu atât de nefericit, m-am uitat în jur şi pentru că am văzut că o fereastră era puţin deschisă, am ieşit pe ea şi am fugit pe câmpie până ce a venit mama acasă. M-am simţit foarte fericit şi mi-am amintit de ce mi-aţi spus, dar nu voiam să mă întorc în bucătărie.

— Şi atunci a început lupta? Întrebă pastorul, în timp ce băiatul se opri.

Teddy dădu din cap.

— I-am cerut Domnului să-l îndepărteze pe duşmanul meu, dar a fost un timp prea mare de gândire. Se gândeşte oare El la lupta mea?

— Foarte des.

— Am dus o luptă teribilă ieri, dar apoi am intrat din nou în bucătărie. Aşa ar face oricare soldat?

— Cu siguranţă, băiete.

— Bunica mi-a dat voie să ies imediat după aceea. Am sărutat-o şi mi-am cerut iertare, dar i-am spus ceea ce intenţionam să fac. Am rugat-o ca data viitoare să se asigure că fereastra este închisă pentru ca eu să nu mai am atât de mult de luptat cu mine însumi.

— Ai avut mult de luptat. Nu te sustrage de la partea cea mai importantă a luptei; un soldat curajos nu dă înapoi.

— Puteţi să-mi spuneţi un nume urât, un nume îngrozitor, domnule?

— Am crezut că numele duşmanului tău este Teddy.

— Nu; acela e numele meu. Trebuie să am un nume pentru el – unul diferit.

— Ţi-ar place Eul?

— Ce nume ciudate! Cred că îmi place mai mult cel ales de mine. Bully. Ce credeţi domnule?

Domnul Upton rămase încremenit câtva timp, dus pe gânduri, cu tâmpla sprijinită în cot şi, plimbându-şi privirile aiurea de-a lungul drumului pustiu de dincolo de fereastră, spuse cu glas îndepărtat, mai mult pentru sine:

— Ultimul duşman care va fi nimicit va fi moartea. Noi suntem mai mult decât biruitori prin iubirea Sa. Este în faţa noastră o victorie sigură; oare de ce mai eşuăm?

— Să eşuez? Întrebă şoptit vocea de lângă el.

— Fără Mine nu puteţi face nimic”. Acestea sunt cuvintele Căpitanului nostru; dacă lupţi fără ajutorul Lui, atunci vei pierde.

— Cred că îl voi mai lăsa câteodată pe Bully să-şi facă de caP. Ar însemna acest lucru că am dezertat din faţa inamicului?

— Cu siguranţă va fi o înfrângere.

— Da, desigur. Căpitanul meu nu mă va lăsa să fiu înfrânt dacă stau aproape de El.

Discutară mult timp despre diferite lucruri, râseră împreună şi îşi împărtăşiră idei, păreri şi chiar planuri. Cei doi formau un cuplu straniu; un bătrân cu experienţa anilor grei în spate, faţă în faţă cu un tinerel mai tot timpul cu capul în nori, dar cu o credinţă puternică pentru care cel mai în vârstă se putea simţi gelos şi cu un mod aparte de a privi spre lucrurile nevăzute, din care şi cel înţelept ar fi avut multe de învăţat.

Trecuse ceva vreme de la întâlnirea cu pastorul. Teddy îşi adună prietenii în pădure pentru a-şi petrece acolo timpul într-un mod cât mai plăcut şi mai distractiv. Era o după-amiază de sâmbătă când, cu Teddy în fruntea lor, copiii se lăsară purtaţi de febra şi încordarea jocului lor preferat, războiul. Se găsiră şi câteva fete mai curajoase care să intre în joc, iar dintre ele nu putea lipsi Nancy. În ciuda caracterului ei independent şi al dorinţei de neînfrânt de a se afirma, de-a fi mereu prima, fata începu să fie mai cumpătată în ceea ce-l privea pe Teddy, iar respectul ei faţă de băiat crescu. Alergară o vreme, se ascunseră prin tufişuri, râseră gălăgioşi până obosiră. Atunci Teddy, dornic să continue joaca, îi anunţă pe ceilalţi că avea să plece într-o expediţie ca cercetaş. Ceilalţi nu părură prea entuziasmaţi, dar nu-l opriră. Doar Nancy insistă să-l însoţească şi băiatul acceptă. Ieşiră din desişul pădurii şi o porniră amândoi pe marginea pârâului, pierzându-se după o perdea de copaci rămuroşi.

— Ce trebuie să facem? Întrebă Nancy.

— Ne vom distra de minune. Toţi cei pe care ti vom întâlni sunt duşmanii noştri, iar noi trebuie să trecem de ei fără să ne vadă; trebuie să ne târâm prin iarba înaltă, să urcăm în copaci sau să ne ascundem în tufişuri. Trebuie să facem tot felul de lucruri distractive.

— Şi dacă nu ne vom întâlni cu nimeni?

— De aceea am venit pe aici – sunt mulţi oametri care vin să pescuiască. Fii atentă de acum, nu vorbi prea tare şi păşeşte cu grijă. Gândeşte-te că prima persoană care ne vede ne va ucide.

— Dar nu ne vor vedea.

— Trebuie să crezi că ne vor vedea.

Era atâta autoritate în glasul răstit al băiatului încât Nancy, prea ocupată să nu-şi agate pălăria printr-uttul din tufişurile prin care se târau, găsi că e mai inspirat să-şi lase părerile ei sceptice pe altă dată.

Puţin mai încolo dădură de un pescar de ocazie, tolănit pe marginea apei. De fapt, era doar un fermier voinic care se bucura de vremea buna a acelei zile în felul lui. Stătea la umbra unui copac cu frunzişul des, cu resturile unui prânz bogat alături, ţinându-şi în mână undiţa a cărei aţă se mişca în apă. Dar el nu avea cum să observe asta pentru că dormea dus cu capul căzut într-o parte şi cu gura larg deschisă.

— Haide! Şopti Teddy plin de entuziasm. Dacă se trezeşte, ne va prinde. Să trecem de el tiptil.

Trecură fără să fie auziţi. Dar nu făcură prea mulţi paşi că Teddy se opri fulgerat de o idee năstruşnică. Gândul său puse stăpânire pe el şi fără să se mai gândească la altceva, se întoarse spre Nancy şi-i spuse provocator:

— Ce distractiv ar fi să-l facem prizonierul nostru şi să-l legăm de copac cu aţa undiţei! El este un duşman, cred că este datoria noastră să facem aşa ceva. Stai aici şi uită-te le mine.

Fără să mai aştepte reacţia fetei, ţâşni pe lângă ea şi într-o clipă fu lângă bărbatul adormit. Cu grijă şi cu multă abilitate luă aţa undiţei şi o roti o dată, de două ori în jurul copacului până ce aţa ajunse la celălalt capăt. Nu întâmpină nimic care să-l împiedice în îndeplinirea misiunii şi când termină, privi cu mulţumire spre fermierul care arăta acum ca o gâză uriaşă prinsă în pânza fină a unui păianjen. Bărbatul continuă să doarmă, iar Teddy se întoarse la însoţitoarea sa. Fata începu să bată fericită din palme şi să se învârtă în jurul lui, tratându-l ca pe un adevărat erou.

— Se va trezi şi nu se va putea ridica. Ce distractiv! Mi-ar plăcea să-l văd când se va trezi.

— Haide repede. Acesta este fermierul Green, un om foarte rău. I-a tras o ciomăgeală lui Sam pentru că a legat o oală veche de coada unui porc... Nu va şti cine l-a legat, iar eu am făcut nodurile destul de strâns.

O luară chicotind la fugă, dar nu ajunseseră prea departe când Teddy se opri brusc. Toată bucuria din ochii lui se prefăcu într-o sclipire tristă şi vinovată.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Nancy. Te-ai lovit cumva?

— Cred că mă voi lupta cu Bully.

Fusese uşor să lege aţa subţire, dar desfăcutul nodurilor se dovedea a fi o adevărată problemă. Cu mâinile tremurându-i, încercând să-şi păstreze calmul, începu să-l dezlege pe fermier din prinsoare. Spre ghinionul băiatului, somnul fermierului era pe sfârşite. Acesta se trezi imediat.

Buimăcit, cu ochii încă tulburi de somn, bărbatul înţelese repede despre ce era vorba şi, mânios, începu să blesteme. Când îl descoperi pe Teddy, care nu ştia ce să mai facă pentru a se scoate basma curată, îşi pierdu cumpătul.

— Vă rog, domnule, spuse Teddy speriat. Dacă staţi nemişcat, vă voi desface foarte repede şi nu vă voi rupe aţa undiţei.

— Ticălos mic ce eşti! Cum de mai îndrăzneşti să te arăţi după ce ai făcut ce ai făcut. Eşti cel mai rău dintre copiii din sat. Aşa cum numele meu este Jonathan Green, atât de limpede este faptul că vei primi o mamă de bătaie!

Băiatul se roşi până în vârful urechilor, iar obrajii îi ardeau puternic din pricina încordării datorate faptei sale ruşinoase. Încercările susţinute ale lui Teddy de a desface aţa şi mişcările disperate ale fermierului Green de a-l prinde pe făptaş dădeau situaţiei o notă caraghioasă, chiar hazlie. Nancy, care urmărea din apropiere spectacolul, nu se mai putu obţine şi izbucni în hohote de râs.

Jonathan Green se ridică imediat în picioare, îl prinse de guler pe Teddy şi-l scutură aşa cum un câine terier ar scutura un şobolan; apoi, nelăsându-l să scape din strânsoare, luă o funie din buzunarul hainei.

— Acum, tinere, am să te învăţ o lecţie pe care nu o vei uita niciodată. Ai noroc azi. Am doar o bucată de funie la mine.

În câteva minute îl legă pe copil cu funia de trunchiul subţire al copacului, iar mâinile i le înfăşură strâns cu propria batistă. Nancy, care asistase până atunci fără să spună ceva, văzând scena aceea plină de cruzime, înainta indignată spre fermier, postându-se ţeapănă şi neînfricată în faţa lui.

— Aşa deci, sunteţi doi? Cred că şi tu vei păţi la fel ca şi celălalt şi veţi sta acolo până ce vă voi da eu drumul. Vă voi învăţa eu să vă mai bateţi joc de oamenii cumsecade!

Ce distractiv ar fi să-l facem prizonierul nostru şi să-l legăm de copac cu aţa undiţei!

Tu eşti cel mai rău om pe care l-am văzut vreodată! Strigă Nancy plină de mânie. Ceea ce a făcut el a fost un lucru bun. Ar fi fost mai bine dacă v-ar fi lăsat legat.

Dar fermierul Green, cu un zâmbet înfiorător, o legă şi pe ea lângă băiat. Apoi, luându-şi coşul cu peşti, plecă grăbit, strigând:

— M-aţi făcut să-mi pierd timpul, copii răi ce sunteţi! Aţi primit ceea ce meritaţi!

— Băiatule-nasture, te-a lovit rău? Întrebă Nancy îngrijorată, deoarece în tot acest timp el nu a spus nimic.

Teddy se întoarse cu faţa spre ea.

— Cred că am fost zgâlţâit îngrozitor; fermierul e atât de puternic. Nu sunt rănit foarte tare. Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. I-am spus Căpitanului meu despre aceasta şi I-am cerut ca să mă ierte.

— Oare va trebui să stăm aici până dimineaţă?

— O, nu! Va veni şi ne va da drumul. Nu a fost cinstit să te lege şi pe tine, pentru că tu nu ai făcut nimic.

— Am râs de el şi am dorit să-l laşi legat. Dar nu-mi pasă, pentru că nu mă doare. Nu mi-ai mai spus dacă Isus are sau nu marinari. Spune-mi acum, pentru că vreau şi eu să aparţin Căpitanului tău, dar nu vreau să fiu soldat.

— Am întrebat-o pe mama şi mi-a spus că marinarii sunt şi soldaţi; ei sunt soldaţii de pe mare. Cred că tu trebuie să devii soldat.

— Marinarii se luptă, ştiu sigur asta. Bunicul meu mi-a citit despre Nelson seara trecută şi mi-a arătat o fotografie în care marinarii luptau alături de căpitanul lor împotriva duşmanului, în timp ce se aceştia încercau să urce pe navă. Nu voi fi niciodată soldat. Marinarii sunt mult mai drăguţi. Şi dacă marinarii se luptă, pot să fiu un marinar pentru Isus.

La un moment dat tăcură amândoi, ciulindu-şi urechile. Nu departe de ei se auziră voci şi zgomotul unor paşi apropiindu-se. Apăru un bărbat înalt urmat de două doamne. Cei trei îşi petrecură întreaga zi la pescuit, iar acum se îndreptau spre casă, vorbind tare şi râzând mereu. Cum cărarea trecea pe lângă copacul cu pricina, se opriră pe loc surprinşi peste măsură

şi uitându-se chiorâş la cei doi copii legaţi de trunchiul scorburos.

Teddy se grăbi să le explice întâmplarea. Îi cunoştea din vedere pe noii veniţi; un bărbat era scutierul, celălalt era colonelul Graham, una dintre femei era soţia lui, iar cealaltă părea a fi o prietenă de-a doamnei, venită în vizită, după cum bănui micul ostatic.

— Vă rog, domnule, doriţi să ne dezlegaţi? Spuse el rugător.

Colonelul începu să râdă cu gura până la urechi.

— Aha, tinere, te-a prins, nu-i aşa? Doamnă Helen, acesta este unul dintre tinerele speranţe din satul nostru. Mi s-a spus că el este capul tuturor relelor! Nu prea îţi vine a crede când te uiţi la faţa lui, nu-i aşa?

— Ce faţă de înger are! Spuse doamna plină de admiraţie. Cine e fetiţa? Arată ca o mică ţigăncuşă!

Niciunul dintre micuţi nu păru prea încântat de remarcile femeilor; amândoi strâmbaseră nemulţumiţi din nas, dar nu spuseră nimic, căci salvarea lor era în mâinile acestor străini. Colonelul puse plin de voioşie coşul cu peşti jos şi tăie funia cu un cuţit.

— Tinere, continuă el, spune-ne cine te-a legat aşa şi ce ai făcut să meriţi o asemenea pedeapsă.

Teddy îşi scutură mâinile amorţite din pricina strânsorii şi răsuflă uşurat când se văzu iarăşi liber. Când întâlni privirile curioase ale femeilor, începu să le povestească amănunţit tot ce se petrecuse. Vorbise clar şi avu atâta naturaleţe în mişcări pe tot timpul cât le explicase întâmplarea, încât ascultătorii lui rămaseră cu gurile căscate de încântare.

— Nu ar fi fost prins niciodată, dacă nu s-ar fi întors ca să-l dezlege, spuse Nancy – şi nu ar fi fost pedepsit deloc.

— Ce te-a determinat să te întorci, băiete? Întrebă cu blândeţe doamna Graham.

O roşeaţă uşoară îi îmbujora chipul, dar Teddy nu se sfii să recunoască adevărul.

— M-am întors când mi-am dat seama că nu am făcut un lucru bun.

— Dar de obicei tu nu eşti un model de perfecţiune, spuse colonelul. Nu eşti tu acela care, împreună cu alţi băieţi, a speriat-o pe servitoarea noastră iarna trecută?

— Ba da, domnule, spuse Teddy umil.

— Atunci de ce nu ai fugit când bătrânul s-a trezit? Întrebă doamna Helen.

— Eu nu fug niciodată de nimeni. Eu sunt fiu de soldat.

— Nemaipomenit, băiete, tatăl tău este cumva soldat?

În care unitate?

— Este mort, domnule. Vreţi să vă spun povestea tatălui meu?

— O, da! Îmi amintesc acum, dar cred că am uitat detaliile, spuse colonelul gânditor. Tatăl tău a fost John Platt. A fost înrolat în regimentul 24, dacă îmi amintesc bine. Te rog să-mi spui povestea.

Teddy cedă pe loc dorinţei colonelului şi-şi începu povestea, încercând să evite ochii plini de uimire ai doamnelor. O spuse aşa cum obişnuia să o spună de fiecare dată, cu acelaşi entuziasm, cu aceeaşi înflăcărare. Când îşi ridică uşor vesta pentru a le arăta nasturele, femeile nu-şi mai putură dezlipi privirile de la el, fiind aproape vrăjite de micul orator. Înainte de a pleca, zâmbindu-i cu prietenie, colonelul îl bătu uşor pe umăr, zicându-i:

— Să păstrezi mereu în suflet amintirea tatălui tău. Poate că în felul acesta vei face lucruri mult mai măreţe decât el!

— Mi-ar plăcea să fie băiatul care ne duce comisioanele, spuse doamna Helen în timp ce se îndepărtau. Ce chip frumos are!

— E prea răsfăţat pentru a fi un băiat care să lucreze. Mama lui este o femeie tânără, foarte educată, iar familia Platt este foarte bine văzută de oamenii din sat.

Copiii nu mai ţinură cont de ultimele vorbe ale celor trei şi, cu respiraţia tăiată de nerăbdare o luară la fugă spre locul unde-şi lăsaseră prietenii. Gâfâind, istorisiră păţania în aplauzele vesele ale ascultătorilor. Teddy nu mai zăbovi mult în pădure şi plecă grăbit spre casă, dornic să împărtăşească mamei toate peripeţiile prin care trecuse.

— Este foarte greu să ţin minte întotdeauna ce trebuie să fac. Nu-i aşa că nu sunt un soldat foarte bun? Crezi că trebuie să-l iubesc şi pe bătrânul fermier Green? Să nu spui nimănui, am avut o discuţie lungă cu Bully – el este duşmanul meu, domnul Upton mi-a spus despre el – iar el, el îl urăşte pe fermierul Green; dar i-am spus că steagul este „Dragoste” şi noi am încercat să-i arătăm că-l iubim. Cum pot să-i arăt că îl iubesc, mamă?

— Cred că trebuie să aştepţi puţin, băiete. Nu fă nimic încă, dar încearcă să nu gândeşti rău despre el. Ştii că a fost foarte supărat din cauză că tu te-ai purtat astfel cu el. Nu mă surprinde faptul că şi-a pierdut răbdarea cu tine.

— Nu voi mai lega pe nimeni niciodată, mamă!

CAPITOLUL VI.

Hainele roşii y fl AMA, bunico, vin soldaţii! ^l^fcântr-o dimineaţă, Teddy intră ca o vijelie în casă, după sfârşitul orelor de şcoală. Făcu anunţul cu o anume solemnitate în mişcări şi cu chipul radiind de încântare. La auzul acestei veşti, tânăra lui mamă, care tocmai se pregătea să aştearnă faţa de masă

pentru prânz, rămase cu mâinile în aer, iar bătrâna doamnă Platt se opri din spălatul cartofilor.

— Cine ţi-a spus? Întrebă bunica.

— Am văzut eu unul – un soldat adevărat, un caporal cu două trese de aur pe haina lui roşie şi nişte mănuşi de un alb imaculat! M-am dus şi am vorbit cu el.

— Ce modest mai eşti, spuse doamna Platt.

— Mai degrabă timid, spuse doamna John repede.

— Sam, Morcoveaţă şi alţi băieţi erau cu mine. I-au văzut şi ei, mamă. Ne-a spus că el şi alţi doi oameni au venit ca să cerceteze locurile acestea şi caută loc ce cazare – acesta este cuvântul – cercetează locurile pe unde va trece apoi regimentul în drumul lor spre Wales. Ce înseamnă a caza, mamă?

— A oferi un spaţiu unde se poate locui.

— Ah, dar asta e ceva măreţ. Îi voi vedea când vor trece pe aici. Mi-a mai zis că o parte din ei vor sta în oraş, dar douăzeci vor veni la Hare & Hounds şi vor dormi aici. E un om drăguţ, mamă; va dormi aici la noapte, iar mâine va pleca din nou în misiune să adune informaţii în oraşul următor. Pot să-l invit la ceai după masă? Te rog, lasă-mă pe mine să-l întreb!

Doamna Platt râse ţâfnos.

— Sper că nu-ţi baţi joc de noi acum, doar pentru că ai întâlnit acea persoană care poartă haine roşii.

— Soldaţii niciodată nu-şi bat joc de alţii! Spuse Teddy indignat.

— Îi cunoşti tu pe toţi soldaţii din armata Marii Britanii? Întrebă bunica.

— Fiule, nu cred că va veni la ceai pentru că nu ne cunoaşte, spuse mama lui cu blândeţe.

— Sunt sigur că va veni, pentru că a spus că nu-i place la Hare & Hounds. Mi-a spus că este împotriva băuturii.

— Ei, î”sta sună destul de bine, remarcă doamna Platt. Poţi să-l chemi aici de dragul tatălui tău.

Teddy mancă puţin în acea zi şi-n timpul mesei fusese foarte gânditor şi nu vorbi prea mult. La şcoală lecţiile i se părură mai lungi şi mai plictisitoare ca niciodată; privi mai tot timpul aiurea pe fereastră şi ochii lui se lungiseră a drum. Până la urmă, trecură toate. Cu paşi nerăbdători, porni în căutarea noului său prieten şi-l găsi într-un târziu în curtea bisericii, aşezat la umbra unui copac.

— Bunica a întrebat dacă doriţi să veniţi să luaţi ceaiul la noi.

Caporalul se uită cu o uşoară tresărire spre copilul dinaintea lui. Era un tânăr frumos, cu trăsături plăcute şi liniştitoare. În ochi îi lucea bucuria oamenilor cu adevărat împliniţi sufleteşte. Teddy îl găsi citind dintr-o Biblie mică, cu margini roase, pe care, la vederea băiatului o băgă cu grijă în buzunarul larg al hainei.

— E foarte drăguţ din partea bunicii tale, spuse el. Voi veni cu plăcere. Nu mă simt prea bine la Hare & Hounds.

Ochii ageri ai lui Teddy au zărit Biblia caporalului.

— Îţi place Biblia? Întrebă Teddy serios. Uitându-se la Teddy cu un zâmbet pe buze, dar păstrând seriozitatea unui soldat, îi spuse:

— Fiule, este cartea mea de instrucţiuni pe care o folosesc în fiecare zi şi este cel mai bun prieten al meu din întreaga lume.

— Ce este o carte de instrucţiuni?

— Îţi arată ce trebuie să faci în fiecare zi şi unde trebuie să mergi. Căpitanul meu scrie în Cuvântul Său ordinele sale pentru mine.

— El este şi Căpitanul meu, spuse Teddy cu ochii sclipind. Te referi la Isus, nu-i aşa? M-am înrolat şi eu în armata Lui şi acum sunt unul dintre soldaţii Lui.

— Să batem palma, frăţiorule. Suntem camarazi la urma urmei.

— Toţi sunt soldaţi în armata lui Cristos? Întrebă Teddy în timp ce se îndreptau spre casă.

Caporalul clătină din cap cu părere de rău.

— Nu mai este nimeni în regimentul meu. Suntem în jur de şapte sute de oameni, din care doar şapte suntem creştini şi aparţinem lui Dumnezeu. Cu un an în urmă eram şi eu unul din cei şapte sute: beam până ce nu mă mai puteam ţine pe picioare şi nu reuşeam să mă las de băut, dar toate aceste lucruri aparţin trecutului. De când aparţin lui Dumnezeu, El mă ţine departe de băutură şi de multe alte lucruri care nu îi fac plăcere. Vederea unei sticle de băutură şi mirosul ei mă afectează foarte mult, pentru că am fost sclavul ei timp îndelungat şi pe deasupra, mereu trebuie să mă cazez în hanuri pe timpul marşurilor.

— Trebuie să te lupţi aşa cum domnul Upton mi-a spus şi mie să lupt? Domnul Upton mi-a spus că atunci când Căpitanul este cu noi, nu vom fi înfrânţi.

— Aşa este, spuse caporalul în timp ce o lumină se ivi în ochii săi. Trebuie să fim mai mult decât biruitori. Da, fiule, suntem mai mult decât biruitori dacă îl avem pe Căpitan alături de noi.

Cu privirile rătăcite peste depărtările neclare, cu forme spălăcite, adăugă:

— Noaptea, când inamicul înaintează, arma lui Dumnezeu se face o lumină pe cărarea noastră. Pe mine m-a ajutat de foarte multe ori să nu cad în mâna duşmanului.

Teddy îşi închipui repede scena: caporalul viteaz faţă în faţă cu duşmanul, în mijlocul unui câmp de bătaie. Dar un gând îl trezi din visare şi zise dintr-o dată:

— La ce duşman vă gândiţi, domnule?

— Duşmanul meu cel mai mare este mândria şi egoismul. Deşi satan este cel mai de temut duşman, cred că duşmanul de zi cu zi este eul meu.

— Nu are nici un nume?

— Nu consider că are vreunul.

— Duşmanul meu are un nume – Bully.

— E un nume frumos pentru un duşman. Cred că aşa îl voi numi şi pe duşmanul meu de acum înainte.

După o pauză lungă, continuă:

— E foarte frumos din partea bunicii tale să mă invite la ceai. Mă gândeam că ar fi plăcut ca să se facă ceva pentru oamenii care vor veni în sat după mine, aşa cum ni s-a întâmplat anul trecut în timp ce mărşăluiam prin ţară. Am fost invitaţi să servim ceai în câteva locuri pe unde am fost şi am reuşit să mă abţin şi să nu mă îmbăt. Este un om care va veni, un om pentru care îmi fac foarte multe griji. A fost un beţivan notoriu. E un soldat în vârstă care de Anul Nou şi-a luat angajamentul de a nu mai bea şi de atunci s-a ţinut de cuvânt.

E pe punctul de a se converti. Am discutat multe ore împreună, dar cred că dacă se va caza la Hare & Hounds sau în alt han, nu va reuşi ce şi-a propus. Nu pot face nimic atunci când sunt obosiţi decât să stea şi să-şi bea amarul. Nu pot scăpa de acest obicei.

Când Teddy înţelese despre ce e vorba, căzu pe gânduri cuprins de un sentiment uşor de dezamăgire.

— Nu ştiam că soldaţii beau atât de mult. Credeam că ei nu fac niciodată ceva rău.

Caporalul zâmbi înţelegător.

— Nu sunt mulţi de aceeaşi părere cu tine. Mulţi cred că noi suntem foarte răi.

Seara aceea avea să rămână multă vreme în amintirea caporalului; de multe ori în serile lui ursuze aveau să-i vină în minte grădina parfumată, bucătăria lungă şi joasă, dar atât de primitoare, familia aceea unită şi fericită adunată în jurul mesei pentru a-şi cinsti oaspetele, toate răsărindu-i clare şi frumoase, ca dintr-o lume mai bună. Nu putea uita uşor nici încercările stângace ale fermierului de a-l face să se simtă ca acasă, nici remarcile scurte şi pline de înţeles ale doamnei Platt. Vocea caldă şi atât de blajină a tinerei mame, întrebările fără sfârşit ale băiatului cu păr blond despre războaie şi soldaţi îl făceau să tresară de încântare chiar şi după mulţi ani. Îl atinsese amabilitatea şi dragostea pe care i-o arătau gazdele sale. Începu să nu se mai simtă ca între străini şi această stare îi trezi în suflet imaginea îndepărtată a mamei sale şi a casei părinteşti. La plecare, le mulţumi din inimă pentru ospitalitate.

În seara aceea, băiatului i se îngădui să meargă mai târziu la culcare. Teddy, care nu mai ştia ce să facă pentru a-şi mulţumi noul prieten, îşi puse mâna mică în cea a tânărului soldat şi-i zise:

— Vrei să-mi spui cum te numeşti?

— Walter Saxby.

— Cum se numeşte bietul soldat care a făcut acel angajament în ziua Anului Nou?

— Tim Stokes, dar noi îi spunem Bouncer.

— Voi ţine minte, spuse Teddy.

După ce-l petrecu până la poartă pe caporal, Teddy se întoarse în casă şi se aşeză hotărât în faţa celor două femei, spunând cu seriozitate:

— Îmi daţi voie să-l invit pe Bouncer la ceai, dacă îl voi găsi? Caporalul mi-a spus că Bouncer nu s-a înrolat pentru Isus, dar doreşte să facă acest lucru. Credeţi că domnul Upton îl poate ajuta cât timp va sta aici? Sau poate tu, bunico, îl poţi ajuta. Poate se va înrola de dragul tău.

— Nu ştiu ce se va alege din băiatul acesta, spuse bunica lui mai târziu, pe când Teddy era deja în pat. Cred că va deveni mai degrabă pastor decât soldat. Nu-mi place când copii devin prea religioşi, este ceva neobişnuit.

— Nimeni nu-l poate învinge la jocuri, spuse încet Jake.

— Mă întreb adesea, spuse gânditoare doamna John, dacă va deveni un soldat până la urmă. Este prea sensibil să ducă o viaţă atât de grea precum alţii. Mă îndoiesc de faptul că ar rezista.

— Dă dovadă de atâta bărbăţie şi atâta curaj! Observă doamna Platt, care avea întotdeauna un cuvânt de laudă la adresa nepoţelului, dar numai când acesta nu era de faţă. L-am găsit azi dimineaţă pe câmpie călărind mânzul cel tânăr fără şa şi fără căpăstru! L-am certat foarte tare pentru că lovea mânzul cu picioarele şi acesta alerga foarte tare, iar el s-a uitat la mine şi a râs. „Este calul meu de luptă”, a spus el „şi el simte câmpul de bătălie, de aceea aleargă aşa!”. Nu sunt prea încântată de faptul că soldaţii vor trece pe aici. De pe acum ne bate toată ziua la cap cu ei. N-o să mai avem nici o clipă de linişte până la plecarea lor.

Când se crăpă de ziuă, Teddy se trezi înaintea celorlalţi ai casei, se îmbrăcă şi ieşi să-şi întâlnească prietenul înainte de plecarea sa. Vorbi mult cu el înainte de a-şi lua rămas-bun, apoi o porni şi el cu un chip gânditor. Avea în minte stoluri de planuri şi gânduri, de aceea făcu multe greşeli la ore. La ora doisprezece, când fu în sfârşit liber, plecă spre casa pastorului cu multe

întrebări care aşteptau a fi clarificate. Ca de fiecare dată, fu întâmpinat cu bunătate.

— Ai probleme şi doreşti să vorbeşti cu mine?

— Nu, domnule. Doresc să vă spun despre soldaţii care vor veni în sat.

— Am auzit vorbindu-se despre asta. Va fi un timp minunat pentru tine, nu-i aşa?

— Vă rog, domnule, putem să-i invităm la un ceai? Domnul Upton îşi aşează mai bine ochelarii pe nas şi privi spre Teddy surprins, fără a-şi putea stăpâni uimirea.

— Un ceai pentru soldaţi ai spus?

— Da. Caporalul mi-a spus că anul trecut un pastor a dat ceai la o sută de soldaţi într-o şcoală şi apoi le-a vorbit. Caporalul mi-a spus că aşa vor reuşi să nu mai bea în hanuri. A fost aseară la ceai la noi, dar bunica nu-i poate primi pe toţi, iar eu i-am promis caporalului că voi vorbi cu dumneavoastră despre asta.

— Numai că promisiunea asta ai făcut-o doar tu, fără să ştii care va fi părerea mea, spuse domnul Upton, preocupat să găsească o soluţie. Cu puţină bunăvoinţă, cred că am putea face şi noi ceva pentru aceşti soldaţi. Când vor ajunge în satul nostru?

— Caporalul mi-a spus că în două-trei zile.

— Cred că avem timp destul. Mă voi întâlni cu colonelul Graham şi îl voi întreba dacă mă va ajuta.

— Ştiam că veţi fi de acord, spuse Teddy vesel. Puteţi să le spuneţi cum să se înroleze aşa cum mi-aţi spus şi mie. Caporalul mi-a spus să fiu un sergent care recrutează pentru Căpitanul Isus, dar ei nu mă vor asculta pe mine. Eu voi încerca să o înrolez pe Nancy. Nu prea m-am străduit până acum. Ea mi-a spus că vrea să fie un marinar pentru Isus şi nu un soldat. Poate să fie marinar, domnule?

Domnul Upton îl privi cu îngăduinţă şi cu un zâmbet în colţul buzelor.

— Da, poate fi. Marinarii trebuie să vegheze, să înveţe exerciţiile şi să preia comenzi; trebuie să lupte la comanda căpitanului lor, asemenea soldaţilor.

Ajunse acasă târziu şi intră în bucătărie, părând foarte preocupat. Cu aerul unui om serios, îngrijorat de problemele ce i se sparg în cap, apăru în faţa mamei sale şi-i spuse cu gravitate în glas:

— Domnul Upton şi cu mine vom da ceai soldaţilor atunci când vor veni.

Una câte una, se scurseră zilele deasupra cărora plutea încordarea aşteptării. Domnul Upton se ţinu de promisiunea făcută în faţa băiatului. În curtea largă a şcolii se pregătea ceaiul ostaşilor. Domnul şi doamna Graham se îngrijiseră cu multă dăruire ca totul să fie în ordine. Când soldaţii ajunseră în sat, după o zi de arşiţă şi de mers fără oprire, plini de praf şi vlăguiţi de putere, primiră cu mare încântare tot ce au pregătit sătenii.

Chipuri curioase de băieţandri se adunară în jurul hanului Hare & Hounds la sosirea soldaţilor. Printre ei se număra – aşa cum era firesc – şi Teddy, iar alături de el stătea Nancy, care ţinuse să fie şi ea de faţă.

— Nu prea îmi plac soldaţii, spuse ea strâmbând din nas. Sunt nişte oameni foarte murdari şi plini de praf, nu au nici o fanfară, nici un steag care să fluture în vânt, nu au nimic.

Teddy stătea nemişcat şi privea lung şi întrebător la eroii săi. În ochi i se citea dezamăgirea, dar nu-şi împărtăşi nimănui simţământul. Şi Sam părea să simtă acelaşi lucru. În încercarea de a-i scuza pe soldaţi, completă:

— Cred că au lăsat fanfara şi steagurile în oraş. Cei care au venit aici sunt doar o parte şi nu au reuşit să le ia cu ei.

După-amiază târziu, Teddy ajunse în faţa hanului Hare & Hounds, unde, la umbra unui ulm, se odihneau pe băncile de lemn câţiva oameni plictisiţi şi fără chef. Unii sorbeau cu încântare din paharele de băutură, râzând gălăgios şi fără motiv. La poartă stăteau câţiva săteni, neîndrăznind să intre în curte, deşi curiozitatea li se vedea în priviri şi în fiecare mişcare. Îi urmăreau doar de departe pe soldaţi, uimiţi de felul lor de-a fi.

Băiatul se apropie cu paşi hotărâţi de soldaţi. Atitudinea lui hotărâtă îi exprima curajul şi lipsa oricărei temeri.

— Nu vă supăraţi, domnul Tim Stokes este aici? Soldaţii pufniră în râs, aproape în cor. Câţiva începură să facă glume batjocoritoare la adresa camaradului lor.

— Ce vrei de la el, tinere?

— Vreau să vorbesc cu el.

— Îl vei găsi înăuntru cu un ochi deschis; bătrânul Bouncer e cam distrus după marşul pe care l-am avut astăzi.

Râseră iarăşi într-un glas la aluzia celui ce vorbise. Teddy rămase serios privind spre bărbaţii aceia. Nu înţelese gluma, dar nici nu-l prea interesau vorbele lor răutăcioase.

— Nu am voie să intru în han, spuse el, i-am promis mamei că nu voi intra niciodată. Nu vreţi să-l chemaţi aici?

Se întoarse cu o iubire rugătoare spre un tânăr arătos. Cu un gest de prietenie îşi puse o clipă mâna pe umărul lui, în încercarea de a-l convinge. Acesta se uită la început cu reţinere la chipul frumos al băiatului, râse şi ridicându-se cu mişcări leneşe, îi spuse:

— Bine, copilaşule, îl voi chema afară.

Pentru că tânărul zăbovea, Teddy se folosi de acest prilej, deoarece era dornic să-şi facă noi prieteni. Cu mândrie, le spuse celor din jurul lui că şi el era fiul unui soldat, iar de aici la

povestea nasturelui nu mai fu decât un pas. Când îşi termină istorisirea, bărbaţii aplaudară frenetic.

— Uite aici, tinere, spuse un om în vârstă, îndreptând spre el cana cu băutură, ia o gură ca un bărbat. Meriţi din plin!

— Nu, mulţumesc. Nu beau nimic care-mi poate otrăvi creierul. Am principiile mele.

La scurt timp apăru un soldat mai în vârstă, cu o barbă deasă şi cenuşie. Se apropie de Teddy, iar băiatul nu putu decât să-l privească cu mare plăcere.

— Sunteţi Bouncer?

— Da, aşa mi se spune.

Tristeţea din glas şi din priviri îi dovedeau frustrarea şi nefericirea. Părea să fie mai tot timpul ţinta glumelor nesărate ale camarazilor lui, pentru că atunci când apăru în faţa lor, aceştia începură să-l ridiculizeze fără să le pese de privirea indignată a copilului care-şi muta privirile de la unul la altul, neînţelegându-le răutatea.

— Vrei să vii la mine acasă? Întrebă copilul blând. Caporalul Saxby mi-a spus că veţi veni.

Faţa omului se lumină.

— Ei, atunci voi veni, dacă nu e prea departe. Picioarele mele sunt ţepene şi umflate şi nu pot să merg prea mult.

— Nu e prea departe.

În timp ce mergeau împreună, Teddy îl prinse pe soldat de mână şi îi spuse:

— Ştii că diseară se va servi ceai la şcoala noastră, sau încă nu ai aflta?

— Pastorul a fost acu o oră şi ne-a dat invitaţiile. Nu poţi face prea multe lucruri într-un loc ca acesta, iar noi suntem prea obosiţi să mai mergem în oraş. Cred că ne vom simţi destul de bine.

— Caporalul a fost la noi la ceai cu câteva seri în urmă. Sunteţi cumva prieteni?

— E cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Tinere, sunt foarte puţini ca el în armată; aici, unul încearcă să te ridice un pic, iar alţii zece te trag în jos.

— Cred, spuse Teddy gânditor, că Armata Reginei nu este chiar atât de atrăgătoare aşa cum este armata al cărei soldat sunt eu, nu? Căpitanul tău te ajută atunci când ai probleme?

— Ne ajută să facem cât mai multă instrucţie, sau dacă nu, mergem la răcoare! Spuse Tim cu un zâmbet amar pe buze.

Când întâlni privirea nedumerită a băiatului, pricepu că trebuie să-i explice în amănunt ce voise să spună. Teddy îi împărtăşi cu entuziasm sursa biruinţei sale:

— Când fac lucruri rele şi sunt înfrânt de către duşman, trebuie doar să-l chem pe Căpitanul meu, iar El vine şi mă ajută.

— Recunosc că am auzit vorbindu-se multe despre Căpitanul tău, pentru că Saxby servea întotdeauna masa cu mine şi îmi vorbea despre El, dar nu pot accepta religia ta -nu pot fi nici coadă şi nici cap. Iţi spun, tinere, trec printr-o perioadă groaznică şi nu ştiu cât voi mai rezista. Sunt convins că voi începe să beau din nou. Nu mai pot sta mult timp departe de băutură. Cred că acesta este sfârşitul abstinenţei mele.

— Nu vrei să fii ajutat de Căpitanul meu?

— Nu mă prea pricep la cântări şi rugăciuni.

— Ce mi-ar plăcea dacă ai vorbi cu domnul Upton. El m-a ajutat să mă înrolez cu ceva timp în urmă şi de atunci sunt mai fericit ca niciodată.

Vorbiră continuu în timp ce traversau câmpia verde ce ducea spre fermă. Când ajunseră în dreptul unei bariere, soldatul, fără să spună ceva, se opri şi se aşeză pe ea. Rămase o vreme cu capul plecat şi, într-un târziu îşi întoarse faţa spre copil, spunând cu fermitate:

— Nu voi vorbi cu domnul Upton sau cu oricine altcineva despre aşa ceva. Mai degrabă te ascult pe tine, pentru că vorbeşti ca un pastor. Îmi aduci aminte de un frate de-al meu mai mic ce a murit în urmă cu zece ani. „Tim” mi-a spus el, înainte de a muri, „ne vom vedea în ceruri?” El a fost singura persoană pe care am iubit-o, iar de atunci am trăit o viaţă mizerabilă.

Ochii lui erau plini de durerea amintirii. Teddy rămase puţin încurcat. Pentru câteva minute tăcuse şi el, privindu-l cu o milă sinceră pe soldat.

— Uite, Bouncer, ce mi-a spus mie domnul Upton. Mi-a spus că Isus a murit pentru mine. Cum pot eu să nu fiu soldatul Lui când El a făcut atâtea pentru mine? Tu ştii aceste lucruri, nu-i aşa?

— Da, da, Saxby mi-a spus asta; dar nu înseamnă nimic pentru mine.

— Nici pentru mine nu a însemnat nimic până în clipa în care m-am hotărât să mă înrolez. Am făcut acest lucru de unul singur pe când mă aflam în pădure. Poţi să faci şi tu asta, Bouncer – dacă tu te predai lui Dumnezeu ca şi soldat al Lui, iar El te va primi şi te va proteja. El şi-a dat viaţa pentru tine, iar acum El doreşte ca tu să-ţi dai viaţa pentru El.

— Am fost o persoană foarte rea; de multe ori nu pot dormi noaptea când mă gândesc la tot ce am făcut!

— Dar nu crezi că Dumnezeu te va ierta dacă tu îi ceri acest lucru?

— Saxby a spus că da, dar nu ştiu sigur. Adevărul e acesta: un soldat nu poate intra în armata lui Christos.

— Nu cred că tu vrei să fii în armata lui Christos, spuse dezamăgit Teddy, mereu te scuzi!

Se aşeză liniştea pentru un moment, apoi Tim Strokes zise:

— Nu pot veni cu tine, tinere. Trebuie să văd compania, dar voi merge la şcoală la ceai.

— O, Bouncer, te rog să vii! Ochii copilului se umplură de lacrimi. Mi-ai promis că vei veni! Vreau să o întâlneşti pe mama şi bunica mea!

Dar Tim se întoarse cu spatele şi plecă plin de durere în sufletul său. Teddy nu avea nici cea mai mică idee despre ce se petrecea în sufletul acelui soldat. Cuvintele copilului i-au trezit multe amintiri. Tim trăia acum momentele în care binele şi răul se luptau pentru sufletul său. O bătălie pe viaţă şi pe moarte se dădea în inima lui.

— El nu mă crede că-L doresc, pentru că găsesc mereu scuze! Murmură bietul om. Da, vreau, dar până acum nu am dorit niciodată să fiu diferit. Mi-aş tăia mâna dreaptă dacă aş putea fi ca şi Saxby. Dar nu am puterea aceasta.

Teddy se întoarse trist acasă. Cu dezamăgire în glas, îi dădu de veste mamei că nu a reuşit să-l aducă pe Tim cu el.

— El era deja aici, mamă, chiar lângă barieră, dar s-a întors!

CAPITOLUL VII.

CÂTEVA ceasuri mai târziu, domnul Upton umbla agitat de colo până acolo, dornic să ia şi el parte la pregătirea ceaiului pentru soldaţi. Peste tot la hanurile unde fuseseră cazaţi soldaţii, se împărţiră invitaţii, iar rezultatul fu mulţumitor; la ora hotărâtă, curtea şcolii se umplu de soldaţii îmbrăcaţi în hainele lor tipice, poate prea groase şi inconfortabile pentru o astfel de vreme de vară. Se adunaseră mai mult de patruzeci. Doamna John şi alte câteva femei în fuste vaporoase şi lungi ajutau la prepararea ceaiului şi a cafelei, în timp ce Teddy, Nancy şi alţii de seama lor

au fost însărcinaţi cu primirea invitaţilor. Pe mesele lungi, de lemn, împodobite cu vazele minunate de flori, erau înşirate coşuri pline de plăcinte cu carne, platouri cu friptură rece şi sandviciuri care dispărură cât ai clipi. Gustul deosebit al prăjiturilor şi al checului fu remarcat şi apreciat de toţi cei prezenţi. Spre sfârşitul gustării, când invitaţii începură să lege conversaţii vesele, câteva doamne veniră în faţă pentru a intona un cântec cunoscut. Nici soldaţii nu se lăsară mai prejos; cu vocile lor groase şi puternice interpretară frânturi din cântece de cătănie, spre încântarea tuturor.

— Acum, spuse Colonelul Graham cu tonul său vioi şi energic, înainte de a-l asculta pe domnul Upton, vreau să vă spun că mă bucur foarte mult să văd hainele roşii alături de mine încă o dată. Cunosc regimentul vostru foarte bine, pentru că regimentul meu de Husari cu numărul zece a fost alături de al dumneavoastră în Colchester în urmă cu zece ani. Cred că aţi avut un timp minunat aici, dar cu siguranţă că nu ştiţi a cui a fost ideea aceasta. Trebuie să-i mulţumim domnului Upton pentru efortul depus în pregătirea tuturor acestor lucruri; mulţumim doamnelor care au cântat pentru noi şi au făcut ca seara să fie mult mai plăcută; dar trebuie să-i mulţumim şi unui om mai micuţ, pentru că, din câte am înţeles, el a avut această idee.

Spre surprinderea lui Teddy, colonelul îl îndrumă să urce pe un postament de lemn pentru a fi în văzul tuturor. Puţin dezorientat, se supuse, îndreptându-se spre locul indicat, în aplauzele încurajatoare ale publicului.

Raze de lumină îi cădeau peste creştet, jucându-se prin buclele lui aurii. Ochii lui căpătară o strălucire aparte în timp ce privirile lui treceau leneşe peste cei din jurul său. O roşeaţă uşoară îi ardea obrajii, făcându-l să pară încântător, dar se purtă demn şi cu bărbăţie, învingându-şi stânjeneala.

— El vă va vorbi mai bine decât mine, adăugă colonelul zâmbind, pentru că eu nu sunt un orator foarte bun. Sunt cel mai în vârstă soldat de aici, zilele mele de glorie au trecut; el este viitorul şi doreşte ca să poarte şi el hainele roşii asemenea

vouă. Cred că şi el va fi un exemplu aşa cum a fost tatăl lui. Băiatul meu, ai ceva de spus?

— Îşi va întoarce capul, murmură doamna John; dar inima ei se umplu de mândrie când auzi glasul fiului ei.

— Nu eu m-am gândit să organizez aşa ceva, a fost ideea caporalului Saxby. Râsetele mulţimii îl acoperiră o clipă, dar se potoliră repede. Nu am nimic de spus, doar dacă doriţi să auziţi povestea tatălui meu. Am spus-o azi o dată, dar nu aţi fost toţi prezenţi. Pot să o spun, domnule?

— Cu siguranţă, a fost răspunsul plin de entuziasm al colonelului Graham.

În toată viaţa lui de până atunci nu mai avuse Teddy parte de o asemenea audienţă covârşitoare, dar pentru el, acest aspect nu părea să aibă prea mare importanţă. Prinzând între degete nasturele de cinste al vestei sale, începu să povestească cu aceeaşi fervoare ca de fiecare dată. Atrase atenţia tuturor asupra istorisirii sale. In curte se lăsă o linişte de netulburat.

Femeile erau de-a dreptul emoţionate de povestea acelui nasture, iar doamna John plânse-n tăcere la reînvierea amintirii dragi a soţului ei.

Veni apoi şi rândul domnului Upton să urce pe platformă. Vorbi cu multă putere şi convingere celor ce se aflau în serviciul Reginei şi care purtau cu ei în bătălii, pe toate drumurile, povara apăsătoare a păcatului lor. Cunoscând tentaţiile şi necazurile cu care se confruntau zi de zi, le vorbi despre neputinţa, despre imposibilitatea de a ţine piept diavolului şi ispitelor lui, doar prin puterile proprii. Îi asigură că singura lor şansă era Salvatorul Isus, ce-a îndurat legăturile morţii în locul lor şi care era gata să-i conducă spre marea victorie, dacă vor accepta să se înroleze în armata Sa. Pretutindeni în jur se făcu linişte şi nimic nu le putea distrage atenţia de la mesajul înflăcărat al pastorului. La sfârşitul predicii sale, mulţi rămaseră pe gânduri, atinşi de vorbele auzite. La sfârşitul serii, încheiară întâlnirea lor într-un mod solemn, cântând într-un glas imnul naţional „God Save The

Queen”. În semn de recunoştinţă, un sergent se ridică să mulţumească în numele tuturor camarazilor săi pentru ospitalitate şi bunăvoinţă. Se aplaudă din nou, iar soldaţii se întoarseră în dreapta şi-n stânga, plecând uşor din cap în semn de gratitudine.

— Când ne mai putem întâlni? Întrebă Teddy.

— Mâine voi fi foarte ocupat; vom mărşălui de la opt dimineaţa.

— Voi veni să te văd mâine la ora opt.

Tim şovăi câteva clipe, apoi, punându-şi mâna grea pe creştetul băiatului, îi spuse cu prietenie:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere! M-am înrolat.

Teddy îşi ridică privirile spre el.

— Chiar? Într-adevăr? Tim dădu din cap.

— Inima mea este plină de o bucurie pe care nu pot să o descriu. Am fost în pădure înainte de a veni aici şi acum mă simt extraordinar de bine. Mă întreb de ce nu am făcut acest lucru mai devreme. Cuvintele tale m-au convins. Tu eşti de pe acum un mare soldat. Nu uita să te rogi pentru mine, tinere. Nu te voi uita niciodată.

Plecă împreună cu grupul de camarazi; după mers, după mişcările stângace, se vedea clar că îşi stăpânea cu greu emoţiile. Făcu doar câţiva paşi şi se întoarse nehotărât. Luând poziţia de drepţi, îl salută pe Teddy. Cu o uşoară părere de rău se întoarse şi dispăru după curba drumului.

Seara, când Teddy stătea în pat, o chemă pe doamna John lângă el.

— Mamă, voi fi un soldat, sunt convins de acest lucru. Mă bucur foarte mult că sunt soldatul lui Dumnezeu şi pentru aceasta nu trebuie să aştept să cresc mare. Cred că de acum voi recruta şi

alţi oameni pentru Dumnezeu. El are nevoie de mulţi soldaţi, nu-i aşa?

— Sigur că da, Teddy. Acum culcă-te, ai avut o zi foarte încărcată.

— Dar lucrul cel mai important e acesta: Bouncer s-a înrolat.

În dimineaţa următoare, în faţa hanului Hare & Hounds se adunase o mulţime de oameni şi copii. În apropierea lor, aşezaţi în rând, soldaţii aşteptau sosirea din oraş a regimentului lor pentru a-şi continua marşul. Cum se întâmpla de obicei, Teddy şi Nancy erau nelipsiţi de la asemenea evenimente. Fata, chiar dacă susţinea că-i dispreţuieşte pe soldaţi, avea o plăcere deosebită de a fi în prezenţa lor. Teddy încercă în mai multe rânduri să se strecoare prin mulţime pentru a ajunge la prietenul său Bouncer, dar nu reuşi. În schimb, acesta îi adresă un salut călduros de la distanţă. Spre deosebire de ziua precedentă, chipul soldatului strălucea de o pace şi bucurie adâncă, izvorâte dintr-un suflet curat şi eliberat de patimi. În timp ce fanfara militară se apropia, mulţimea nu mai contenea în urale la adresa soldaţilor ce plecau. Un caporal înalt, încântat peste măsură de primirea sătenilor şi de ceai, se opri în faţa lui Nancy şi o întrebă cu interes:

— Care este numele acelui tânăr cu bucle blonde care ne-a invitat le ceai?

Nancy îi aruncă o privire răutăcioasă: -Băiatul-nasture! Aşa îi spun eu şi nu îi voi spune niciodată altfel!

Vocea puternică a caporalului se auzi:

— Trei urale pentru băiatul-nasture!

Lui Teddy nu-i venea să creadă ce se întâmpla, atât fu de surprins de strigătele mulţimii. Inima i s-a îngâmfat, iar el a trebuit să fie pedepsit pentru acel lucru. Din ziua aceea titlul de „băiatul-nasture” s-a lipit parcă de el şi de atunci acesta îi deveni porecla după care ajunseră să-l cunoască toţi din sat...

Curând sosi şi regimentul cu steagurile fluturând în adierea vântului şi cu fanfara cântând. Clinchetul cristalin al clopoţelului şcolii îl trezi pe Teddy din visare. Cu dezamăgire o porni spre şcoală, enervat de faptul că nu-i putea însoţi pe soldaţi până la ieşirea din sat.

În acea dimineaţa, profesorul avu o atitudine mai dură faţă de băieţi ca de obicei. Aceştia se dovediră a fi extrem de distraşi şi mai tot timpul cu gândurile aiurea. Veniseră cu temele făcute pe jumătate şi neînvăţate. Dimineaţa aceea i se păru învăţătorului de-a dreptul chinuitoare; nicicând parcă nu-i fusese atât de greu să le capteze atenţia asupra lecţiei.

Teddy fu din cale afară de nepăsător şi nu se strofocă să răspundă la ore. La fel se comportă şi acasă, iar doamna John văzu cu durere cum temerile ei începeau să se adeverească. Toată atenţia de care se bucurase în acea zi parcă i-ar fi luat minţile băiatului. Se aruncă în spatele lui Kate Brawn – femeia care-i ajuta la treabă – în vreme ce aceasta se îndrepta cu două găleţi pline spre lăptărie. Când văzu laptele împrăştiindu-se peste tot în jur, Teddy, încântat de ispravă, începu să râdă în hohote. Mai târziu îi trăsni prin cap ideea să închidă câinele şi pisica într-un hambar pentru a-i urmări cu satisfacţie bătându-se. Apoi, ca şi cum nu era destul, bloca pe unul din muncitori în pod, dând la o parte scara de lemn, astfel că omul rămase ceasuri întregi acolo până când fu găsit de un altul. Răutatea băiatului întrecu orice limită, aşa că mama lui se văzu obligată să-i pedepsească obrăznicia şi impertinenţa.

Picătura care umplu paharul neascultărilor sale fu la şcoală. Aduse într-o batistă câteva broscuţe culese de pe marginea lacului, lăsă câteva pe catedra profesorului, iar cu celelalte se distra aşezându-le cu grijă pe spatele celor din faţa sa. Ajunsese să stea în locul cel mai murdar din toată clasă, iar acum, în timp ce se foia nerăbdător să termine orele, începu să povestească în şoaptă una din povestioarele lui, spre plăcerea celor din jur.

— Am fost o dată să văd un spiriduş despre care am auzit vorbindu-se. Locuia într-un bazin de pe malul mării şi în fiecare zi obişnuia să-şi mănânce colegii de şcoală şi guvernantele. Le

tăia părul mai întâi, îi rădea foarte bine ca şi pe un hrean, apoi începea să îi mănânce de la picioare până ajungea la cap; capetele le punea să fiarbă într-o oală pentru supă.

— EdwardPlatt!

Parcă niciodată vocea profesorului nu sunase atât de aspru ca în acele clipe. Descoperise cu stupoare broaştele, iar mânia lui crescu atunci când văzu mai mulţi elevi adunaţi în jurul lui Teddy, absorbiţi de vorbele băiatului.

Teddy sări în picioare.

— Cine a pus aceste broaşte aici?

— Eu, domnule, spuse Teddy cu impertinenţă.

— Vino aici!

Dintr-o dată se făcu linişte deplină în clasă, iar Teddy merse până la catedra profesorului cu capul plecat şi obrajii roşii.

— Edward Platt, în ultimele trei zile ai fost foarte obraznic. Te-am reţinut la şcoală, ţi-am dat sarcini în plus, dar n-au avut nici un efect. Acum voi face ceva ce nu ţi-am făcut niciodată. Ţine mâna întinsă.

Capul lui Teddy se ridică imediat şi stând ţeapăn primi fără şovăire cele patru lovituri cu nuiaua de la profesor.

— Acum, spuse profesorul, poţi pleca acasă. Nu mai am nevoie de prezenţa ta în această dimineaţă.

Teddy ieşi fără să mai spună un cuvânt şi nu îndrăzni să mai privească spre colegii săi. O ruşine adâncă îl făcu să simtă lehamite faţă de sine, ajutându-l să se trezească din starea în care se afla. Începu să alerge abia potolindu-şi plânsul şi nu se opri decât la marginea păşunii, într-un loc retras şi liniştit. Acolo, se aruncă cu faţa la pământ şi izbucni în lacrimi amare. După aproape jumătate de oră, se întâmplă să treacă pe acolo chiar unchiul său, care se întorcea de la nişte treburi de prin sat.

— Hei, Teddy, ce s-a întâmplat? Îl întrebă în timp ce se aşeză lângă el.

Faţa lui Teddy era roşie de plâns, iar ochii umflaţi. Buzele îi tremurau şi nu reuşi să spună nici un cuvânt.

Bărbatul se aşeză pe un butuc şi, cu îngăduinţă, îl luă pe băiat şi-l aşeză între genunchii lui osoşi.

— Te simţi rău? Te-ai lovit cumva?

Teddy îl privi în ochi şi îl întrebă cu seriozitate în glas:

— Ce face Regina atunci când soldaţii ei pierd o bătălie în loc să o câştige?

— Eu – eu nu ştiu. Nu îmi amintesc când am fost înfrânţi ultima dată. Cred că îi pare rău pentru ei.

— Nu îi dă afară din armata ei?

— Nu, în nici un caz.

— Dar ce face Dumnezeu când soldaţii lui pleacă de la luptă şi se supun duşmanului?

— Cred că şi Lui îi pare rău pentru ei.

Abia acum pricepu Dimly Jake Platt de ce băiatul îi pusese asemenea întrebări. Întristat de cele petrecute, Teddy scutură energic din cap.

— Sunt sigur că El îi va da afară pe soldaţii care cedează să mai lupte şi îl lasă pe duşman să facă ce vrea cu ei. De ce am fost atât de rău!

— Şi-a strâns pumnii şi a spus cu tărie – am fost alături de duşman, am fost alături de Bully, asta înseamnă că am fost un dezertor şi acum nu voi putea niciodată, niciodată să mă mai întorc în armată!

Unchiul tăcu o vreme, dar simţi în suflet o vie părere de rău.

— De ce nu eşti la şcoală? Ce ai făcut?

Cu o mâhnire adâncă în privire, asemenea vinovatului surprins asupra faptei sale rele, Teddy răspunse cu un glas deznădăjduit:

— Nu pot să mă întâlnesc cu mama! Am fost atât de rău... Am dezonorat nasturele meu!

Lacrimi sincere începură să se prelingă pe obrajii săi îmbujoraţi.

— Uite, spuse încet unchiul său, nu trebuie să mai spun că ai fost neascultător – mama ta şi-a dat singură seama de acest lucru şi de modul tău de a te purta din ultimele zile. Dacă tu cazi în noroi, nu trebuie să rămâi acolo; ceea ce trebuie să faci este să te ridici, să te cureţi şi să începi să mergi mult mai atent. Poţi face asta?

— Sunt un dezertor, suspină băiatul, Căpitanul meu nu mă va primi. Am dezonorat nasturele meu, am dezonorat steagul meu!

— Căpitanul tău te va ridica dacă tu îi vei cere ajutorul. Te va curăţa foarte bine şi te va aşeza din nou pe picioarele tale.

— Va face El asta? Speranţa apăru din nou în ochii băiatului.

— Desigur. Nu ştiu prea multe versete, dar mi-l amintesc foarte bine pe acesta: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roşii ca purpura se vor face ca lâna.” Ce spui, ţi se potriveşte acest verset?

Teddy nu răspunse nimic. Se uita melancolic spre cerul albastru, ca şi cum nu ar observa prezenţa unchiului său, apoi oftă:

— Vreau să rămân singur, unchiule Jake.

Jack nu mai spuse nimic. Se ridică şi plecă liniştit, supunându-se dorinţei nepotului. Când ajunse acasă îi povesti doamnei John întâmplarea. Aceasta se întrista mult de cele auzite, dar, fiind o femeie înţeleaptă, încercă să vadă partea bună a lucrurilor.

— Dorea să întindă coarda cât mai mult, bietul meu băiat. Suferă mult?

Jack mărturisi încurcat că nu ştia exact care era durerea lui Teddy şi că nu putea scoate prea multe din gura băiatului. Oricât de puţin ştia despre cele petrecute la şcoală, doamna John fu foarte revoltată de atitudinea profesorului pe care nu o putea trece cu vederea.

— Aşa flăcău cum e, plin de nervi şi sentimente – nu s-a gândit prea mult când a făcut acel lucru.

Şi ea fusese tentată în acea dimineaţă să-l pedepsească pentru una din glumele lui rele, dar acum se simţea mai uşurată că nu se pripise!

Nu trecu mult timp şi apăru şi Teddy. Intră, închise fără zgomot uşa şi, sprijinindu-se cu spatele de ea, rămase aşa o vreme, tăcut şi privind mereu în pământ.

— Mamă, bunico, am fost un băiat foarte rău astăzi dimineaţă la şcoală. Am fost pedepsit.

Vocea lui sună grav, având o tonalitate aproape tragică. Apoi continuă mai mult în şoaptă:

— Dar, să ştiţi că-mi pare foarte rău, îmi pare rău că am fost atât de obraznic acasă, dar nu voi mai fi aşa, pentru că am fost iertat de Căpitan.

Doamna John tăcu, făcând astfel cel mai înţelept lucru pe care l-ar fi putu face într-o asemenea situaţie. Încălzi puţină apă, îşi spălă fiul pe faţă şi pe mâini, dar în tot acest timp nu-l întrebă nimic, nu-i ceru nici o lămurire. Văzu urmele vineţii ale loviturilor de nuia pe mâinile sale şi nu comentă nimic cu privire la ele, deşi simţi cum inima i se frânge de părere de rău. Abia după ce-i aşeză buclele, îl trase la pieptul său şi, îmbrăţişându-l puternic, spuse oftând:

— Fiul meu, mama ta e fericită că tu ţi-ai dat seama că ai greşit. Ea s-a rugat foarte mult pentru tine astăzi. Acum povesteşte-mi totul.

CAPITOLUL VIII.

Pe câmpul de tritf”i.

VĂ rog, doamnă Platt, puteţi să-l chemaţi pe Teddy?

— Cred că e în câmpul cu trifoi. Nu te duce să-l deranjezi acum, pentru că şi-a luat cartea lui de duminică şi vrea să fie cât mai singur.

Cea care stătea în faţa uşii de la fermă era chiar Nancy. Era o seară plăcută de duminică. Bătrâna doamnă Platt, rămasă singură să îngrijească de casă pentru câteva ceasuri, îi arătă fetei cu mâna direcţia unde putea fi găsit nepoţelul ei.

Câteva minute mai târziu, Nancy îl găsi întins într-un lan de trifoi, cu o carte deschisă înaintea lui. Se îngâna ziua cu noaptea şi umbrele înserării se lungeau pe întinderea pământului. Când Teddy îşi ridică privirea spre noul sosit, înfăţişarea lui era una îngerească încât fata rămase locului, încremenită de uimire.

— Ooooo, ce surpriză! De ce ai venit aici? Întrebă el.

— Să vorbesc cu tine. Nancy se aşează lângă el. Ce faci aici? Care este cartea ta de duminică?

— Este Călătoria Creştinului. Îmi place foarte mult, ţie îţi place? Am citit-o de multe ori. Astăzi am avut un vis foarte frumos.

— Povesteşte-mi-l, spuse ea dornică.

Teddy se întoarse şi-şi plimbă leneş privirile peste câmpurile purpurii din depărtare, deasupra cărora se întindea ca o manta cerul pur al serii. Nori albi ca de zăpadă, având forme ciudate, aminteau de poveştile de demult, citite în fapt de seară la lumina unui foc prietenos.

— Este o fantezie de duminică, una foarte dragă mie. Nu am spus nimănui despre ea. Mă pot gândi la ea doar când sunt afară, când e linişte; atunci simt că pare a fi reală!

— Te rog să mi-o spui şi mie, îl rugă Nancy.

— Este vorba despre modul cum ajungi în cer – de fapt după ce am ajuns acolo.

Nancy făcu ochii mari de uimire.

— Să-ţi povestesc cum a început totul?

Ea dădu din cap, iar Teddy, întorcându-se pe cealaltă parte, scoase o altă carte – un Nou Testament. Deschise cartea şi citi cu expresivitate:

— Apoi m-a luat şi m-a dus pe un munte înalt şi măreţ şi mi-a arătat marele oraş, Ierusalimul cel sfânt, coborând din cer de la Dumnezeu.

— Aceasta este Biblia, spuse Nancy.

— Acum, ascultă. Sunt întins aici pe această pajişte, totul este foarte, foarte liniştit. Aud un foşnet în spatele meu. Nu mă uit în jur, apoi dintr-o dată... Vine un înger foarte frumos îmbrăcat în alb. Acum stă în faţa mea.

— Cum arată?

— Este îmbrăcat în haine albe şi strălucitoare, iar aripile lui sunt tot albe. El are ochii ca şi ai mamei, iar părul ca şi Sally White.

— Mama spune că e in, adăugă Nancy.

— Da. Stă foarte liniştit. Linişte! Apoi îl aud: „Teddy, am venit să te iau în ceruri.” Mă ridic în picioare. Ascult atent, dar nu pot rosti nici un cuvânt. El continuă: „Tu nu ai fost mereu un soldat foarte bun, dar Căpitanul are nevoie de tine. Vino cu mine.” Mă duc lângă el şi mă aşează între aripile lui; mâinile le pun în jurul gâtului său, iar el începe să zboare. O văd pe mama, pe bunica

şi pe unchiul Jake; le fac cu mâna, iar mama îmi trimite un sărut şi strigă: „Trimite dragostea mea tatălui tău” şi plecăm departe, peste câmpiile cunoscute şi peste şoseaua cea mare, peste câmpiile fermierului Green şi zburăm chiar pe vârful muntelui de acolo!

— Lasă-mă şi pe mine să vin! Spuse Nancy. Vreau să fiu cu tine, pe aripile îngerului.

— Poţi veni şi tu în spate cu un alt înger, nu ştiu dacă el ne poate duce pe amândoi, iar eu nu vreau să cadă vreunul din noi. Îndată ce ajungem pe vârful muntelui, mă aşează pe pământ. Când colo, ce să vezi? O privelişte atât de frumoasă!

— Şi eu vreau!

— Nu mă mai întrerupe, nu mai simt nimic dacă mă tot întrerupi mereu. Stau acolo. La început am impresia că nu văd nimic, doar mici norişori, unul deasupra celuilalt, asemenea celor din faţa noastră; dar îngerul spune: „Pune piciorul pe unul din ei, celălalt picior pe următorul – ei sunt calea către cer!

— Oh! Rosti pe nerăsuflate Nancy, imaginându-şi şi ea toate acele lucruri. Vei cădea!

— Nu. Este ca şi cum ai pune piciorul tău pe o bucată de vată. Urc tot mai sus – trebuie să fac toate astea de unul singur, dar îngerul vine în spatele meu să aibă grijă să nu cad. Dintr-o dată îmi spune: „Uită-te în sus, vezi porţile?” Mă uit şi le văd – porţi de aur, foarte mari, acoperite cu bijuterii aşa cum poartă doamna Graham pe degetele ei. Urc mereu şi ajung acolo.

— Asta e tot?

— Ăsta e doar începutul. Sunt doar afară. Porţile sunt închise, dar când mă apropii, alţi doi îngeri vin şi le deschid. Mi-e frică, dar păşesc înăuntru. În faţa mea e o stradă largă din aur ca şi porţile, păşesc cu grijă, pentru că mi-e frică să nu alunec. Văd venind mulţi îngeri cu multe trompete, apoi o iau de la început şi

cântă ca o fanfară militară. Mă îndrept spre o uşă foarte, foarte, foarte mare şi pe scările care duc sus stă Căpitanul.

Teddy făcu o pauză.

— Nu pot să-ţi spun cum arată, dar îţi pot spune ce simt despre El. Faţa Lui e blândă, caldă, iubitoare. Îşi aşează mâna pe capul meu şi spune: „Foarte bine, Teddy!” Iau mâna Lui în mâna mea şi încep să plâng. Se apleacă spre mine, îmi şterge lacrimile şi-mi zâmbeşte.

Spre surprinderea lui Nancy, ochii băiatului străluceau de lacrimi în timp ce povestea toate acele lucruri. Continuă încet:

— Mă ia apoi în braţele Lui, pentru că sunt foarte obosit şi mă duce în cea mai frumoasă grădină pe care am văzut-o vreodată. Mă duce la tata, care aşteaptă acolo.

— Spune-mi cum arată grădina.

Nancy, frângându-şi mâinile în semn de nerăbdare, aşteptă continuarea. Dar Teddy nu mai putea vorbi; i se puse parcă un nod în gât, căci întâlnirea aceea neînchipuită cu tatăl său îl copleşi.

— Grădina e minunată, spuse el în final, trăgând cu putere aer în piept. Este mereu luminoasă şi caldă; iarba e moale, verde şi toate florile din lume pot fi găsite aici. Scaunele sunt din trandafiri, iar dacă doreşti să dormi, vei dormi pe nişte perne făcute din violete. E un râu minunat, copacii sunt încărcaţi cu mere, portocale, prune, pere, băncile sunt roşii – pentru că sunt făcute din căpşuni.

— Ooooo, ce drăguţ!

— Sunt case de vară, bărci albe cu care te poţi plimba pe râu, harpe de aur în copaci şi cred, sper, că sunt mulţi câini ce aleargă încolo şi încoace. Toată ziua poţi călări lei, tigri şi urşi. Nu te muşcă, dar te ling pe faţă.

— Continuă. Ce mai vezi?

— Stăm în picioare şi cântăm cântece atunci când vine Căpitanul; cântăm la harpe şi sunăm din trompete cât de mult dorim. Uneori Căpitanul vine la noi, se aşează şi ne spune multe poveşti.

Teddy se opri, iar Nancy zise:

— Asta e tot?

— E destul pentru tine, spuse el binevoitor. Eu mă gândesc şi cred că sunt mult mai multe.

— Vreau să merg şi eu în cer, spuse ea gânditoare.

La auzul acelor vorbe, Teddy se deşteptă din visare şi coborî cu picioarele pe pământ.

— Te-ai înrolat până acum?

— Nu vreau să fiu soldat, zise ea repede.

— Nu vei ajunge niciodată în cer, dacă nu lupţi pentru Căpitanul nostru. Nu te va lasă să intri dacă nu nu-i aparţii Lui. Fetele pot lupta ca şi băieţii.

— Desigur că pot. Pot să mă lupt la fel de bine ca tine, băiatule-nasture!

— Atunci de ce nu te lupţi cu duşmanul tău?

— Care duşman?

— Duşmanul meu este Bully. El îmi aduce numai necazuri. Tu îl ai pe al tău – este acela din interiorul tău care te îndeamnă să faci lucruri rele. Am învăţat de la domnul Upton că nu poţi să-l înfrângi decât dacă Isus este Căpitanul tău. Odată ce te-ai înrolat, poţi să te lupţi cu duşmanul tău şi să faci doar lucruri bune. De două ori m-am luptat azi cu Bully.

— Da? Povesteşte-mi!

— Nu trebuie să spui la nimeni. A fost în biserică azi dimineaţă. În faţa mea era o femeie în vârstă; boneta ei era desfăcută, iar aţele ei căzeau pe banca noastră. A aţipit în timpul predicii, a lăsat capul pe spate şi-l mişca mereu, iar Bully s-a gândit că dacă eu aş trage doar puţin de aţele bonetei, atunci tot părul ar ieşi! Nancy bătu din palme:

— De ce nu ai făcut aşa? Ce distractiv ar fi fost!

— Aş fi vrut să-l las pe Bully să facă asta, dar mi-am amintit că trebuie să lupt împotriva lui şi aşa am făcut. Am cerut ajutorul Căpitanului, mi-am pus ambele mâini în buzunar şi nu m-am uitat la ea. Ce fericit am fost când ea s-a trezit şi şi-a legat boneta.

— Eu nu cred că aş fi putut face asta. Care-i cealaltă luptă?

— Unchiul Jake a adus miere proaspătă de la stupi şi a pus-o pe o farfurie pe fereastra din bucătărie. Când a plecat a spus: „Teddy, să nu o atingi”. În timp ce o aşteptam pe mama să merg cu ea la biserică, m-am urcat pe un scaun şi mă uitam la ea. Bully mi-a spus: „Bagă-ţi puţin degetul în ea.” A trebuit să mă lupt din greu cu el şi am fugit din cameră.

— De fiecare dată te lupţi cu el din greu?

— Nu. De multe ori uit şi trece multă vreme. Mama îmi spune că trebuie să-i spun mereu Căpitanului să-mi amintească. Îi cer de multe ori ajutorul.

— Nu cred că-mi place acest gen de luptă.

— Nancy, mi-ar plăcea ca tu să te predai lui Dumnezeu ca şi soldat al Lui! Teddy îşi întoarse capul în timp ce spuse aceste cuvinte pe un ton rugător.

— Cred, cred că-mi place mai mult să fiu obraznică. Apoi adăugă, schimbându-şi glasul: tatăl meu va veni acasă curând şi va veni să ne vadă aici. Atunci vei vedea ce minunat marinar este el. Este mult mai grozav decât a fost tatăl tău.

— Tatăl meu a fost ofiţer, spuse el cu mândrie.

— Asta e şi tatăl meu; el face parte din clasa maiştrilor ofiţeri. Rosti aceste cuvinte încet şi apăsat.

— Tatăl meu nu a fost doar ofiţer, spuse Teddy, nelăsându-se mai prejos. A fost sergent.

— Tatăl meu dă comenzi tuturor marinarilor, iar ei trebuie să se supună.

— Asta făcea şi tatăl meu şi îi conducea pe câmpul de bătălie.

— Tatăl meu a luptat în peste douăzeci de bătălii înainte de a muri, dar tatăl tău doar în una.

— Tatăl meu este în ceruri şi acolo e locul cel mai minunat.

Ceea ce spusese Teddy de această dată întrecea puterea lui Nancy de înţelegere. Gândurile ei începură să rătăcească pe plaiurile celeste, încercând să şi le imagineze în felul ei naiv şi copilăresc. Locul de care îi vorbise băiatul cu câteva minute în urmă îi dădu fiori, domolindu-i îndârjirea şi neclintirea convingerilor în ceea ce-i privea pe soldaţi sau pe marinari.

— Bully era cât pe ce să se enerveze pe tine. Eşti o fată enervantă şi mereu faci să mă cert cu tine.

— Niciodată nu mă laşi să spun că tatăl meu e la fel de bun ca şi tatăl tău, protestă Nancy.

— Dar nu e mai bun. Dar, nu te supăra, Nancy, haide să spunem că sunt la fel.

Cu această recunoaştere Nancy a fost mulţumită.

Înainte de a se despărţi ea se uita la micul ei companion cu o privire serioasă.

— Nu vreau să promit nimic, dar mă gândesc să mă dedic şi eu Căpitanului. Mi-ar plăcea să ajung în cer.

Aşa se sfârşi îndelunga lor discuţie. Ziua următoare Teddy o porni din nou să colinde câmpiile întinse. Păşea fericit, gândindu-se cu încântare încă la jocul pe care-l avuse mai devreme cu băieţii din sat. Deşi îi plăcea mult să fie înconjurat de prietenii săi, avea momente în care simţea că nu ar dori să întâlnească pe nimeni, că singurătatea îi era cel mai drag tovarăş. In clipe ca acelea se pomenea vorbindu-şi sieşi cu voce tare, mustrându-se sau sfătuindu-se. Trecu aşa o vreme în care culese flori şi iarbă îngânând cuvinte numai de el înţelese. Deodată, ochii săi ageri observară o turmă de oi depărtându-se de păşune şi gata să iasă pe poarta ce dădea spre şoseaua principală.

— Acestea sunt oile fermierului Green, spuse Teddy. Mă bucur de asta – este un om îngrozitor! Nu, Bully, taci din gură; nu aşa trebuie să gândesc despre el. Mă voi duce şi le voi aduce.

O porni în fugă într-acolo, dornic să-şi îndeplinească hotărârea pe care o luase. Dar să bagi oile înapoi pe poartă se dovedi a nu fi chiar atât de uşor pe cât sperase. Oricât de sprinten era, trupul lui obosi repede, iar picioarele parcă-i deveniseră mai greoaie. Faţa i se înroşi de efort, obrajii parcă îi ardeau şi răguşi îndată de atâta strigat. Iar, colac peste pupăză, spre spaima lui apăru şi fermierul Green.

— Hei, tinere vagabond, strigă el îndreptându-se spre Teddy cu un băţ în mână. Lasă oile mele în pace! Cum de îndrăzneşti să încâlci ceea ce ţi-am spus? Întotdeauna faci câte o gafă.

Teddy rămase nemişcat până când fermierul ajunse aproape de el. Fără vreo teamă sau sfială privi ţintă în ochii bărbatului.

— Într-adevăr, domnule, am încercat să le bag pe poartă înapoi. Uită-te pe unde au trecut.

— Ce poveste amuzantă! Mai degrabă cred că tu le-ai scos.

Teddy simţi cum tot sângele îi năvăleşte în obraji.

— Eu nu spun niciodată minciuni! Strigă el. Eşti, eşti... S-a oprit şi a plecat capul plin de ruşine la cuvintele care aproape i-au ieşit de pe buze.

Jonathan Green se uita uimit la el.

— Pot să te întreb care era ultima parte a frazei tale? Întrebă el furios.

Teddy se uită la el.

— Bully dorea să spună că şi dumneavoastră sunteţi un mincinos, dar l-am oprit la timp.

— Voi crede că ai avut o albină în bonetă, aşa cum spun unii, spuse fermierul; dacă oile ieşeau de pe păşune, tu ce treabă ai cu ele?

— Am dorit să fiu bun cu dumneavoastră. Îmi pare rău că v-am legat în acea zi, foarte rău îmi pare. Am ajuns să vă iubesc, aşa că m-am gândit că ar fi bine să vă aduc oile înapoi.

— Tu ai ajuns să mă iubeşti! Repetă fermierul, făcând ochii cât cepele. De când ţi-am cerut eu să mă iubeşti, tinere?

— Cred că nu vreţi să vă iubesc, observă atent Teddy, în timp ce se uita atent la băţul din mâna celuilalt, care în loc să se îndrepte spre el, era acum jos pe păşune. Trebuie să fac asta, pentru că steagul pe care-l am de la Căpitanul meu este Dragoste şi eu trebuie să-i iubesc pe toţi.

Fermierul nu răspunse. Teddy continuă cu sinceritate:

— Credeţi că mă puteţi ierta şi să fim prieteni? Ar fi mult mai uşor pentru mine să vă iubesc dacă veţi face acest lucru.

Era atâta hotărâre în vorbele sale şi atâta încredere în ceea ce spunea, încât şi Jonathan Green, în ciuda împotrivirilor din inima sa, se simţi sensibilizat de puterea cuvintelor rostite de Teddy.

— Vino cu mine acasă, spuse el, să vedem ce are să-ţi spună soţia mea.

Teddy acceptă îndată propunerea şi-l urmă pe fermier fără nici o urmă de sfială. Fu condus în bucătăria familiei, acolo unde doamna Green, aşezată într-un jilţ mare, cosea în faţa unui foc vesel cu o înfăţişare gânditoare. Nu departe de ea, una din fetele casei pregătea masa pentru ceai.

— Mary Ann, acesta e băiatul cel mai rău din sat şi a venit să te vadă; stai cu el până mă întorc. Mă duc după nişte oi. Închizând uşa cu putere, fermierul dispăru.

Teddy dădu mâna cu doamna aceea în vârstă, apoi cu cea mai tânără şi se aşează într-un scaun mare în faţa doamnei Green.

— Ce ai mai făcut? Întrebă soţia fermierului. Cum de nu reuşeşte mama ta să te stăpânească şi să nu mai faci lucruri rele?

— Dar nu am făcut nici un rău, chiar nu am făcut nimic. Bietul Teddy simţi pe pielea lui adevărul proverbului „Dă câinelui un nume rău şi apoi spânzură-l.” încercă să spună versiunea sa, dar când înţelese că nimeni nu-l crede, schimbă subiectul cu abilitate.

— Ce-i place mai mult şi mult fermierului Green? Întrebă el.

Această întrebare o uimi pe doamna Green, iar fiica ei Natty râse.

— Budinca de agrişe. Care e următoarea întrebare? Teddy nu mai puse nici o întrebare, ci rămase liniştit până veni fermierul.

— Acest tânăr este pe cale de a se schimba, Mary Ann, spuse Jonathan, aşezându-se pe scaunul unde a stat Teddy. Poţi crede aşa ceva?

— Nu am încredere în băieţi, răspunse doamna Green, clătinând din cap. Toţi sunt la fel şi mereu te iau prin surprindere!

— Ai auzit ce a spus soţia mea; nu vei primi nici un ajutor din partea ei. Îţi ofer o nouă şansă: vrei să stai şi să bei ceaiul cu noi?

Teddy zâmbi.

— Mulţumesc, domnule, dar mama mă aşteaptă acasă la ceai. Pot pleca? Puteţi să mă iertaţi pentru ceea ce-v-am făcut cu ceva timp în urmă?

Fermierul Green întinse mâna sa mare şi aspră şi o luă pe cea a copilului în a lui.

— Batem palma! Spuse el cu un zâmbet aspru. Nu pot crede ce mi-ai spus, dar dacă-ţi pare rău pentru trecut eu nu vreau să ne mai aducem aminte de el.

Teddy privi preţ de câteva clipe chipul întunecat al fermierului. Era atâta inocenţă în ochii lui, încât bărbatul surâse stins pe sub mustăţi şi-l lovi prieteneşte cu palma lui grea peste spate.

— Fugi acasă. Nu mai am nimic cu tine. Grăbindu-se să ajungă acasă la timp, el vorbi în sinea lui: „O voi ruga pe mama să pregătească o budincă de agrişe; chiar eu le voi culege. Când i-o voi da va şti că-l iubesc!”

Câteva zile mai târziu, câţiva băieţi care se întorceau de la şcoală, făcură un popas în faţa casei lui Green şi-i lăsară un pachet. Fermierul rămase uimit şi nu-şi găsea cuvintele de mirare. Nedumerirea lui fu cu atât mai mare cu cât, atunci când deschise pachetul dădu de un vas plin ochi cu budincă de agrişe. Când ridică biletul şi citi silabisind fiecare cuvânt, nu mai ştiu ce să creadă: „Vă trimit dragostea mea în timp ce am steagul Lui ridicat.

— Teddy.”

Fiica lui reuşi să-l lămurească în cele din urmă de unde pornea întreaga poveste. Râseră cu poftă împreună de sinceritatea şi

felul copilăresc al băiatului de a-şi arăta prietenia. Cu toţii începură să-l îndrăgească pe Teddy.

CAPITOLUL IX.

Pierditt.

MARŞUL micului soldat de curând înrolat în armata Regelui ceresc cunoştea nu doar urcuşuri, ci şi coborâşuri trudnice, dar în ansamblu el înainta tot mai mult spre ţintă. Doamna John simţea cum îi creşte inima în piept de bucurie văzându-şi fiul iubind înţelepciunea şi bunătatea. Rămase la fel de bine dispus, la fel de voios; tot el conducea jocurile băieţilor din sat, dar ceva din purtarea lui se schimbase. Acum ştia să-şi stăpânească vorbele şi pornirile necugetate, evitând astfel situaţiile neplăcute de altădată. Mai era şi Nancy care-i punea de multe ori răbdarea la încercare, dar cu toate că aveau mai mereu păreri diferite, erau doi tovarăşi nedespărţiţi. Nu după mult timp, veni şi tatăl lui Nancy să-şi vadă familia, iar Teddy avu onoarea de a fi invitat la ceai în casa bătrânului Sol. Ascultă multe poveşti din gura omului aceluia aspru, cu barbă neagră, care, deşi părea a fi rece şi dur, avea un loc special în inima lui pentru fiica sa.

În timpul pe care-l petrecu acolo, Teddy ajunse să o admire pe Nancy pentru dragostea ei de neclintit faţă de mare şi faţă de viaţa din largul oceanelor. Când ajunse mai târziu acasă, întrebat fiind de cum îi priise vizita, băiatul vorbi cu tărie, mai convins ca niciodată de vorbele sale:

— Tatăl lui Nancy este un om drăguţ, dar nici nu se compară cu imaginea pe care o am eu despre tatăl meu: îmbrăcat în haine roşii, cu eşarfă şi cu sabie. Vocea lui e foarte brutală şi aspră şi vorbeşte atât de tare, iar eu niciodată, niciodată nu voi zice că marinarii sunt mai buni decât soldaţii!

Zilele trecuseră şi veni vremea când plecă şi tatăl fetei din nou pe mare. Nancy rămase iar în grija mamei şi a bunicului. Spre sfârşitul zilelor dogoritoare de vară, în după-amiezile când se pornea să adie vântul, copila îşi petrecea o mare parte a

timpului în tovărăşia lui Teddy. Aşa se întâmplă că într-o zi pe înserate se hotărâră să meargă la pescuit. Însă orice trecător ar fi putut înţelege cu uşurinţă că numai de pescuit nu le ardea. Pălăvrăgeau mereu ca nişte gaiţe neastâmpărate, iar din când în când liniştea împrejurimilor era străbătută de râsetele lor ascuţite şi pline de voioşie. Îşi lăsaseră undiţele la voia întâmplării în apă şi nimeni nu s-ar fi mirat dacă nu aveau să prindă nimic. Într-un târziu porniră pe cărare, continuând să vorbească nimicuri. Deodată, Nancy se întoarse spre Teddy şi-l avertiză plină de îngrijorare cu privire la nasturele său:

— Uite, aproape că nu se mai ţine deloc, îl vei pierde! Strigă ea.

— I-am spus mamei ieri că nasturele nu se ţine foarte bine. De nu ştiu când îmi tot spune că are să-l coase. Îl voi lua de tot şi-l voi pune în buzunar. Ce mă voi face eu dacă îl voi pierde? Spuse el cu tristeţe.

Cu mişcări sigure îl rupse de la vestă în timp ce vorbea, dar nasturele îi alunecă printre degete şi se rostogoli fără zgomot pe cărare. Întâmplarea aceasta fu pentru Nancy o adevărată provocare. Se repezi ca fulgerul asupra lui şi într-o clipă îl recupera, strângându-l cu putere în mână.

— Dă-mi-l, te rog, odată! Ceru Teddy cu insistenţă, tremurând din tot corpul.

Ochii lui Nancy luceau de răutate.

— Aha! Micule băiat-nasture, în sfârşit îl am. Îl voi lua acasă şi-l voi coase pe haina mea.

— Mă voi bate cu tine, spuse cu disperare Teddy, dacă nu mi-l vei da! Nu este al tău. Vei fi o hoaţă dacă-l vei lua. Dă-mi-l chiar acum!

— Să-l arunc în râu? Întrebă voioasă mica domnişoară. Teddy nu mai stătu la îndoială. Îşi încruntă sprâncenele şi se năpusti asupra fetei. Aşa începu încăierarea. Scrâşnind din dinţi, el încercă să-i desprindă pumnii şi să-şi elibereze comoara, dar nici

Nancy nu se lăsa mai prejos; lupta cu aceeaşi îndârjire. Dintr-o dată, locul fu străbătut de glasul de izbândă al lui Teddy care tocmai reuşise să-i deschidă fetei pumnii. Dar, din pricina smuciturii, nasturele zbură deodată în aer şi, cu repeziciune, se pierdu în apele râului.

Nancy ţipă îngrozită, astupându-şi cu spaimă gura. Teddy, fără să mai stea o clipă pe gânduri, plonja în apă după el. Băiatul fusese întotdeauna un bun înotător. Pentru câteva clipe Nancy îl urmări cu respiraţia aproape tăiată cum luptă cu valurile. La un moment dat însă, capul lui apăru de sub apă cu ochii holbaţi şi uluiţi. Cu voce scăzută reuşi să îngâne:

— Ajutor! Mă înec! Apoi se scufundă din nou. Nancy începu să strige. Chiar atunci trecea un căruţaş pe pod. Din fericire o auzi şi veni să-l salveze. Aruncă de pe el haina şi cizmele grele şi plonja în apă în timp ce capul lui Teddy se ridică pentru a treia şi ultima oară. Nu i-a trebuit foarte mult până să-l scoată pe mal, dar el era nemişcat şi fără viaţă în braţele acelui om, iar Nancy izbucni în lacrimi.

— E mort! E mort şi eu l-am ucis! Plângea ea.

Bietul om încercă în zadar să-l readucă la viaţă pe Teddy, iar în final spuse:

— Îl voi lua în căruţa mea şi voi încerca să ajung cât mai repede la doctor. Doctorul stă e la o distanţă de o milă de aici. Du-te acasă la el şi cheam-o pe mama lui.

Cu inima zdrobită de groază, Nancy sări imediat în picioare şi o luă la fugă cât o ţineau picioarele. Tremura din toate încheieturile, iar drumul părea nesfârşit de lung şi nu-şi dădea seama dacă ea bătea pasul pe loc sau chiar distanţa până la ferma băiatului era atât de mare. Când ajunse, dădu buzna în casă şi, gâfâind, rămase ca paralizată în pragul uşii, nereuşind să rostească vreun cuvânt.

Doamna John, care-i citi spaima din privirile înnebunite, se apropie cu inima bătându-i puternic în piept de fată.

— E Teddy! Strigă ea.

— Ce s-a întâmplat?

— E la – e la doctor, e mort! Rosti ea şi căzu fără aer pe podea.

Femeia tresări ca străpunsă de un junghi aprins. Fără vreun cuvânt, îşi aruncă peste umeri un şal şi fără să mai ştie de sine o porni la fugă spre casa doctorului. Chipul îi deveni galben ca turnat în ceară şi tot drumul buzele ei îngânară în neştire o rugăciune grăbită. De îndată ce ajunse, fu condusă în camera unde doctorul cu fruntea plină de sudoare îşi dădea toate silinţele pentru a-l readuce pe Teddy la viaţă. Băiatul părea înţepenit, nici măcar respiraţia nu i se mai putea auzi. Totuşi, în colţul gurii lui vineţii părea să înflorească un zâmbet dulce, îngeresc, în timp ce buclele îi stăteau adunate în jurul unui cucui urât, care părea a fi cauza neputinţei băiatului de a se salva prin propriile forţe.

Mama rămase înmărmurită, privindu-i îndelung faţa.

— Nu renunţaţi, domnule doctor! Zise ea, în timp ce doctorul luă o mică pauză uitându-se la durerea mamei.

Bărbatul clătină din cap în semn de supunere şi se puse din nou pe treabă. Se vedea pe chipul lui încordat că încerca din răsputeri să-l readucă pe băiat la viaţă, să-i redea suflul care păru pentru câteva momente că s-a depărtat de corpul micuţului.

Nasturele zbură deodată în aer şi, cu repeziciune, se pierdu în apele râului.

Urmară şi clipe care dovediră că eforturile susţinute ale doctorului nu fuseseră în zadar. În momentul în care acesta apăsă uşor cu mâna pe pieptul băiatului, simţi spre uşurarea lui un puls slab. Acest impuls îl încuraja şi îl făcu să se mişte de două ori mai repede. Respiraţia copilului deveni încetul cu încetul aproape regulată, iar buzele parcă-şi mai căpătaseră

culoarea. Teddy deschise deodată ochii larg şi aruncă o privire aiurită în jur. Părea plin de spaimă, iar vocea lui îngână legănat:

— Mamă!

Doamna John căzu în genunchi.

— Slavă Domnului! Au fost singurele ei cuvinte înainte de a se prăbuşi în leşin.

În aceeaşi seară, câteva ceasuri mai târziu, Teddy mai mult mort decât viu stătea întins şi nemişcat ca o bucată de lemn în aşternutul său de acasă; deşi supravieţuise, starea sănătăţii lui era una foarte gravă. O amorţeală stranie îi cuprinse trupul şi nu se găsea leac pentru a scăpa de ea. Doctorul ţinu să o lămurească pe doamna John în legătură cu cauza acestei stări, spunându-i că băiatul a suferit o lovitură puternică în momentul săriturii în apă, care a dus la o comoţie a creierului. Nancy, care nu-şi găsea locul de spaimă şi tulburare, fu luată şi dusă la casa bătrânului Sol. Când află că Teddy era încă în viaţă, simţi că o piatră uriaşă i se ia de pe suflet, iar acest lucru îi uşura simţirile şi gândurile apăsătoare.

Pentru mai multe zile Teddy se zbătu între viaţă şi moarte. Tot satul vuia de vestea nefericitului accident şi nu erau puţini cei care se preocupau sincer de sănătatea băiatului. Toţi întrebau de el, se interesau cum îi mai merge, iar mama le răspundea mereu binevoitoare, înţelegând tot mai mult cât de important devenise fiul ei pentru săteni. Acest lucru o bucura nespus. Duminica următoare Domnul Upton ceru cu voce tremurătoare şi stinsă:

— Acum ne vom ruga pentru Edward Platt, care este foarte bolnav.

Obrajii celor din sală se umplură de lacrimi şi mulţi din prietenii băiatului suspinară înăbuşit.

Doamna John nu se dezlipi de fiul ei nici o clipă. Noapte de noapte şedea la căpătâiul lui veghindu-i somnul şi alinându-i

durerile. Oamenii ajunseseră să se mire de puterea ei sufletească, dar mai ales de pacea revărsată peste ea. La început, nenorocirea ce se abătuse asupra casei lor o şoca, dar cu timpul femeia îşi dobândi puterea de a încredinţa copilul în braţele Tatălui iubitor. Încercarea clădise în ea un caracter plin de credinţă care o ajuta să spună, ridicându-şi ochii spre cer: „Tată, voia Ta, nu voia mea să se facă.”

Zilele se scurgeau încet una după alta, dar nici o schimbare în bine nu se petrecea. Doctorul venea, îl consulta şi pleca iar şi iar, păstrând aceeaşi expresie gravă, de nepătruns; în schimb, Teddy continua să rămână într-o stare de inconştienţă. Îndoiala şi teama se strecurară în inima mamei care nu mai rezistă presiunii interioare, astfel că într-o duminică îl opri pe doctor chiar când el se pregătea să plece şi-l întrebă:

— Dacă vă trăi, doctore, va mai fi sănătos ca înainte?

— Băiatul meu frumos! Oh, aş prefera să mor eu în locul lui decât să ştiu că nu se va mai însănătoşi!

Doctorul tăcu o vreme, negăsindu-şi cuvintele pentru a o consola pe mama îndurerată.

— El se poate însănătoşi. Am văzut şi cazuri mult mai grave, iar el va putea fi la fel de vesel ca şi înainte.

Era o după-amiază senină; raze de lumină pătrundeau prin geamul închis al odăii bolnavului, inundând încăperea. Deodată Teddy tresări şi, întorcându-şi uşor capul, rosti şoptit:

— Mamă!

Glasul acela pe care nu-l mai auzise din ziua când fusese în casa doctorului sună în urechile mamei ca cea mai plăcută muzică pe care o ascultase vreodată, ca sunetul cald al unei doine ce se ridică şi cade precum un şir de mărgăritare. Femeia se opri în faţa patului şi-şi privi îndelung fiul în ochi.

— Sunt atât de obosit, mamă! Pune-ţi mâna pe obrazul meu. Noapte bună.

Pleoapele-i căzură grele şi îşi întinse braţele albe pe lângă corp. Căzu apoi într-un somn binefăcător. Măicuţa lui îşi trase scaunul de lângă pat şi tot timpul cât dormi băiatul nu-şi mişcă mâinile de pe obrajii lui, astfel că aproape înţepenise rămânând atâta vreme nemişcată.

Doctorul a ajuns chiar înainte de a se trezi el.

— A vorbit şi m-a recunoscut, a spus ea, iar doctorul a zâmbit. Un minut mai târziu copilul şi-a ridicat capul.

— Unde sunt, mamă? Întrebă el slab.

— În pat, iubitule. Ai fost bolnav.

— Unde este nasturele meu?

— Se va însănătoşi, spuse doctorul încântat. Să stea liniştit şi să mănânce bine.

Această veste a însănătoşirii lui se răspândi în tot satul.

La fermă fu o zi de sărbătoare când Teddy coborî din camera sa şi fu aşezat pe un scaun înaintea şemineului în care focul juca vesel. Mâinile şi chipul îi erau albe ca varul, iar el era numai piele şi os. Venele ieşeau proeminent prin pielea străvezie; doar ochii lui albaştri, mai mari ca de obicei, păstrau lumina unei bucurii netăgăduite. După ce mama îl ajută să se aşeze cât mai comod în scaun, îl lăsă pentru un scurt răgaz în grija bunicii. Şi bătrâna doamnă Platt fusese năpăstuită de-a lungul bolii băiatului; inima ei era alipită de cea a nepoţelului şi suferea mult când nu putea să-i fie alături din pricina treburilor gospodăriei unde-şi înlocuia nora.

Ea veni lângă scaun şi, îngenunchind în faţa lui, spuse cu ochii înlăcrimaţi, în timp ce îi lua mâinile lui mici în ale ei:

— Bunica ţi-a simţit lipsa în tot acest timp.

Teddy o îmbrăţişa cu dragoste, strângând-o la pieptul lui cu putere.

— Mă simt mai bine cu fiecare zi ce trece, bunico; şi te iubesc foarte mult!

Când doamna Platt îi dădu drumul, el spuse liniştit:

— Îmi simt picioarele foarte slabe. O voi ruga pe mama să mă lase să merg chiar acum, deşi nu mă descurc foarte bine. Nu cred că voi ajunge să alerg cum alergam înainte în atât de puţin timp, nu?

— Vei reuşi foarte curând. Te rog, Doamne, fă posibil acest lucru!

— Bunico, ştii care e durerea mea?

Ochii lui erau plini de nostalgie când spuse acestea.

— Da, băiatule, dar acum nu mă gândesc la asta.

— I-am spus mamei că nu vreau să mă fac bine înainte de a vorbi despre asta. Am crezut că nu voi reuşi să trăiesc fără nasturele meu, dar ea mi-a spus că nu e adevărat. Mi-a spus că nu e bine ca un soldat să dorească să moară când întâlneşte prima problemă şi, dacă voi reuşi să îndur durerea, Dumnezeu va fi mulţumit. Crezi că voi reuşi să îndur durerea?

— Da, da, spuse mângâietor doamna Platt. Uită-te la aceste flori atrăgătoare şi la strugurii pe care ţi i-a trimis doamna Graham în această dimineaţă. Nu-i frumos din partea ei?

— Nu voi uita niciodată, continuă Teddy fără a schimba subiectul; dar m-am gândit în această dimineaţă că Dumnezeu mi-l va da din nou, aşa că vreau să i-l cer în fiecare zi până ce-l voi primi. Bunico, eu cred că Dumnezeu mi-l va da, iar mama mi-a spus că eu trebuie să am doar răbdare. Mi-a spus că dacă rămân credincios Lui, pot să îi cer orice şi El îmi va da, atâta timp cât cererile mele nu sunt egoiste.

Îndată întrebă:

— Pot să o întâlnesc cât mai repede pe Nancy?

— Ea a trecut pe aici în fiecare zi când se întorcea de la şcoală şi a întrebat cum de simţi. Biata fată! E atât de afectată de boala ta încât nu a mâncat când ţi s-a întâmplat această tragedie. Mama ei a fost foarte îngrijorată din cauza aceasta. O vom chema peste o zi-două, dacă te vei simţi bine.

Doua zile mai târziu apăru şi Nancy. Sfioasă şi cu capul plecat se apropie de scaunul mare în care era aşezat Teddy. Se înfiora când dădu cu ochii de faţa palidă ca de ceară a lui Teddy şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh, băiatule-nasture mă vei putea ierta vreodată? Dacă ai fi murit aş fi trăit toată viaţă cu gândul că eu te-am omorât!

— Nu, nu ar fi aşa, spuse el sărutând-o. Am fost şi eu foarte rău. Nu trebuia să mă lupt cu tine.

— În fiecare zi mă duc la râu, spuse ea cu părere de rău, iar fermierul Green a adus într-o zi o plasă mare de pescuit şi a scos multe pietre şi tigăi vechi, dar nasturele nu l-am găsit. Cred că într-o zi va ieşi singur pe mal, aşa că mereu caut pe bancurile de nisip, dar până acum nu e nici urmă de el!

— În fiecare zi mă rog lui Dumnezeu să mi-l dea înapoi şi cred că El mi-l va da. Şi tu trebuie să i-l ceri, Nancy. Poate că aşa îl voi primi mai repede, dar trebuie să te înrolezi.

— Teddy, i-am cerut lui Isus să mă ierte şi El a făcut acest lucru. Am fost o fată atât de egoistă. I-am spus mamei că am fost o fată obraznică şi că nu merit să merg în cer! A vorbit cu mine şi m-a ajutat să înţeleg că, chiar dacă suntem buni, acest lucru nu ne va duce în ceruri. Isus a murit pentru noi, aşa cum exprimă şi această cântare:

Isus mă iubeşte! El, cel care a murit, Porţile cerului le-a deschis;

El îmi va spăla păcatul meu.

Şi va lăsa copiii să vină în cer.

— Te-ai înrolat, Nancy? Nancy dădu din cap.

— Da, în seara în care am crezut că tu vei muri; acum sunt înrolată. În fiecare zi îi cer lui Dumnezeu să te însănătoşească şi i-am promis că dacă te va face bine voi fi soldatul Căpitanului. Da, am spus că voi renunţa la dorinţa mea de a fi marinar şi voi deveni un soldat ca şi tine.

Nancy rosti cuvintele acelea cu atâta solemnitate încât inima lui Teddy se învioră şi el deveni extrem de încântat.

Cu privirea aţintită în tavan şi cu gândurile risipite, Teddy îngână, mai mult pentru sine:

— Deci te-ai înrolat într-adevăr.

— Da, micule băiat-nasture, am făcut asta şi acum încerc să fiu bună; în fiecare zi cer ajutorul lui Isus.

Se aşternu liniştea. Nancy se aşeză pe o pătură şi luă pisica în poala ei.

— Credeai că vei muri? Întrebă ea dintr-o dată.

— Nu m-am gândit la nimic până în clipa în care m-am trezit şi am văzut-o pe mama plângând la căpătâiul meu, apoi m-am simţit foarte obosit şi bolnav. Într-o zi am întrebat-o unde mă va îngropa, pentru că am crezut că eram prea bolnav pentru a-mi reveni, iar ea – ea a zâmbit şi mi-a spus că Dumnezeu mă face mai puternic cu fiecare zi ce trece, însă eu nu simţeam acest lucru.

— Ţi-ar fi plăcut să fi murit şi să fi ajuns în cer?

— Da, răspunse Teddy prompt, sigur că da. Ţie nu? Nancy scutură din cap

— Poate că aş vrea, dacă aş şti că îngerul mă va duce în siguranţă şi nu mă va scăpa sau mă va lăsa pe nori înainte de

ajunge acolo, dar cred că-mi place mai mult să trăiesc aici. Căpitanul trebuie să mă înveţe multe lucruri.

Acum, revenind la subiecte mult mai pământeşti, Nancy ridică pisica şi o îmbrăcă în jacheta şi basca de marinar.

— Uită-te, acesta e Jack – Lupul de mare! Nu-i stă bine costumat în marinar?

Teddy izbucni într-un râs sănătos, din toată inima. Veselia ajunse până la urechile bunicii care se grăbi să-i dea de veste doamnei John.

— Auzi! Devine din nou el însuşi; îi face bine să aibă un copil cu care să vorbească. Trebuie să mai vină Nancy pe aici.

Copilăriile şi bucuria lui Nancy îl molipsiră pe Teddy. Încetul cu încetul obrajii lui se aprinseră iar de viaţă. De atunci, mulţi dintre prietenii lui de odinioară trecură pe lângă patul său.

În tot satul, lumea nu-şi aducea aminte să fi existat vreun bolnav care să primească atâta atenţie în timpul convalescenţei lui. Nu trecea zi în care să nu se pomenească primind mici atenţii din partea copiilor şi, de nenumărate ori, cadouri de tot felul. Uneori primea câte un buchet de flori de câmp alese cu grijă, alteori chiar ouă de păsări, bucăţi de marmură, cutii cu cretă, pachete de bomboane sau acadele, chec sau coacăze, un fluier, o trompeţică, o tartă cu gem, pistoale. De la o vreme, doamna John nu le mai găsea un loc în camera băiatului, atât de multe se adunaseră. Din acest motiv, femeia se văzu nevoită să le ceară vizitatorilor să-şi mai răărească micile daruri.

— Cum se simte astăzi soldăţelul meu? Întrebă domnul Upton, atunci când veni pentru prima dată în vizită la el.

— Curând va ieşi din spital, răspunse Teddy senin.

— Mai luptă pentru Căpitanul lui?

— Da, domnule, Bully a fost foarte bun cât timp am fost bolnav.

— Te-a minţit destul de bine, nu? Dacă nu mă înşel, tu te-ai luptat destul de aprig.

Pentru Teddy cuvintele pastorului deveniră o realitate; le simţise de multe ori pe pielea lui. Fuseseră zile în care el, cu mofturile şi neastâmpărul lui pusese răbdarea mamei la încercare. În lupta lui zguduitoare pe care o purta în suflet între bine şi rău, adeseori fusese înfrânt de Bully.

— Eşti obraznic şi răutăcios astăzi. Nimeni nu reuşeşte să te mulţumească.

— Vreau să ies afară. M-am săturat de bucătăria asta.

— Dacă nu poţi ieşi, nu poţi şi gata. Dacă eşti obraznic nu ieşi afară.

Explicaţia îi mai potoli agitaţia, dar nu întrutotul.

— Căpitanul nu va veni lângă tine dacă eşti obraznic şi răutăcios.

Teddy izbucni în lacrimi.

— Nu sunt deloc un soldat. Nu ştiu cum să mai lupt cu Bully – şi sunt prea obosit ca să mă lupt cu el!

Bietul soldăţel! Încă o dată el îşi dădu seama de slăbiciunile şi de oboseala sa, dar lui Dumnezeu, în blândeţea Sa, i-a fost milă de el şi l-a iertat.

CAPITOLUL X.

Găsit.

E din nou iarnă. Teddy s-a întors la şcoală plin de sănătate şi voie bună, dar cu toată veselia lui, pierderea nasturelui nu a fost niciodată uitată. În fiecare zi se ruga să-l găsească, iar speranţa şi credinţa în Dumnezeu nu l-au înşelat niciodată.

— Poate că Dumnezeu mi-l va trimite ca şi cadou de Crăciun. Poate îl voi găsi chiar în acea zi în cadoul meu, obişnuia el să spună el mamei sale, iar ea îl încuraja să continue să se roage.

Era începutul lunii decembrie. Într-o zi friguroasă, băiatul veni de la şcoală şi se aşeză în faţa şemineului, privind gânditor la un măr legat de o sârmă ce se cocea la foc. Deodată, liniştea odăii fu spulberată de o bătaie ascuţită în uşă; în clipa următoare un infanterist de la hotel apăru în bucătărie.

— Stăpânul meu doreşte să-l lăsaţi pe tânăr să vină cu mine pentru a discuta cu el.

— Despre ce? Întrebă doamna John, fiind foarte alarmată de această cerere şi întrebându-se ce lucru rău a mai făcut Teddy.

— Nu-l va reţine prea mult timp. Iată un bilet din partea lui.

Teddy, încântat de cele auzite, îşi îmbrăcă haina cea groasă şi şopti ceva la urechea mamei. Vorbele lui o liniştiră şi îi aduseră un surâs în colţul gurii. Pe Teddy îl încântă ideea de a merge la han şi tot drumul vorbi încercând să păstreze o conversaţie veselă, în timp ce păşea hotărât alături de infanterist.

— Niciodată nu voi fi un infanterist, spuse el. Nu-mi pot ţine picioarele atât de ţepene. Eşti întotdeauna ca soldaţii când stau la paradă. Nu-ţi loveşti niciodată picioarele când eşti la bucătărie şi ţi-au înţepenit genunchii?

— Dau din picioare ori de câte ori vreau, răspunse tânărul jignit.

— Nu-i aşa că e plăcut să fii soldat? Nu ţi-ar plăcea să fii şi tu?

— Nu. Mâncarea lor e îngrozitoare şi trăiesc precum vitele!

Lui Teddy îi veni greu să fie de acord cu aceasta, de aceea discuţia lor se încinse. Niciunul nu se lăsa mai prejos, dar neînţelegerea lor se curmă repede când ajunseră în faţa hanului.

— Spune-mi, colonelul este nervos? Întrebă Teddy în timp ce se uita în holul mare şi luminat al hanului, simţindu-se dintr-o dată foarte mic.

— Nu. Şterge-ţi picioarele şi scoate-ţi căciula.

Teddy păşi în vârful picioarelor pe covoarele moi din încăpere. Colonelul îi ieşi înainte pentru a-l întâmpina.

— Haide, vino tinere, nu-ţi fie frică.

Teddy îşi ţinea capul drept în timp ce-l însoţea pe colonel în camera luminoasă, plină de viaţă, unde un grup de doamne şi domni erau în jurul focului şi serveau împreună ceaiul de la ora cinci.

Doamna Graham îi ieşi în întimpinare şi îl salută cu căldură.

— Aceasta este viitorul nostru soldat, spuse colonelul Graham. I se spune „băiatul-nasture”. Unii dintre voi vă mai amintiţi povestea pe care a spus-o el la şcoală regimentului ce a trecut pe aici vara trecută, de aceea nu am fost uimiţi să auzim încercarea cumplită prin care a trecut în tentativa sa de a-şi recâştiga nasturele. Cred că l-ai uitat cu siguranţă, nu? Un nasture nu valorează prea mult după ce trece durerea pierderii lui.

Chipul lui Teddy se înfierbântă şi, cu obrajii aprinşi, cu ochii plini de văpaie şi pumnii strânşi, spuse răspicat:

— Credeţi, domnule, că voi uita vreodată nasturele tatălui meu? Îmi doresc mai mult ca orice să-l am înapoi! Sunt sigur că-l voi primi!

— Dar este pe fundul pârâului, nu-i aşa?

— Nu ştiu unde este, dar Dumnezeu ştie. În fiecare zi mă rog şi-L rog să mi-l dea înapoi. Sunt sigur că mi-l va da şi cred că-l voi primi acum de Crăciun.

Doamnele au schimbat priviri între ele.

— Realitatea e diferită de imaginaţie, spuse colonelul. Vino aici, băiete.

Avea sub picioare covorul frumos din faţa şemineului. Stătea drept cu spatele la foc; cu un aer de mister îşi băgă mâna în buzunarul strâmt al hainei şi scoase de acolo o cutiuţă pe care o aşeză în mâna copilului.

— Deschide-o şi vezi dacă recunoşti conţinutul. Curios, Teddy deschise capacul cutiuţei şi mâinile îi tremurară uşor, în timp ce din pieptul lui izbucni un strigăt de bucurie nemăsurată, privind îmbătat de fericire înjur.

— Nasturele meu, nasturele meu! Oh, domnule! Pentru prima oară în viaţă Teddy simţi că nu putea să exprime în cuvinte năvala aceea de simţăminte din lăuntrul lui. Lacrimile îi umplură obrajii şi ochii învăpăiaţi. Nemaiţinând cont unde se află şi că era urmărit de atâtea perechi de ochi, Teddy îngenunche pe covorul din faţa şemineului şi-şi ascunse faţa în palme. Rămase neclintit preţ de câteva clipe, motiv pentru care domnul Graham, de teama că emoţia fusese prea puternică pentru băiat, se aplecă şi-l bătu uşor cu palma peste umăr. Dar Teddy nu încerca decât să se ferească de ochii aţintiţi asupra sa. O clipă mai târziu, se ridică în picioare şi, cu chipul radiind de fericire se întoarse spre colonel.

— Este răspunsul unei rugăciuni – şi e atât de minunat! Vă mulţumesc!

Colonelul aşeză nasturele într-o carcasă fină, aurie, legată cu o sfoară albastră; întregul aranjament părea a semăna cu o medalie adevărată. Doamna Graham se apropie de el; cu grijă, Teddy o prinse de haina sa.

— Cred că nici nu-ţi imaginezi cum a ajuns nasturele tău la noi. Zilele trecute am adus peşte proaspăt; în timp ce bucătăreasa îi pregătea a descoperit nasturele într-un peşte -mă întreb dacă nu cumva moartea peştelui i s-a tras de la indigestie! Ne-a spus imediat şi nouă, neştiind ce comoară a descoperit. Imediat ce l-

am văzut ne-am dat seama că era vorba despre nasturele despre care se vorbeşte atât de mult în satul nostru.

Teddy asculta cu atenţie.

— Nici nu mă miră faptul că nimeni nu reuşea să-l găsească! Zise el, ţinând în mână comoara sa. Este asemenea peştelui care i-a adus odată bani lui Petru.

Colonelul se întoarse spre unul din prietenii lui.

— Ce crezi despre acest tânăr, maiorule? Ţi-ar plăcea să-l ai în regimentul tău ca şi toboşar?

Maiorul îl măsură cu privirea din cap până-n picioare pe băiat, apoi răspunse cu tărie:

— Nu cred că dacă aş lua un băiat ca şi el ar fi o mare afacere!

— De ce nu? Întrebă colonelul.

— Pentru că s-ar distruge. Nu voi uita niciodată pe băiatul simpatic ce l-am avut. I se spunea „îngeraşul" şi a fost corist – avea o voce divină. A stat doar patru ani în regiment, iar eu am aflat despre el după ce a fost dat afară. A venit la noi ca un înger şi a plecat ca un diavol. Bea, fura şi minţea de îngheţau apele şi era atât de versat în a face cele mai rele păcate ca şi cel mai mare beţivan din tot regimentul. Când văd un toboşar nou, întotdeauna mă întreb cât timp va rezista să-şi păstreze inocenţa şi uneori doresc ca prietenii lui să vadă viaţa la care îl expun. De obicei îi ţin o lună, timp în care uită imediat tot ceea ce au învăţat acasă.

— Dar, domnule maior Tracy, ne faceţi să credem că viaţa în armata e foarte şocantă, îşi ridică umerii.

— Cred că e mai bine pentru ei să rămână unde sunt; armata nu e un loc potrivit pentru copii sensibili ca acesta. Viaţa aspră şi dură îi loveşte din plin. Atunci când sunt maturi şi au puterea de a-şi respecta principiile impuse, abia atunci se pot înrola.

— Dar am auzit mereu, spuse doamna Graham, că toboşarii sunt îngrijiţi destul de bine. Au o cameră a lor şi capelanul face lecţiile cu ei.

— Se poate. V-aş ruga doar să priviţi la un băiat – aşa cum am făcut eu – şi să vedeţi ce fel de om devine atunci când îşi petrece copilăria în armată. Sunt şi excepţii, dar foarte rare, din câte am observat eu.

Teddy nu reuşi să pătrundă toate înţelesurile discuţiei dintre cei doi, dar de un lucru putea fi sigur: maiorul nu avea să-l primească în regimentul său.

— Credeţi că sunt prea tânăr pentru a fi soldat? Întrebă el. Maiorul râse.

— Nu te frământa cu astfel de întrebări. Vei creşte şi vei avea timp să te înrolezi.

— Nu vreau să fiu toboşar, a spus Teddy serios. Nici nu-mi pasă dacă ajung sau nu în armata Reginei, deşi aş onora steagul sub care aş lupta. Eu vreau să fiu soldat în Armata Regelui – şi doresc să înrolez cât mai mulţi în slujba Regelui Isus.

— Este o decizie nemaipomenită. Ţine-te de ea, tinere; vei primi toată aprobarea mea.

— Se vede că în venele tale curge sângele tatălui tău, spuse zâmbind colonelul. Cred că între timp îţi vei încerca puterile cu băieţii din sat.

— Nu, spuse Teddy, iar privirea lui deveni gravă. Nu mă mai bat cu nimeni, ci doar cu Bully. El mă ţine mereu ocupat.

— Cine este Bully? Întrebă doamna Graham.

— El este singurul meu duşman. Domnul Upton mi-a spus despre el. Când te înrolezi în Armata lui Dumnezeu, câştigi un duşman pentru tot restul vieţii tale. Chiar şi soldaţii mici ca mine au un duşman. M-am înrolat de luni de zile şi Bully este o parte din mine – partea cea rea!

Se făcu linişte pentru câteva minute în cameră, apoi maiorul Tracy spuse râzând:

— Ce băiat original este! Ce caracter are!

Târziu, Teddy se întorcea spre casă. Păşea pe drumul principal mai grăbit ca niciodată. Ningea întruna; fulgii mari i se topeau pe chipul îmbujorat, dar el nu mai ţinea cont de nimic. Părea că pluteşte într-un vis frumos. Intră ca o vijelie pe uşa bucătăriei, cu răsuflarea tăiată şi nereuşind să mai spună nimic din pricina bucuriei imense.

Mama lui ştia deja totul şi era pregătită pentru noutăţi, dar nu era pregătită să vadă insigna cu nasturele de pe haina băiatului. Bunica şi unchiul său erau şi ei la fel de mulţumiţi de bunătatea colonelului.

Rugăciunea de mulţumire a lui Teddy din acea seară o sesibiliză pe mama sa.

— O, Doamne, îţi mulţumesc. Ştiam că Tu îmi vei răspunde, pentru că Tu ştii cât de greu îmi era să trăiesc fără nasture şi ştiai cât de nefericită este inima mea, deşi am încercat să fiu curajos şi să nu vorbesc despre asta. Te rog să mă ajuţi să am mare grijă de el şi să nu-l pierd niciodată.

A doua zi dimineaţă înainte de micul dejun, Teddy a plecat să-i arate comoara sa lui Nancy. Ea era la fel de fericită ca şi el, iar în timp ce se învârteau de bucurie, Nancy a spus:

— Băiatule-nasture, îţi aduci aminte că mi-ai spus că nu vei putea trăi fără nasturele tău? Spuneai că te vei prăpădi după el şi vei muri.

— Da, cred că aşa aş fi făcut, dar de când am început să mă rog pentru el, mi-am dat seama că Dumnezeu ştia mai bine ce face. Am fost încurajat de cuvintele domnului Upton care mi-a spus că toate lucrurile lucrează spre binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu şi ţin steagul Său sus.

— Nu voi mai încerca niciodată să-ţi iau nasturele, dar dacă vei muri înaintea mea nu doreşti ca să mi-l laşi mie? Voi avea mare grijă de el.

— Vreau să-l pună în sicriu lângă mine. Nu m-ar deranja nici dacă l-ai păstra tu, dar numai dacă promiţi că nu-l vei înstrăina niciodată.

— Iţi promit, spuse Nancy. Ştii că ţi-am spus că nu te voi iubi până ce tu îmi vei da mie nasturele, dar acum te iubesc. Încerc să fiu mai bună şi tu eşti cel mai bun băiat-nasture din întreaga lume.

— Mereu ne vom aminti că soldaţii şi marinarii sunt la fel de curajoşi – sunt la fel.

— Da, dădu din cap Nancy. Soldaţii şi marinarii sunt la fel, iar tatăl meu este la fel de curajos cum a fost tatăl tău.

Teddy o privi cu un oarecare scepticism, îndoindu-se de adevărul vorbelor ei, dar dădu dovadă de înţelepciune şi se abţinu să facă vreun comentariu. La despărţire, Nancy îi strigă în urmă:

— Când vei muri tu şi nasturele va fi la mine, îl voi purta ca pe o broşa.

— Mamă, este un lucru foarte amuzant, se adresă Teddy doamnei John câteva zile mai târziu, în timp ce ea era la patul lui să îi ureze „Noapte bună”. Mi-am dorit un duşman foarte mult, iar acum am unul; îl am pe Bully cu care pot să mă lupt, dar încep să mă plictisesc de el. Este acesta un lucru rău? L-am întrebat astăzi pe domnul Upton dacă voi scăpa vreodată de Bully, dacă voi scăpa de el după ce voi fi mai mare, dar el mi-a spus că nu voi mai scăpa de el niciodată, dar pot să-l ţin la distanţă, ca să nu mă mai deranjeze atât de mult. Acum îmi încurcă mult lucrurile.

— Soldaţii nu trebuie niciodată să se plictisească de lupte, fiule, iar tu îl ai pe Căpitan în ajutor.

— Da, ştiu asta. Când voi fi mare şi mult mai puternic îmi va fi mult mai uşor să mă lupt, nu-i aşa? Mamă, tu te lupţi vreodată? Ai vreun duşman aşa cum am eu?

— Da, desigur că am.

— Ai fost vreodată înfrântă? Tu nu faci niciodată nici un rău.

— Poate că nu fac pozne şi fac ceea ce mi se spune, vorbi doamna John cu un surâs dulce pe buze, dar întâmpin şi eu multe greutăţi şi tentaţii despre care tu nu ştii prea multe. De multe ori sunt şi eu înfrântă de duşman.

Teddy rămase tăcut o vreme, cugetând la vorbele mamei.

— Când voi ajunge în cer nu va trebui să mă lupt cu Bully, nu-i aşa?

— Nu, iubitule. În cer nu ne vom mai lupta cu păcatul. Teddy zâmbi.

— Cred că atunci Căpitanul meu va spune despre mine că sunt la fel de curajos ca şi tata, dacă mă voi lupta cu Bully până ce voi muri.

— Este un verset în Biblie care spune: „Cel care îşi stăpâneşte sufletul este mai mare decât unul care conduce ţara.” Mama ta ar prefera ca tu să lupţi pe câmpul de bătălie al lui Dumnezeu decât să fii cel mai curajos soldat din armata Reginei.

Pleoapele i se închiseră încet, dar înainte de a adormi îi spuse mamei sale:

— Mamă, mă bucur foarte mult că am din nou nasturele tatălui, dar am învăţat că steagul dragostei este acela care face un soldat să fie unul adevărat. Te iubesc mult, mamă!

Femeia îi mângâie fruntea, dezmierdându-l. Când băiatul adormi de tot, îşi întoarse privirile spre cer, înălţând o rugăciune fierbinte pentru micuţul ei soldat. Îi ceru tatălui ceresc să-l ajute pe fiul ei să-I fie un bun slujbaş întreaga viaţă.

SFÂRŞIT